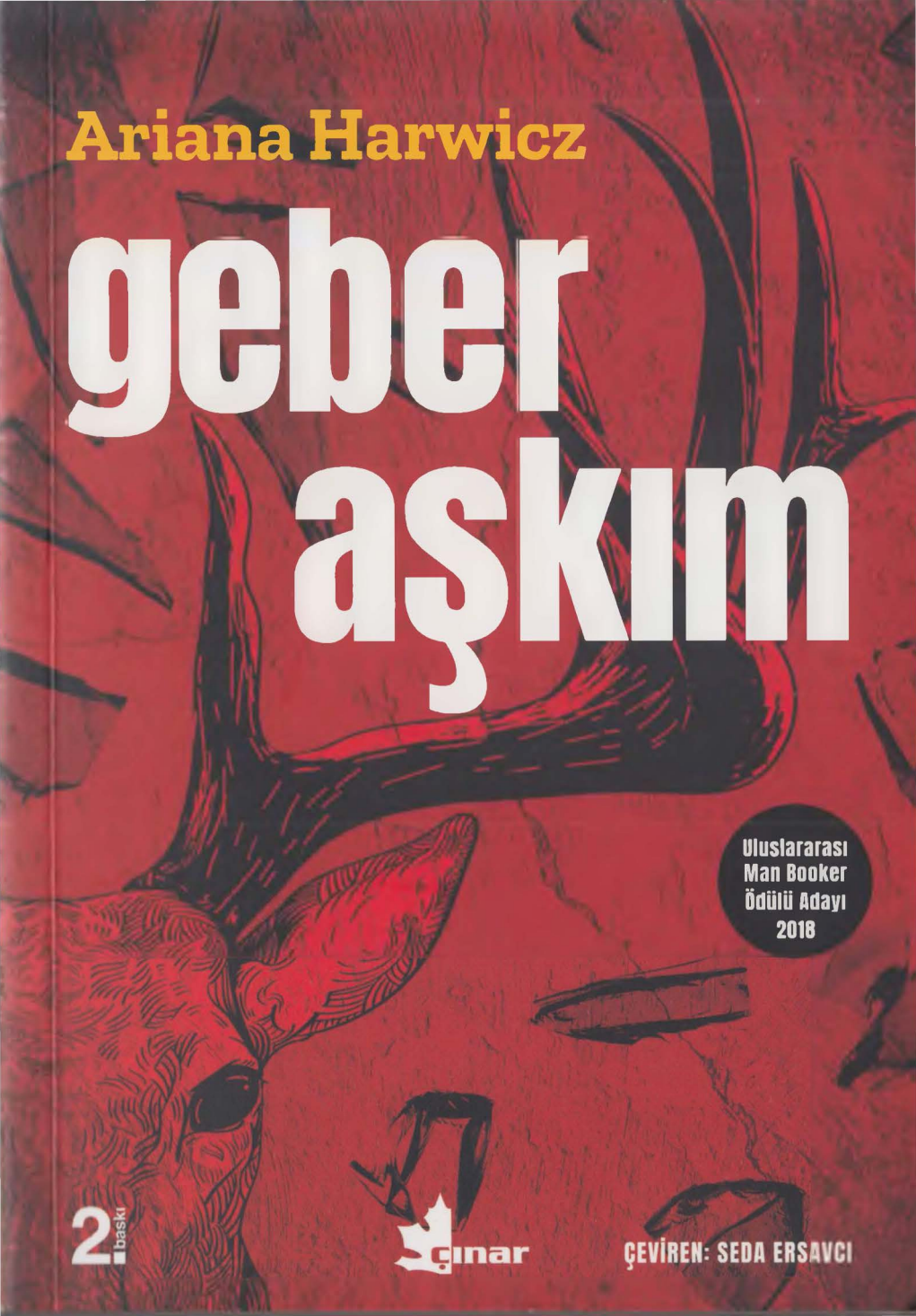
Ariana Harwicz

geber aşkım

Uluslararası Man Booker Ödülü Adayı 2018

2. baskı

çınar

ÇEVİREN: SEDA ERSAVCI

Ariana Harwicz

1977'de Buenos Aires'te doğdu. Genellikle aile ve evlilik gibi "dokunulmaz" kabul edilen konulara sıradışı yaklaşımıyla dikkat çeken, uygar hayatın içindeki şiddete, uysal insanın içindeki yabani arzulara yer veren Harwicz, çağdaş Arjantin edebiyatının önemli kalemleri arasında kabul ediliyor. İlk romanı *Geber Aşkım*, "La Nación" tarafından 2012'nin en iyi romanı seçildi ve İngilizceye çevrilmesinin ardından 2018'de Uluslararası Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi.

Seda Ersavcı

1982'de Ankara'da doğdu. Türkçeye çevirdiği kitaplar arasında Javier Marias'tan *Acı Bir Başlangıç Bu* (YKY, 2018), Hernán Ronsino'dan *Raydan Çıkan Trenler* (Çınar, 2018), Mariana Enriquez'den *Yangında Kaybettiklerimiz* (Domingo, 2017), Roberto Bolaño'dan *Mösyö Pain* (Can, 2017), Valeria Luiselli'den *Kalabalıkta Yüzler* (Siren, 2016), Geoff Dyer'dan *Bir Hışımla* (Everest, 2015) ve Carlos María Domínguez'den *Kâğıt Ev* (Jaguar, 2015) gibi eserler bulunmaktadır.

Çınar Yayınları: 164
Dünya edebiyatı: 14

Özgün adı: Matate, amor
© 2012, Ariana Harwicz
© 2019, Çınar Yayınları

Türkçe yayın hakkı Literarische Agentur Michael Gaeb ve AnatoliaLit Ajans aracılığıyla yapılan anlaşmayla alınmıştır.
Arjantin Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı'nın "Sur" Çeviri Destek Programı kapsamında yayımlanmıştır.
Obra editada en el marco del Programa "Sur" de Apoyo a las Traducciones del Ministerio de Relaciones Exteriores y Culto de la República Argentina.

Yayın yönetmeni: Derviş Şentekin

Ispanyolca aslından çeviren: Seda Ersavcı
Editör: Yankı Enki
Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa tasarımı: Pınar Demirhan

2. basım: Ekim 2019, İstanbul
ISBN 978-975-348-437-4
Çınar Yayınları sertifika no: 40620

ÇINAR YAYINLARI
Ömer Avni M. Emektar S. No:18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
Telefon: (0850) 277 04 15

Baskı: Optimum Basım
Tevfikbey Mahallesi Doktor Ali Demir Caddesi No 51/1 34295
Küçükçekmece/ İstanbul Tel: 0212 463 71 25 Sertifika no: 41707

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Çınar Yayınları, Kırmızı Kedi Yayınevi'nin tescilli markasıdır.

GEBER AŞKIM

ARIANA HARWICZ

ROMAN

Çeviren: Seda Ersavcı

Çime, devrilmiş ağaçların arasına sırtüstü uzandım; avuç içimi ısıtan güneş elimde şahdamarımı bir hamlede keseceğim bir bıçak tutuyormuşum hissi verdi bana. Ardımda –hem köhnemiş hem de tanıdık bir ev oluşturuyordu arka planı– oğlum ile kocamın seslerini duyabiliyordum. İkisi de çıplak. İkisi de mavi plastik havuzda ellerini ve ayaklarını çırpıyor; su otuz beş derece. Günlerden pazardı ve bayram arifesiydi. Birkaç adım uzaktaydım onlardan, yabani otların arasına gizlenmiştim. Onları gözlüyordum. Ben, güçsüz ve hastalıklı, elinde bir bıçak tuttuğunu hayal eden bir kadın olan ben, nasıl bu iki bireyden tekinin annesi, diğerininse eşi olabilirdim? Ne yapacaktım? Toprağa iyice gömülüp bedenimi gizledim. Onları öldürmeyecektim. Bıçağın elimden kayıp gitmesine izin verdim. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gidip çamaşırları astım. Bebeğim ile adamımın çoraplarını bir güzel mandalladım. Donlarını ve gömleklerini. Kendimi çamaşır asan ve mutfağa girmeden önce ellerini eteğine kurulayan saf ve cahil bir kadınmış gibi hissettim. Farkına varmadılar. Çamaşır asma işi başarıyla sonuçlandı. Yeniden uzandım ağaç gövdelerinin arasına. Şimdiden odun kesiyorlar önümüzdeki mevsim için. Burada insanlar kışa hayvanlar gibi hazırlanıyorlar. Bizi onlardan

ayıran hiçbir şey yok. Bizzat ben, okuryazar ve üniversite mezunu biri olarak, yüzleri kırmızıya boyalı ve ağızlarına, ardına kadar açık tutmak üzere, sopalar yerleştirilmiş o biçare tilkilerden çok daha hayvanım mesela. Birkaç kilometre ötede komşum Frank, yedi kardeşin en büyüğü, geçtiğimiz Noel av tüfeğiyle kendi kendini kıçından vurdu. Boy boy çocukları için ne güzel bir sürpriz ama. Gerçi sadece geleneği sürdürüyordu. Dedesinin dedesinin, büyük dedesinin, dedesinin ve babasının şerefine av tüfeğiyle intihar etti; en hafif deyimiyle sıranın onda olduğu söylenebilirdi rahatlıkla. Peki ya ben? Normal bir aileden gelen normal bir kadın, ne ki bir eksantrik, bir sapkın, bir çocuk annesi ve bir diğerine gebe; gerçi kim bilebilir bu aşamada. Elimi yavaşça külotumun içine soktum. Oğlumun eğitiminden benim sorumlu olduğuma bin şahit gerek! Kocam çardakta bira içmeye çağırıyor beni, açık renkli mi yoksa siyah mı diye soruyor. Anlaşılan bebek altına sıçmış, ayrıca gidip ona ay dönümü için pasta almam gerekiyor. Eminim diğer anneler pastayı kendileri yapıyordur. Altıncı ayın beşinci yahut yedinciyle aynı olmadığını söylüyorlar. Ona her baktığımda arkamdaki, tam sırtıma boşalmak üzereyken son saniyede birden beni döndürüp içime boşalmaya karar veren, kocam geliyor aklıma. Şayet beni döndürmeseydi, şayet bacaklarımı kapatsaydım, penisini kavrasaydım şimdi kremalı yahut çikolatalı pasta ve mum almak üzere pastaneye gitmem gerekmeyecekti; yarım yıl oldu bile. Diğer kadınların hemen hepsi daha doğurdukları saniye, onsuz bir hayat düşünemiyorum, sanki hep hayatımın bir parçasıydı lafları ediyorlar, of of of. Geliyorum aşkım! Bağırmak istiyorum ama çatlaklarla dolu toprağa gömül-

dükçe gömülüyorum. Homurdanmak, haykırmak istiyorum ama bunun yerine sivrisineklerin beni sokmasına, tatlı tenimin tadına varmasına izin veriyorum. Güneş elimdeki bıçağın gümüşi yansımasını geri veriyor bana ve gözlerimi kamaştırıyor. Gökyüzü kırmızı, gökyüzü mor, zangırdıyor. Boklu bebek ile çıplak kocamın beni aradıklarını duyuyorum. An-ne, ba-ba, ka-ka. Konuşan benim bebeğim, hem de bütün gece. Ma-ma-nin-ni-sal-ya. İşte oradalar. Bıçağı kavrulmuş çimlere bırakıyor, yeniden bulduğumda bir neştere, bir tüye, bir iğneye benzemesini umuyorum. Ayağa kalkıyorum; cayır cayır yanıyor bedenim, kasıklarımdaki karıncalanma canımı sıkıyor. Açık renkli mi yoksa siyah mı? Sen hangisini istersen aşkım. Birbirlerinden nefret ettikleri halde hiç düşünmeden sürekli "aşkım" sözcüğünü kullanan çiftler vardır ya hani, onlardan biriyiz işte biz de; seni bir daha asla görmek istemiyorum aşkım. Geliyorum, diyorum; üzerinde kırmızı benekli bir etek olan, saçlarının uçları kırık, sahte bir köylü kadınım ben. Açık renkli ver, diyorum aksanımla. Kendini koyvermiş, dişleri çürük ve artık okumayan bir kadınım ben ayrıca. Oku salak, diyorum kendi kendime, bir cümleyi bir oturuşta oku. Üçümüz bir aradayız işte; alın size aile tablosu. Bebeğin mutluluğu için kadeh kaldırıyor ve biralarımızı içiyoruz, mama sandalyesindeki oğlum yaprak çiğniyor. Ağzına parmağımı sokuyorum, bağırıyor, dişetleriyle parmağımı ısırıyor. Kocam bebeğin uzun ömürlü olması için bir ağaç dikmek istiyor ve ben ona ne diyeceğimi bilemiyorum, aptal aptal gülümsüyorum sadece. Farkına varıyor mu acaba? Çevredeki onca güzel ve sağlıklı kadın varken gitti beni buldu. Klinik bir vaka. Bir yabancı. Devasız olarak sınıflandırılması ge-

reken biri. Bugün hava amma da nemli ha. Bir süre daha böyle devam edecek gibi gözüküyor, diyor. Şişedeki birayı lıkır lıkır içiyor, burnumdan nefes alıyor ve kesinlikle ölü olmayı diliyorum.

Çocuğun gök mavisi bir ışıkla aydınlatılmış odasındayım, her damlasıyla onu doyuran meme ucum ilişiyor gözüme. Kocam –alıştım ona böyle hitap etmeye– dışarıda sigara içiyor, dumanı düzenli aralıklarla dışarı üfleyişini duyabiliyorum: püf, püf. Bebek sütümle boğuluyor, gazını çıkarması için, karnında sıkışıp kalan havayı, sütümün havasını, göğsümün havasını, içimin havasını dışarı vermesi için onu üzerime yatırıyorum. Gazını çıkardıktan sonra iyice ağırlaşıyor, elleri aşağı sarkıyor, gözkapakları kapanıyor, nefesi yavaşlıyor. Şalıma sarıp yatırıyorum onu ve kundağa sararken aklımdaki Isadora Duncan. Kim nasıl bir hayat yaşıyor. Hangi bedende buluyor kendini. Eşimin dişleri arasından süzülen dumanın sesini duymaz oluyorum artık. Ağır bebek bezini atıyorum. Cam kapıya doğru yürüyorum, hep camın içinden geçip de tüm bedenimi kestiğim düşüncesi var aklımda, kendi gölgemden geçmek istiyorum hep. Tam çarpacakken durup kapıyı açıyorum. Kocam dışarıda işiyor, mate rengi sidiği, garajın metali üzerine bir şelale çizen sıcak ve sarımtırak damlaları görebiliyorum. Yüzünü bana dönüyor, elleri yumuşak ve sidik damlayan cinsel organında, gülümsüyor ve çiş şelalesiyle ağzındaki sigarayı söndürüyor. Yıldızlara bakalım mı? Yıldızlarla ilgilenmediğimi ona nasıl anlatacağımı hiçbir za-

man bilemedim. Gökyüzünde ne olduğuyla ilgilenmediğimi. Şimdi güç bela bahçenin öbür ucuna, neredeyse ormana inen yamaca taşıdığı teleskopunun umurumda olmadığını. Yıldızları saymak, şekillerini keşfetmek, en parlağının hangisi olduğunu görmek, onlara neden Avcının Kemeri veya İnci Dizisi yahut Büyük Kepçe denildiğini öğrenmek istemiyorum. Üç ayaklı mücevherini yerleştiriyor. Heyecanlı bir tip benim kocam. İnci dizisini görüyor musun? Evet hayatım. Şu ışıl ışıl parlak noktacıklara baksana, onları bakışlarınla yiyip bitirmek istemez miydin ama, öyle küçükler ki, üstelik de aslında her biri devasa birer kütle. Hayır diye geçirdim içimden, yanılsama hoşuma gitmiyor. Ne görsel ne işitsel ne duyusal ne koklama duyusuyla ilgili ne de ussal yanılsamayı seviyorum, gökyüzünün kara nesneleri hoşuma gitmiyor. Bana enerji veriyorlar, diyor. Şu takımyıldıza bak ve sanki çürük çarık ahşap bir köprüden geçermiş gibi bir yıldızdan diğerine atlamayı dene... Şu surata baksana, iskelete benziyor! Bu coşkusu bana zarar veriyor. Kollarını omuzlarıma doluyor. Aylardır sarılmıyoruz birbirimize. El ele de tutuşmuyoruz, ya bebek arabasını itiyor ya da bebeği kucağımızda taşıyoruz. Büyük Ayı ile Küçük Ayı'yı görüyor musun? Evet, elbette, diyor ve ona sarılıyorum ama gözlerim yıldızsız boşlukta, ışığın yokluğunda takılıp kalıyor. Tepemizdeki karanlık göğün tehdidi altındayız her gece... Bir kuyruklu yıldız, diye haykırdı ve o heyecanla kollarını omuzlarımdan çekiverdi. Ben görmedim. Dikkat kesilmek gerekiyor, ancak güneşe yakın olduklarında ve sadece kısacık bir anlığına görülebiliyorlar. Görebildin mi, diye sordu rahatsız olmuş bir şekilde. Hemen ardından bir sigara yaktı; tüm mesele gökyüzünde yön tayin edebilmekte. Şu yıldız kümesine bak,

hayali bir çizgiyi takip et, gördün mü; bir karayolu haritasını okumaktan ve denizi boylamamak için birtakım çizgileri takip etmekten daha zor değil. Çocuk ağlıyormuş gibi geldi bana ama her gece ağladığını duyuyor ve ne zaman yanına gitsem mutlak bir sessizlikle karşılaşıyorum, sanki çığlıklarının bir bölümü kaydedilmiş de kendi kendine çalmaya başlıyormuş gibi. Bazense hiçbir şey duymuyorum. Odasının birkaç metre uzağında, koltukta oturur, eş değişimiyle, süper dadılarla ilgili bir program izler veya oje sürerken yarı çıplak sevdiceğim belirip bana neden bir an olsun ağlamayı bırakmıyor, ne istiyor; sen annesisin, bilmen gerek, diyor. Ne istediğini bilmiyorum diyorum ona, en ufak bir fikrim yok... Ay seni de sakinleştirmiyor mu? Merceğe yaklaş ve bugün bak derim çünkü yarın aynısını göremeyeceksin, o gri kraterler yok mu, onları yiyesim geliyor resmen ya da tüttüresim! Aya baktım ama işin aslı aklıma ağlama sesi geldi, bedenim uzaklaşıyor, susması için sabırsızlanıyordu. Kaynanam panik halinde arayınca eve gelen o genç sosyal hizmet uzmanının bana verdiği tavsiyeler: Çocuğun dengeni yitirmene yol açacak kadar çok ağlar da kontrolünü kaybedecekmişsin gibi hissedersen şayet, kaç. Çocuğu başka birine bırak ve kendine gelip sakinleşebileceğin bir yere git. Gelgelelim yalnızsan ve çocuğu bırakabileceğin kimse yoksa yine kaç. Çocuğu güvenli bir yere bırak ve birkaç metre uzaklaş. Bu bölgelerde üfürükçüler olmalıydı, aynı fiyata senin adamın hazımsızlığını ve bebeğin şımarıklıktan döktüğü gözyaşlarını okuyup üfleyerek ortadan kaldırabilecek şu köylü kadınlar hani. Apollo'da olmak isterdim, duydun mu dediğimi? Ya da herhangi bir uzay görevinde yer almak... Anlıyor musun? Apollo'da olup da Dünya'nın uzaklaşmasını seyretmek...

Şşş! Ağlıyor mu acaba? Ne ağlaması yahu? Sana aydan bahsediyorum! Ay tıpkı sizler gibi, saklanmayı seviyor, diyor ve ben kollarımda bebekle saatler ve saatler boyunca, farklı koreografilerle yaptığım yürüyüşleri düşünüyorum, bitap düşmekten feryat figan ağlamaya feryat figan ağlamaktan bitap düşmeye geçişi; o vahşi hayvanı, yani çocuğu, kalbini sonsuza dek başkasına emanet etme durumunu düşünüyorum. Nihayetinde bıktı, teleskopu kapattı ve diğer alet edevatının, kayınpederimin traktörünün ve kano ile küreklerinin yanına kaldırmak üzere garaja götürdü. –Kaynanam ile kayınpederimin tabiriyle– bebecik ağlamıyordu, hatta odası o kadar sessizdi ki hayatta olup olmadığını anlamak için ona dokunmak mecburiyetinde kaldım. Sonra büyük cam kapılı salona döndüm, dosdoğru yansımama yürüdüm ve içinden geçmeden hemen önce kapıyı açtım. Kocam yine sigara içiyordu, bana ve aya söverken ikinci paketini açmıştı. Dumanın onu sarıp sarmaladığını görünce çekindim. Bu yedi yıl içinde bana söylediği en sert şey, "Birine görünsen iyi edersin," oldu. Bense daha ilişkimizin ilk ayında, "Bittin sen," dedim. Buz gibi soğukta, ıslak çimler bizi boyarken yan yana kalakaldık. Ayaklarımız vıcık vıcık su içindeydi. Köstebekler toprağı kazmış, kraterler oluşturmuştu. Artık göğe bakmıyordu, ben zaten bakmıyordum. Yine de sanki tepemizden bir kuyrukluyıldız geçti gibi geldi bana, her şey gibi bir anlık bir şey. Sonra her birimiz kendi yatağımıza, uyumaya, gittik. Alıştım artık tek başıma ve çapraz yatarak uyumaya eskiden mandıra olan bu evde, bu her ne demekse işte. Herhangi bir şey bir aile kurabilir, dedim gözlerim fırıl fırıl dönerken.

Kocam seyahate çıktığında her sessizlik anını beynimden içeri süzülen bir şeytan sürüsü takip ediyor. Cam tavana bir fare atlıyor. Eğleniyor gibi bir hali var delinin. Dakikada bir bebeğin nefes alıp almadığını kontrol ediyorum, tepki verip vermeyeceğini görmek için ona dokunuyorum, üstünü açıyorum, pozisyonunu değiştiriyorum, üzerine ışık tutuyorum, onu kucağıma alıyorum; ani bebek ölümü sendromu dönemindeyiz hâlâ. Sonra kendime hâkim oluyorum, bir sandviç yapıyor ve televizyon karşısına geçiyorum. Fakat hemen ardından bir baykuşun çıkardığı huh hu huhu sesi, o cinsel, gayriihtiyari ve erotik ses beni korkutuyor. Televizyonu kapatıyorum. Hayvanları orjide hayal ediyorum; bir geyik, bir fare ve bir yaban domuzu. Gülüyorum ama bir anda o mahluk hengâmesi içime korku salıyor. Bir zevk yarışında iç içe geçen tüm o pençeler, kanatlar, kuyruklar ve pullar. Yaban domuzları nasıl boşalıyor acaba? Yeniden duyuyorum o huh hu huhu sesini, asılan bir insan sesi gibi, huh hu huhu; baykuşun kıvrık gagasından çıkan boğuk, kedigillerin gırtlaksı seslerini anımsatan bir ses. Salondaki cam kapıdan arkadaki eski karavan ilişiyor gözüme. Neden bilmiyorum ama bizi birkaç kez yolda bırakan bu karavan lanetli. Üstelik de paslı ama benim adam hâlâ

birkaç kilometre yol yapabileceğini ve üçümüzün deniz kenarına gidebileceğini söylüyor. Bense devrilmesinden ve bebeği öldürmesinden korkuyorum. İkimizin bebeği öldürmesinden. En zoru sabah iki ve dört arası, sonrasında biraz daha kolaylaşıyor ve gidip kendime yiyecek bir şeyler hazırlıyorum. Ama iki ile dört arası kendimi oradan oraya atasım geliyor. Kapı tokmağının kendi kendine döndüğünü görüyorum. Ormana yürüdüğümü ve bebek arabasını yokuş aşağı bıraktığımı görüyorum. Huh hu huhu, neyse ki telefon çalıyor. Aşkım nerelerdesin? Daha 280 kilometre mi var? Ah, McDonald's'ta mı yedin? Ve sonra da benzin mi aldın? Tamam, bir sonraki benzinciden ara. Öpücük. Öpücük. Yoldan yapılan aramalar deliliğime set çekiyor. Gidip yeniden bebeğim uyuyor mu diye bakıyorum. Oyuncak bebeklerini hayatına giriş zamanına göre diziyorum. Sevgili eşim paket servisçinin tekiyle rezil bir otele gidecek mi acaba? Evde yalınayak dolaşıyorum. Gidip bir kitap karıştıracağım. Kitaplığım hamilelikle ilgili, hiçbir zaman okumadığım kitaplarla dolu. Muhtemelen yatakta iyi değilim artık ve o bunun farkında diyorum kendi kendime bir anda. Bu yüzden gitmiş olmalı üstünde benden daha iyi hoplayan cahil personelle yol kenarındaki sıvası dökülen otele. Ben seks yapmayı değil, seksi düşünmeyi seviyorum. İşin teori kısmında hep başarılıydım, pratikteyse her zaman çuvalladım, bu yüzden araba kullanmayı bilmiyor ama trafik kurallarını ezbere biliyorum ya zaten. Virginia Woolf'a odaklanmaya çalışıyorum, benim adamın hediyesi, fakat çok fazla sütüm var. Neden bu kadar çok uyuyor? Neden kımıldamıyor? İnsanın çocuğunun ölümü bilimkurgudur, başka bir şey değil. Gidip ona bakacağım.

Evden çıkıyorum, kırmızı bir Ferrari geçiyor son sürat. Elimde telefonla kapının önünde kalakalıyorum. Yayılan dalgaların kansere yol açtığı söyleniyor. Elim ileri evrede. Aramak üzere olmalı, bir sonraki benzin istasyonuna varınca arar hep. Melisa'nın, bitişikte yaşayan iki çocuklu bekâr kadının penceresi açık ve ışıkları yanıyor. Ya ağlıyor ya da inliyor. Hayatını kıçını göstererek kazanıyor, bir yerlerde bir adam chat yaparken, "Ah, Tanrım, bu ne güzellik," diyecek ve çatalını görmeye devam etmek için daha çok para ödeyecek. Telefon neden çalmıyor? Müşteri onu yalamak istiyor, kadın bacaklarını aralıyor, herif şehir merkezindeki dairesinde monitörü emiyor. Karşıda bağlı duran küçük kırma köpeğe bakıyorum, bana dil çıkarıyor. Telefon çalıyor! Aşkım... Merhaaaba! Merhabaaa! Makine kahvesi mi içiyorsun? Ne yedin? Peki, seni bekleyeceğim, ben de öyle, bay bay. Öpücük. Öpücük. Tamam, aradı işte. Hangi ses tonuyla konuşmak gerekiyorsa o ses tonuyla konuştum. Her zamanki soruları sordum: Ne yedin? Biz kadınlar neden kocalarımıza ne yediklerini soruyoruz? Ne yediklerini sorarak nereye varmaya çalışıyoruz, biriyle yatıp yatmadıklarını mı öğrenme peşindeyiz? Bizimle mutsuz olup olmadıklarını mı? Dondurma almaya gidiyorum diye çıktıklarında bir daha eve dönüp dönmeyeceklerini mi? Isırganlardan sakınarak ormana iniyorum. Bir ara bir geyik beliriyor ve bana, vahşice, daha önce hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde bakıyor. Yapabilseydim şayet, sarılmak isterdim ona. Daha sonra birkaç sayfa bir şeyler okudum, hamilelikten beri gitgide daha yavaş okur ve uyuklar oldum. İyi de nedir bu kesik kesik iç çekiş? Saçları kırmızıya boyalı komşu kadın deliğini mi gösteriyor yoksa köpek kızışma döne-

mine mi girdi? Eşimi beklemek bir azap. Geldiğinde yemesi için bir şeyler pişirsem iyi ederim aslında ama işte... Hep aynı hikâyeyi anlatıyor. Kaynanam ile kayınpederim gelmişti de ben öğle yemeği hazırlamıştım. Menü: Pirinç kroket ve pilav. Herkes benimle alay ediyor. Herkes değil aslında, bebek alay etmiyor. Ama bebeğin doğumundan önce herkes alay ediyordu. Kahkahalarla gülüyorlar bana. Bazen ağlasın da ben de böylece yatağına en ufak bir vicdan azabı duymadan gireyim ve memelerimi boşaltayım istiyorum. Kocam yokken agresifleşiyorum. Yan komşuma kan sulandırıcı iğne yapmaya gelen o şişman hemşire gibi güçsüzlere musallat oluyorum. Hanımefendi her sabah saat tam yedide küçük beyaz arabasıyla geliyor. Onu hiçbir zaman farklı bir şey yaparken görmedim. Kontağı kapatıyor, arabadan iniyor ve sadece kamu çalışanlarının yahut burası gibi kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde evde hasta bakan hemşirelerin yürüyebileceği şekilde eve yürüyor. Bugün saat tam yedide çöpü çıkardım ve yanından geçerken ona iğrenç bir bakış attım. Medeni insanların yaptığı üzere beni selamladı ve ben homurdandım. Ona doğru yürüyerek sesimi yükselttim ve yumruk yumruğa kavga etmeye hazırlandım. Kadın geri çekildi. Zavallı şişko savaşın yakıp yıktığı ülkelerden birinden geldiğimi düşündü eminim. Saçım başım darmadağınıktı, üstümde benimkinin basketbol oynadığı zamanlardan kalma, vücudumu olduğundan çok daha farklı gösteren bir tişört vardı. Bir kafa atıp dişlerini dökeceğimi düşündü eminim. Ödlek kadın, alkolle ovmak ve iğne yapmak üzere hastanın evine koştu alelacele. Ayrıca süpermarket kasiyerlerine, pizzacılara ve manikürcülere de küstahça yaklaşıyorum. Herkesin içinde onlara bağırı-

yorum, olay çıkarmak, onları küçük düşürmek, ne kadar korkak olduklarını göstermek hoşuma gidiyor. Çünkü tam da bu onlar; hepsi birer tavuk, yoksa nasıl olup da bir teki bile beni pataklamaz? Sınır dışı edilmem için nasıl olup da kimseyi aramazlar yoksa? Haklı oldukları, bela çıkaranın ben olduğum, onların sadece işlerini yaptıkları ve kimseyi rahatsız etmedikleri aşikâr. Kocamın seyahatte olduğu günler, yazın ortasında, arabanın arka koltuğuna plastik bir bebek koyuyorum. Ne kadar çok komşunun ve kamu görevlisinin paniğe kapıldığını görünce eğleniyorum. İyi birer vatandaş, camı kırmak ve bir bebeği boğulmaktan kurtarmak isteyen kahramanlar gibi davranmaları hoşuma gidiyor. İtfaiyelerin siren çala çala geldiğini görünce keyifleniyorum. Beyinsizler. Ayrıca canım, bebeğimi kırk derece sıcakta, arabada bırakmak istiyorsa da bırakırım. Kimse bana yasal olmadığını söylemeye falan kalkmasın. Canım yasadışı davranmak istiyorsa davranır, embriyo donduran onlarca kadından birine dönüşmek istiyorsa da bir güzel dönüşürüm. İster yirmi sene hapis yatar ister kaçarım; bu da bir seçenek. Geçen gün şu sarışın komşu kızı hemşireye köyde, ama nehrin öbür tarafında, adamın birinin küçük bir kız çocuğuna tecavüz ettiğini söylüyordu. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi sohbetlerine devam ettiler. Çocuğumu yetiştirmek için, sağa sola çarpmaktan ve o basmakalıp kendi kendini yok etme arzusundan, orası burası morarmış asit bağımlısı punk rock hayranlarıyla dolu bu hayvanat bahçesini de seçebilirdim pekâlâ. Ben diyorum ki kocandan ya da babandan dayak yiyorsan öyle olduğunu kabul edeceksin. Günaydın demek yerine gürlemek gerek bunlara. Soysuzlar. Benim bu gevezeliğim, daha doğrusu

tekbenciliğim meyvesini verdi. İşte kocamın arabasının sesi. Doğruca kapıya, hem de gülümseyerek. İşte yanaşıyor... Taşa çarpmamak için direksiyonu kırıyor, ben volta atıyorum, çıkıp da beni öpmesi için, bıyıklarındaki tütün kokusunu duymak için sabırsızlanıyorum. Öpüşüyoruz. Tüm evli çiftler gibi dil kullanmadan elbette. İçeri giriyoruz, satamadığı ürünlerle ve numunelerle dolu bavulu bırakıyor. Kutuları güzelce istifliyor, tomar tomar onluk gösteriyor bana. Onluk banknotlar halinde dört bin, vay be. Ceketini çıkarmasına yardım ediyorum. Bu geceki ikinci akşam yemeğini mikrodalga fırında ısıtıyorum; kıvılcımlar çıkıyor fırından. Yemek mikrodalgada fazla kalıyor, tabağı alırken elimi yakıyorum. Masaya geçiyoruz. Birbirimize bakıp sohbet ediyoruz, tamamı tırnak içinde yapılıyor, ne bakışmak denir buna ne de sohbet. Bir süre sonra dışarı çıkıyor, işemesi gerektiğini, insanların nasıl olup da kapalı mekânlarda işeyebildiklerini anlamadığını söylüyor. Açık havaya müptela, lanet gökyüzüyle olayı ne hiç bilmiyorum. Maviyken çok seviyor göğü, bulut olmadığında mutlu oluyor. Açık havadaymışım, bagaja kapatılmışım bana fark etmiyor. Nihayet bebek sağımı ve solumu tamamen boşaltıyor. Kocam kafasını dağıtmak için çizgi film izliyor. Yanına gidip onu okşuyorum ama esnemesini böldüğüm için yakınıyor. Sonra hâlâ deri kokan çiftlik evimizin ışıklarını bir bir kapatıyoruz. Huh hu huhu sesi yeniden başladığında bir mastürbasyon maratonundaydım ve dikkatim dağıldı, huh. Yüzüme su çarpmaya gittim ve onu enseledim, onun da yüzü kıpkırmızıydı. Hani neredeyse birbirimize bakmadık bile ve herkes kendi işine döndü.

Hamileliğe dair son anım Noel zamanına ait; kocamın tüm ailesi buradan daha da kuş uçmaz kervan geçmez yerlerden gelmişti. Midem altüst durumdaydı, bebek olağandışı sayılabilecek bir hızla hareket ediyordu; insanlar evden koşarak çıkmak ve elmalı hindi yemekten alıkoyulmak mecburiyetinde kalmamak için dua ediyordu. Ben salonda, şömine başındaydım, çaresizliğimi dışa vuracak herhangi bir şey yaptığımı anımsamıyorum. Bir süredir her şeyi belli belirsiz ama gitgide artan bir dengede tutuyordum –ya da ben öyle zannediyordum– fakat birden oturup soğuk bir şeyler içmemi söyleyiverdiler. Kıçını sandalyeye koymak ve su içmek ne zamandan beri ölme arzusunu bertaraf eder oldu ki? Teşekkürler nineciğim ama hiç rahatsız olmayın; fakat yine de beni oturttular ve bana bir bardak soğuk su getirdiler işte. Çevremdeki insanlar sonunda kriz geçirtecekler bana. Komşularım Egon Schiele, Lucian Freud ve Francis Bacon olsaydı keşke, böylece oğlum onu getirdiğim dünyada hiçbir şeyin görülmediği şu tavan pencerelerini açmaktan çok daha ilginç şeyler olduğunu görerek büyür ve entelektüel anlamda gelişirdi. Geriye kalan herkes gaz çıkarmak üzere odalara kaçtığında kayınpederimin yeni yeşil traktörüyle karın altında çimleri biçtiğini duyuyo-

rum, Glenn Gould'la bir dakika baş başa kalmak için tüm ailemi linç edebilecek olsaydım şayet bunu yapardım diye geçiriyorum aklımdan. Sonrasında kayınpederimin çalışma masasının başına geçip son ayın süpermarket fişlerini incelediği ilişti gözüme. Tüm ürünlerin etiket fiyatlarını tek tek okuyup bir hesap makinesi yardımıyla toplamın doğru olup olmadığını kontrol etti. Hesaplamayı bitirip de aylık gider defterine geçirdiği esnada masa lambasının ışığı da kâr etmez olmuştu artık. Yine hep beraber akşam yemeği yedik, müstesna olduğunu düşünen sıradan bir adamın yorgun siluetini gördüğümü şu an hatırlıyorum; sonra takma dişlerini fırçaladı ve yatağa gitti. Şimdi bu dolu dolu yaşanmış bir gün mü yani? Hayatının bir gününü doya doya yaşayan bir insan mı bu yani? Odasında bir tüfek ve komodinin üstünde mermiler var. Her zaman söylüyorum kendi yatağımda öldürülmeyeceğim diye. Bir ses duyarsam tüfeği doldurup aşağı inerim. Ters bir durum varsa ateş ederim. Doğruca ayaklarına, diyordu tükürüğünü yutarak; hep genzine kaçardı tükürüğü. Kaynanam gün boyu beni izledi kaygılı bir edayla. Şafak vaktinde kapıyı çalıp da elinde yine bir bardak suyla ve yeşil-beyaz bir hapla çekine çekine içeri girdiğinde benim için başka ne yapacağını bilemiyordu. Teşekkürler, dedim ve çıkar çıkmaz hapı şömineye attım. Yan etkilerden haz etmiyorum. Antidepresyondan haz etmiyorum. Öylesi anlarda yapabileceğim tek şey ellerimi karnıma dolayıp beklemekti. Bana yabancı olan bebek içeride bağırsaklara sarılı bir şekilde uyuyordu. O günlerde onun da pek yardımı dokunmuyordu bana. Kadeh kaldırıp iyi dileklerde bulunma ritüeli biter bitmez çoktan terasta dart oynamaya ve tam isabet atışlar yap-

maya başlamış olan eşimin bakışlarından kaçmaya çalıştım. Her ıskalayışında "Aaah!" diyordu. Paket kâğıtları, kurdeleler ve benzeri süslerle dolu salonu geçip doğmamış çocuğun üst üste yığılı kıyafetlerine baktım ama hiçbirini yerine kaldırmadım. Onun yerine kasılmalardan bitap düşmüş bir şekilde ormana yürüdüm. Şimdi acı geri dönüyor ve bir köpek gibi atlıyor üzerime. O Noel'de bana yönelttikleri sorular avcıların mermilerinden çok daha derin yaralar açtı içimde. İş arıyor muydun? Çocuğu anaokuluna göndermeyi düşünüyor musunuz? Vergilerinizi ödeyebiliyor musunuz? Peki ya sosyal güvence? Yardıma ihtiyacınız var mı? Geldim sonunda. Sadece acil durumlarda gece vakti ta buraya kadar geliyorum. Kayınpederim nasıl oluyor da 24 Aralık gecesini, yastığının altında bir tüfekle, fişleri kontrol ederek geçirebiliyor? Kaynanam nasıl bu kadar alçak sesle konuşabiliyor, bu kadar kısa adımlar atabiliyor, bu kadar terbiyeli olabiliyor ve bir anne adayına Prozac verebiliyor? Kayınpederim ve kaynanam nasıl oluyor da elli yıldır aynı çarşaflarda, aynı yorganla ve yatak örtüsüyle, duvar kâğıdıyla kaplı aynı dört duvar arasında uyuyabiliyor? Kocam dart oklarını bıraktı ve ağaçlık arazide beni aramaya çıktı. İlerliyor ve bir dizi ağaç gövdesi ile filizin arasına sokuluyorum. Tek bir kişiyim ben, ama bedenim iki kişiden oluşuyor. Duman şeritleri arasında bizimki kadar köhne bir karavanla kar kaplı gölette kamp yapan marjinal bir çingene grubu ilişiyor gözüme. Kırağının üzerinde sigara içiyor ve gülüyorlar başka bir dilde. Sabah yakınacak kaynanam ile kayınpederim etrafa atılmış bira kutularından ve şırıngalardan. Daha ötede yaban balı yapan arıların kovanları ve otoyola açılan bir yol var. Tufandan sonra dört bir yanda yı-

ğınla mantar türüyor; çürüyorlar şimdi. Umarım oğlumun ilk kelimesi güzel bir kelime olur. Sosyal güvencesinden kat kat fazla önemsiyorum bunu. Yoksa hiç konuşmasın daha iyi. Anne veya baba yahut su yerine manolya desin, merhamet desin. Oynaşma desin. Bir su birikintisinin üstünden atlarken buldu kocam beni. Utandım, gayet iyiydim, dedim ve koşar adım eve döndüm.

İçimden çıktıktan sonra bebeğe dair hatırladığım ilk şey evimin verandasında yaşandı. Gece çöküyor ve beraberinde düşüşü, kaygıyı, farklı bir bilinç durumunu getiriyor. Yeni doğmuş olana verebileceğim zarardan korkuyor ve bu yüzden hasır sandalyede oturup ateş böceklerini veya duyduğum hayvan çığlıklarını sayıyorum. Beni yemeğe çağırdıklarında gidip de onlarla masaya geçmiyorum, Noel ziyafetinden kalan yiyecekler yeniyor hâlâ, ya da şimdi yaptıkları gibi şömine başında toplandıklarında katılmıyorum onlara. Çatalların ağızlara götürüldüğünü duyuyor, lokmalarını yutuşlarını dinliyorum, aklımı kaybediyorum bu sırada ama aslında yaşanan bu mu onu bile bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Ne ben biliyorum ne de benimki biliyor, hele doktorlar hiç bilmiyor. Kaynanam tam bir doktor bağımlısı; doktor çağırması için hapşırmam yeterli. Seviyor doktorları, tapıyor onlara. Bana kalırsa ağzından doktor sözcüğü çıktığı an ıslanıyor da. Mahvolmuş bir pankreas için ne yapabileceklerini zannediyor acaba. Kafam pelte gibi, yitip gidiyor kıyıda. Nihayet içeri girmeye tenezzül ettiğimde tezgâhın üstündeki yemek soğumuş olacak ve yanı başında "Afiyet olsun, seni seviyorum" sözcüklerini içeren, kocamın el yazısıyla yazılmış bir de not yer alacak.

Gecenin sonunda içimde öyle bir öfke birikiyor ki kalbim duruncaya dek içki içebilirim. Böyle söylüyorum ama aslında doğru değil bu. Yarım şişe bile içemem. İşte günlerim bundan ibaret benim, daimi bir tıkanıklık. Ağır ağır gerçekleşen bir yıkım. Şimdi kaynanam tatlı koyuyor tabaklara, kaşık çanağın dibini sıyırıyor. Konyaklı yahut çikolatalı armut. Insanlar artık sormuyor neden onlarla oturmadığımı. Neden artık yatağı, masayı ya da banyoyu paylaşmadığımı. Bazen havaya tekme atmak için dışarı çıkıyorum, kaynanam ile kayınpederimin beni camdan gözlediklerini fark etseydim de devam ederdim havayı tekmelemeye. Şimdiden üç ateş böceği saydım bile, daha çok olmalılar, eminim. Buradan görebiliyorum bunu, zaten bu yüzden içeri girmiyorum. Ölüm var ateşte, halıda, perdelerde, taşra mobilyalarını saran havada ve gümüş çatal bıçak takımında. Çiçeksiz vazoda. Ölüm kapının yanına yığılı şemsiyelerden sızıyor. O kadar çok yatıp kalkıyorum ki hangisi ne zaman oldu artık bilmiyorum bile. Bebek öyle küçük ki çarşafların arasında kayboluyor, minnacık bir balık gibi. Herkes siyah giyecek, çocuklar bile. Bu gece korkutuyor beni, Glenn Gould çalardım ama klasik müzik eşimin uykusunu getiriyor, beni öldürüyor aşkım, diyor. Kayınpederimin uyurken ölmesi de üstüne tuz biber oluyor tabii. İnsanın hiçbir şey görmesine olanak tanımayan fitilli kadife bir perde gibi geliyor bu gökyüzü bana. Binlerce kez deniyorum ardındakini görmeyi ama her seferinde daha bir kapanıyor. Ve yatmadan önceki son cümlesi "Torunum benim izimden gidecek" idi, coşkuyla söylenmiş basmakalıp bir laftı aslında ama onun da çok yardımı olmadı doğrusu. Mezarının başındayken birden dişleri geldi gözümün önüne. Ya hep

ağrırdı dişleri ya da karşısındakiyle konuşurken küçük bir fırçayla aralarını temizlerdi durmadan. Bir-iki kişi gözyaşı döküyordu. Birkaç kişiyse mezara ihtiyatlı bir mesafede durup saygı gösterme zorunluluğu duyuyordu. Oldu bitti işte. Ölüp gitmiş bir adam artık o. Bu kadar. Köyün tekinde gezinen ve artık kimsenin toynaklarından çıkan sesi anımsamadığı bir at gibi tıpkı. Yeni doğmuş bebek mezarlara gülücükler saçarken benim herife sarılıyorum. Kaynanamı düşündüm evi havalandırırken. Gözlüğünü atarken. Uyukladığı sallanan sandalyenin arkalığında sevdiği adamın kokusunu duyarken. Canım kaynanam benim. Eskiden onun yağda yumurtasını ve lapasını pişirdiği tavalarda bundan böyle kendisi için yemek pişirirken. Kocasının çoraplarını ayak numarası aynı olan komşularına dağıtırken. Tabutunu mezara yerleştirirlerken kaynanamın tuvaletten yatak odasına geçtiğini görüyor, kayınpederimin sesini, öksürüğünü, horlamasını duyuyorum. Geceliğinden maviye çalan, koyu renk göğüs uçları, şiş ayak bilekleri görülüyor. Kaynanamın bir eli ağzında, kocasının lazımlığını kucaklıyor. Ve sonra kaynanam ağır çekimde; sürgülü kapıyı açan yahut tavan penceresini kapatan sarsılmış yaşlı bir kadın. Ailesine sevdiği adamın ölmeden önce elini sımsıkı tuttuğunu ama sonrasında doktorun bunun sadece bir refleks olduğunu söylediğini anlatıyor. Kendimi ilk kez o zaman yakın hissettim işte ona.

Şimdi o olarak konuşuyorum. O olarak onu düşünüyorum ve ağzım kuruyor. Gür ve uçuşkan çimlerin arasında fırlatılıp atılmış bir çöp misali sırtüstü yere yatmış ne yapıyor hiçbir fikrim yok. Dün giydiği gömlek var üzerinde. Pembe, kolsuz. Geçen hafta giydiği siyah pantolon. Her şeyi görüyor. Gardırobundaki tüm kıyafetleri biliyorum artık, diyor. Yağmur yağmadığı halde lastik çizmelerini giyiyor. Çıkık bir kalçası varmış gibi bir izlenim veren kloş etekler giyiyor ama sonra, kot şort giydiğinde, öyle olmadığı anlaşılıyor. Saçını sıkı bir topuz yapıyor; sahneye çıkmak üzere olan bir balerin havası veriyor bu ona. Vücudunun aldığı her şekli biliyorum, kamburunu çıkararak, başını bacaklarının arasına gömerek oturuyor. Veya, şu an olduğu gibi tıpkı, yatıyor ve sanki biri onu oraya atıvermiş gibi gözüküyor. Doğrudan kaynağından, eliyle yemek yiyor ama bunu sadece yalnızken yapıyor. Boynuna mendiller bağlıyor; Birmanyalı kadınlara benziyor. Sutyeninin askıları gözüküyor. Koklayamıyorum onu, bilemiyorum da kesik kesik mi nefesi. Sırtına dokunmak nasıl bir şeydir, bilmiyorum. Ayrıntılar yok bende. Ona en yakın olduğum an motosikletle kapısına yanaştığım andı ama motosiklet onu korkuttu, bunun üzerine gaza basıp uzaklaştım. Bana bakmış mıdır ki,

hiç beni düşünüyor mudur acaba? En çok gözler çekiyor merakımı. Ne renk olduklarını bilmemek; gri derim aslında ama bazen saman rengine çalıyorlar. Gözlerini gözlerime dikmesi nasıl bir his olur acaba? Öte yandan omuzlarının geniş, parmaklarının ince olduğunu, hemen hemen hiç gülmediğini, yürürken upuzun adımlar attığını, o kadar ki sanki askeri geçit törenindeymiş gibi yürüdüğünü söyleyebilirim. Sigara içmiyor. En azından ben içtiğini görmedim. Müzik dinlemiyor, yani en azından akşamın ilerleyen saatlerinde ben iş çıkışlarında, motosiklete binip de kaskımı takmadan yarım saat önce, ağzım kuru bir şekilde oradan geçerken dinlemiyor. Onu kucağında bebeğiyle hamakta otururken göreceğimi bilmemden yarım saat önce. Bebeği de kendi gibi sarışın. İncecik ve uzun. Bebeği hava atıp beceriksizce tutarken. Gerçi bir seferinde tutamadı. Ağlarken göreceğim onu, öfkeyle yüzünü buruştururken. Ne adını ne yaşını ne de hakkında başka bir şey biliyorum. Kalın ve barok bir sesle opera söyleyişini duydum, burada doğmadığı belli ama kim bilir nerede ve ne zaman... Bu hikâyeyi bana iş yerinden birileri anlatsaydı inanmazdım. Benim gibi bir adam. Şehrin sağlık merkezinde radyoloji birimi sorumlusu. '83 senesinde devlet üniversitesinden mezun olmuş bir radyolog. Evli ve özel ihtiyaçları olan, farklı bir kız çocuğu babası, sakin, evinin erkeği bir adam. Buraya en yakın şehirde doğup büyümüş biri. Tüm çocukluğunu ve gençliğini aynı evde, ülkenin merkezinde geçirmiş bir adam. Kloş etek giyen, akşamlarını bahçesindeki çimlerin üzerinde bir amfibi gibi sere serpe yatarak geçiren bir kadına kaptırıyor kendini. Asgari hızın el verdiği kadar, o ölümcül birkaç saniye boyunca görüyorum onu. Onu dü-

şünüyor ve arzuyla dolup taşıyorum. Benim gibi bir adam; öyle çok iyi biri değil belki ama bir şeytan da değil. Karısının düz saçlarını okşamaktan, yavaşça, kız uyurken, onun durumuna, regl günlerine saygı göstererek sevişmekten hoşlanan benim gibi bir adam. Uyanık, eğlenceli ama hiçbir surette olmayacak işler peşinde koşmayan bir tip. Ne ki şimdi emniyet şeridinde flaşörleri yakmış bekliyorum işte, ağzımdaki kuruluk bana rahat vermiyor; biliyorum çünkü eve dönüş yolunda kapısının önünden geçip onu çiçeklerin arasına karışmış halde göreceğimi. Ve bu imgeler evlerimizin arasındaki yirmi kilometre boyunca çıkmayacak aklımdan. Damağıma yapışıp kalan hiddetli imgeler. O, dikenlerin arasında. Onun o turuncuya çalan rüya gibi görüntüsü, bense yol kenarındaki deli bir tilki. Geride kalıyor çiftlikler ve ağıllar, ü-ürü-ü sesi duyuluyor önce ve ardından kümes beliriyor. Her zamanki insanlar selamlıyor beni elleri toprakta veya ineklerin memelerinde; bir ağacın tepesinden selamlıyorlar beni ellerinde kesici bir aletle. Alet edevatın, gübrenin, besi çiftlikleri ve av köpeklerinin yer aldığı bu tanıdık ortam eve kadar çöp misali sürüklediğim o imgeyle bozuluyor. Beni kasıp kavurarak içimde büyüdükçe büyüyor o imge. Bu arzunun dehşeti. Sıyırıp atmak istiyorum üzerimden onu. Eldivenleriyle bahçedeki yabani otları ayıklayan güzel karıma el sallıyorum, gelgelelim park edip de içeri girdiğimde bile o imge bırakmıyor peşimi. Genişleyen bir hale. Kuru, tek bir yaprağı dahi olmayan ağacım şehvani bir hal alıyor. Kızım kucağımdayken bile. Hatta küçük ağzına yemek doldurur ve onu yıkarken bile. Sonrasında bile. Çok daha sonrasında bile. Bu sabah gün doğarken mutfak zemininde, yer karolarına vura vura ağla-

dım o kadın için, parmak kemiklerinin, kalçasının, kıçının yanı başımda olmasını arzuladım. Bundan daha fazla alçalamayacağımı düşünerek kandırdım kendimi. Bir imge zehirliyor insanı; bir baykuşun gözlerine bakıyorsun ve olan oluyor işte. Onu duvara yaslıyorum, dişlerimle topuzunu açıyor ve öpücüklerimle boğuyorum.

Ciğerleri iflas ettiğinde, küllerinle ne yapalım istersin diye sordu kocasına. Ha? dedi artık doğru dürüst duymaz olan adam. Seni gömelim mi istersin yoksa küllerini saçalım mı baba, diye bağırmak zorunda kaldı. Fark etmez, diye yanıtladı beriki. Bunu ya da başka herhangi bir şeyi netleştirmek gibi bir derdi yoktu. Kocasının kirli pantolonlarını çamaşır makinesine koymaya devam eden kaynanam her gün ikinci bir ölüm yaşıyordu. Evi, kuru çayırlardan ve bir dizi bostanın ardındaki mısırlardan oluşan bir açıklığa bakan, kocaman, kaskatı bir beton parçasıydı. Evine açılan asfalt yol kirliydi, hava kanserojen dumanla kaplıydı. Birisi daha sonra yeniden satabilmek için bakır kablo yakıyordu. Köstebekler topraklarında derin delikler açıyor, toprağı bir mayın tarlasına dönüştürüyorlardı. Kayınpederim bu soruna kesin bir çözüm getirmek, evlerinin önüne gaz şişeleri koymak gerektiğini söylerdi: köstebek *Shoah*'sı. Kaynanam hâlâ iki kişi için yemek pişiriyor, yastık kılıflarını değiştiriyor, kocasının donlarının apış aralarındaki sökükleri dikiyordu. Sabahları, bir önceki gece hiç uyumamış bir şekilde, bebek arabasıyla geçer ve onu orada, kafasını bir çanın içine sokmuşçasına, sersemlemiş halde otururken bulurdum. Sanki istila edilmiş bir eve giren ve

evde yere değmeden, parmak uçlarında hareket etmeye çalışan biri gibi yaşıyordu kendi bedeninde. Yalnızca uyurken huzur bulduğunu söylerdi. Ruhun dağılıp yayıldığı o an. Ama uyumakta fazla güçlük çekerdi ve uyurgezerdi. Bir seferinde üzerinde gecelikle köyde "Yangın!" diye bağırarak gezindi, başka bir seferse ayakkabıyı telefon gibi kullanarak Tanrı'yla konuştu; tabii bunları sabahın dördünde evi süpürmediğinde yapıyordu. Kahvaltı niyetine günlerdir mutfakta duran beyaz ekmeği yediğini gördüm. Cenaze günü almaya başladığı ilaçların son kullanma tarihlerine bakmadı. Ne sinekleri kovdu ne de ev yapımı kestane reçeli kavanozunun içine bıraktıkları yumurtaları attı. Ekmeği ağzına götüren parmaklarına sanki başka birine aitlermişçesine baktı ve ekmek boğazına kaçtı çünkü geride kalan için geçmez zaman, daimi bir araftır söz konusu olan. Bedene yapışan ıslak bir gömlek gibi, uzaklaşmaz, bedenden ayrılmaz. Hayat arkadaşı hiçbir zaman içinde saatlerini, bütün bir akşamını, yazlarını geçirmemiş olsa da, kırsaldaki günlerini onu sıkı sıkıya sarıp içine girerek, onu tatmin ederek geçirmemiş olsa da, hatta arzuyla yanıp tutuştuğunu düşünmese de –o kadar kof bir hali vardı çünkü– yine de onun eşiydi işte. Karısının mağarasının derinliklerinde vajina yerine kayaya benzer bir şey olduğunu düşünürdü. Karısını hep üzerine nakışlar işlediği o küçük şallara sarılı bir şekilde getirirdi gözünün önüne. Onu sanki böyle doğmuş gibi sevmeye alıştı. Kadın için de aynısı geçerliydi. Ve kocasının yıkanmış cesedini görünce sarsıldı çünkü kül olmadan önce, 1940 sonbaharında doğmuş bir beden biçimindeydi. Bilgiçliği, masa başındaki monologları, hareket halindeki traktörün tepesindeki gülümsemesi

çam ağacından bir kutuya tıkılarak son buldu. Ve sırları da oraya gitti işte, semt genelevine yaptığı kaçamaklar, halk otobüsünde bir kız öğrencinin eteğinin altına ağır elini sokuşu, hepsi oraya gitti; herkesin dilindeydi bu yaptığı. Donanmadaki kahramanlıkları, kasıklarına kazılı ölümler, otuz ikisinde bir tren kabininde oynadığı kart oyunu, gülmekten kadının altına işemesine sebep olduğu ve kadının koşa koşa gidip üstünü değiştirmek zorunda kaldığı an da oraya gitti. Sıradan bir cenaze töreni, kısa bir vedaydı. Çok iyi bir baba ve eşti, dedi davetliler. Çok çok iyi. Daha sonra cenaze alayı yemek yemek üzere yavaş yavaş müteveffanın devamlı müşterisi olduğu hana gitti. Öğlenlerini orada birasını içip aperatif alarak geçirirdi, cephedeki efsanelerini nüktedan bir şekilde yine orada anlatırdı. Heyet, yoldaşları olarak andı onu. Dul karısıysa salonda, karanlıkta ışıklı ağacın karşısında saatlerce bir başına oturmakla itham etti. Gelgelelim beni asıl etkileyen kayınpederimin ölümü değil de kelimelerinin, *–boktan hayatımda–*, kendine has ifadelerinin, *–üstün yetenekliyim–*, tükürüklü, boğuk ses tonunun yitip gitmesiydi. Orada burada takıl dur, savaşla ilgili onca kahramanlık anın olsun, onca uçarılık yap ve sonunda kimse senin için dua bile etmesin.

İhtişamlı, kara ve pürüzsüzdü üzerimizdeki gece. Kasvetli ve küstah bir karanlık. Vantilatör çalışıyordu. Benim mucize kızım beyaz ağların içinde düş görüyordu, pulları olmayan bir balık gibi yumuşak. Bir saplantıya dönüşmüştü uyumak, yanımda yatan karım saatlerdir rüyalar âlemindeydi, spiral sivrisinek kovucu tütsüler artlarında gençlik seyahatlerine özgü o kokuyu bırakarak parça parça olmuştu. Kalktım ve metal sandalyenin arkasına asılı kıyafetleri de alarak parmak ucumda kapıya yürüdüm. Koridorda, karanlıkta giyindim. Elime aldığım ayakkabıları gök kubbenin altında giyip bağcıklarımı bağladım. Motosikleti sokağa kadar itip bir blok ötede çalıştırdım. Tek bir balta darbesiyle kesilmiş ağaçlar gördüm. Ormanın girişine küçük çiçekler misali saçılmış delik deşik tavşan kafatasları gördüm. Bir grup gece kelebeği gördüm, dört döndüler başımın üzerinde, kulaklarıma kaçtılar, gömleğimin yakasından içeri girdiler. Yavaş yavaş saçlarıma dolandılar, burnuma doldular. Temiz hava, dağ havası, yol havası geçirmedi boğulma hissimi. Otobanda ilerliyor, tüfekli ve palalı sakin insanların yanından geçiyordum. Devasa sıçrayışlarla ona yaklaşıyordum. Onunkinden önce yer alan evleri geçtim. Pencerelerine tahta çakılmış evi, yapma güller olan

evi, ikiz Sibirya kurtlarının olduğu evi. Kontağı kapadım, motosikleti çimlerin üzerine yatırdım ve kapısına yürüdüm. Bir aşağı bir yukarı gidip geldim, bahçenin içini ve evi bir görüyor bir görmüyordum. Yapraklar sadece belli kısımları görmeme olanak tanıyordu. Zifiri karanlıkta bir ışık belirdi. Biri uyanmıştı. Ya da rüyasında gördüklerinden huzursuz olan bebekti belki. Elimi kapı tokmağına götürdüm ve ilk kez onun arazisine girdim. Karşımda duran evi bir kır manzarasına benzettim. Toprağı dümdüz etti ayakkabılarım. Karşıdaki iki küçük pencereden görülmemeye özen göstererek birkaç adım attım. Bir yıldırımla yarılmışa benzeyen duvara dokundum ve evin arka tarafına ulaştım. Işık hâlâ yanıyordu ama peçeli baykuşun o saldırgan şşş sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Üzerinde beyaz bir gecelikle, ruhlar tarafından ele geçirilmiş bir halde gökten inmesini bekliyordum. Kırmızı gözlerle pencerede belirmesini bekliyordum. Ya da siyahlar içinde çatının üzerinde süzülmesini. Orada, onun bölgesinde midesini kasıp kavuran nefreti hissedebiliyordum; yaşamak zorunda olmasından kaynaklanan depresyonun bana bulaşmaması için yakardım. Çünkü bulaşıcı, sıçtığımın orospusu. Ve çok güzel aynı zamanda. Başka bir pencere açıldı ve duvarda derin bir yarık oluşturdu. O kadar korktum ki kaçamadım bile ve bir şey olmasını bekleyerek öylece kalakaldım. Kocasının çıkmasını yahut bir köpeğin beni ısırmasını bekleyerek. Ya da onun gelmesini bekleyerek, ki bunun üzerine iyice korktum. Ahşap bir merdivenden gıcırtılar ve güm güm ayak sesleri duyuldu sonra. Metal pençelerdi ayakları. Talaş zemine, yere kadar uzanıyordu saçları. Islak ayaklarla bir direk misali dikildim orada. O belirdi. Rüzgârın sırtında

benim olduğum yere kadar ilerledi fakat bir esintiye kapılıp geriledi ve durduğunda sanki çığlık atacakmışçasına açtı büyük ağzını ama hiç ses çıkmadı. Kendimi zor tutuyordum. Fosseptikten sadece birkaç adım uzakta da olsa karşı koyulmazdı bu haliyle. Ne ki duyduğum tüm vahşi şehvete, onu yiyip bitirme, içime çekme arzuma rağmen kımıldamadım yerimden. O da öyle. Bana kalırsa gölgelerin arasındaki o an tanıştık birbirimizle. Hayatlarımızın trajedilerini anlatmaktı bu birbirimize. Geçmişten bahsetmekti bu, neden o kuyuda, o böcek yuvasında olduğumuzdan, gecenin köründe neden kaçtığımızdan bahsetmekti. Bir bıçak kap ve dudağını yar, dedi bana, hızla eve girerken o, boyun eğdim ben ona; sırtı dönük olduğu halde benden süzülen kanları seyrediyordu. Sonra motosikletime atlayıp kaçtım, herkesi uyandırdım.

Yemek sonrasında sofra başındayım hâlâ. Bir tek bardağım kaldı masada, diğer her şey kaldırıldı. Tabaklar yıkanıp bulaşıklığa yerleştirildi, tuz yerine kondu, kocam yatmaya gitti. Yeni köpek işeyip duruyor. Kalkmam gerektiğini biliyorum ama yine de kalkmıyorum işte. Bacaklarımı başka bir sandalyeye uzatıyorum. Ağzımda bir kürdanla uyukluyorum. Köpek masanın altına işeyecek, yine de kalkmıyorum. Pantolonumun düğmesi açık. Buradan yuvarlak saman balyalarıyla dolu tarlaların sonuna kadar uzanan ufkun tadına varabiliyorum; gözlerim çok keskin belki de, kim bilir. Ağaçların sadece gölgelerini ve siluetlerini değil gövdelerine yapışmış parazitleri de görebiliyorum. Toprağın altında hani şu biz uyurken yaşayan canlıları da görebiliyorum. Şu anda su içecekleri sırada akıntı tarafından gafil avlanan, kaskatı bacakları havaya dikili inekler yüzüyor nehirde. Asma köprüden bakınca o büyükbaş hayvan cesetleri farksız birer kayadan veya insandan. Henüz bir adı olmayan köpek masa örtüsüne asılıyor ve cam bardağımı kırıyor. İşiyor artık, burnu kıpkırmızı. Bir isim vermek gerek ona, benim için köpek demek yeterli aslında ama kocam başka bir şekilde adlandırmakta, onu ailenin bir parçasına dönüştürmekte diretiyor. Ben de işiyorum, gerçi yerimden

kımıldamadım hâlâ ve adalelerim kasılıyor. Kırsalda yaşamanın hep nefret ettiğim ne ki bugün haz aldığım bir yanı var; gününüzü cinayet işleyerek geçiriyorsunuz. Sabah kahvesini içerken lavaboda örümcekler beliriyor, musluğu açtığım gibi boğuluyorlar. Daha hayat dolu olanlar uzun bir süre geri çekiliyorlar, bir çiçek gibi kapanıp direniyorlar, işte onlar oluyor beni sıcak suyu açıp da canlarına okumaya teşvik edenler. Reçel sürme anında sineklerin vardiyası başlıyor; tarihöncesinden beri peşimizdeler, nesillerinin tükenme zamanı geldi artık. Kapağı çevik bir hareketle kapatarak kavanoza hapsediyorum onları. Sonra dizlerimde bebekle oturup reçelin içinde debelenmelerini izliyorum. Hamağa uzanıp arıları elektrikle öldürüyor ve tadıma bakmak isteyen yabanarısına dersini veriyorum. Oğlumla koca koca karınca gruplarını kibrit kutularına dolduruyor ve sonra yakıyoruz. Hiç de fena bir koku yaymıyorlar anlaşılan çünkü bebek ciğerlerine dolduruyor çıkan kokuyu. Ben koku moku almıyorum. Sonra çıkıp solucanlar ile çekirgeleri eziyorum. Ama en iyisi küçük fincanların içinde terasa koyduğum biralar; kahverengi sümüklüböcekler içmek için eğilmek zorunda kalsınlar diye çok doldurmuyorum. Akşamları dolaşırken sıvının içinde, fincanın etrafında ve hatta altında bir dolu sarhoş sümüklüböcek buluyorum. Tuvalette, klozette otururken süpürgeyi alıp da tavandaki örümcek ağlarını süpürmeyi seviyorum. Köpek de nihayet işedi. Kalkıp da yeri silmek gibi bir niyetim yok, onu sahiplenmeyi ben istemedim ki, süpermarketten dönerken yolun ortasında yattığını gördüğümüzde ona acıyan kocamdı. Çiş kapıya kadar yayılıp altından akıyor. Köpek yerleri yalıyor, sonra yeni uyanmış sahibinin terliklerine rastlıyor.

Kış yalayıcı yaltak köpek. Beyni yıkanmış köpek. Bu ne böyle, diye soruyor evli olduğum adam çişi ve cam kırıklarını görünce dehşet içinde. Haksız sayılmaz, onun yerinde ben olsaydım ben de dehşete kapılırdım ama ben benim işte ve hiç istifimi bozmadan oturmaya devam ediyorum. Masanın etrafında bir tur atıyor, sağı solu şöyle bir süzüp beni sorguya çekiyor. Biliyorum, diyorum. Neyi biliyorsun? Söyletme işte, biliyorum dedim ya, yetmiyor mu. Doğrusu hayır. Ne diye orada oturuyorsun, köpeciğin işiyor olduğunu görmüyor musun, zavallı hayvan. Cam kırıklarına basıyor olduğunu görmüyor musun? Pantolonunun düğmesi niye açık? Onun adına üzüldüm; pantolonunun düğmesi açık biriyle evli zavallıcık. Olamaz mı, diye soruyorum. Bunun pantolonla bir ilgisi olmadığını gayet iyi biliyorsun! İstersem pekâlâ pantolonumun düğmesi açık oturabilirim! Gel buraya, diyor kollarını açıp. Hayır. Gel buraya. Hayır. Neden hayır? İşte. Ne yapayım, yeri sileyim mi? Ne istiyorsan onu yap. Sen orada oturacak mısın? Evet. Evle doğru düzgün ilgilenmeye başlayabilirsin bence! Mutfakta, tüpün arkasında ne buldum biliyor musun? Kurumuş bir fare ve kurtlar, bebeğimiz ne zamandır orada pişen yemekleri yiyor? Sana ne demeli, diye yapıştırıyorum cevabı. Küllerini fincanlara, tabaklara silkmeyi bırakabilirsin mesela, oğlumuz onlarda yemek yiyor. Kül tablası al öyleyse! Bunun üzerine dışarı çıkıyor, sadık köpek de onu takip ediyor, köpeğin mesanesinde kalan çişi salışını duyuyorum. Süpürgeyle geri geliyor ve beni üzmemeye çalışarak yeri siliyor, köpeği kaçırmak için yumuşak tekmeler savuruyor. Ben boş masaya bakıyorum hâlâ. İzi bile yok akşam yemeğinin. Günün bu anında, herhangi bir yerde,

ışık değiştiğinde, bir zayıflama söz konusu olduğunda nesneler ya kırılır ya da yerlerine kaldırılırlar. Dışarı çıkalım mı aşkım? Neden çıkacağız ki aşkım? Burası çok boğucu aşkım. Dışarısı da boğucu. Bana bakıyor ve dışarı çıkıyor. Buna bir son vermem gerektiğini, bu kez başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Ama tıpkı şişmesi için dişetime tırnağımı geçirdiğim zaman olduğu gibi, her tarafıma kramp girmiş bir şekilde parçalara ayrılan bir şeyin karşısındaki sandalyede oturmaya devam ediyorum. O akşam yemeği, olsa olsa bir saat önce yemek yediğimiz o zaman dilimi, birkaç kuşağın bir arada olduğu bir aile fotoğrafı, bir basamakta yan yana durmuş gülümseyen yedi kardeş, hepsi ölü şimdi. Orada kımıltısız kalakalıyorum, sanki açılmasını beklediğim bir kapının ardındaymışım gibi kalakalıyorum. Motorun hırıltısını duydum ve anladım bunun bir ültimatom olduğunu. Ellerim sanki parçalara ayrılacakmış gibi hiddetle kımıldandı ama yine de motorun su kaynatmasına ve eşimin ...nın amı demesine sebep olacak denli uzun süre kaldım orada öylece. Kaskatı bir şekilde ayağa kalktım. Araba çalışıyordu, köpek arka koltuktaydı, kocam farları yaktı. Kapıyı açık bıraktım. Başımı camdan içeri sarkıttım. Kirli patileri bebek koltuğunda, şuna bir şey söyle! İndirir birazdan, haydi bin. Şimdi hiç dolaşmaya falan çıkamam. Sence taşak mı geçiyorum? Gel konuşalım, bu şekilde devam edemez, hiçbir şeyin farkında değilsin, dedi sanıyorum ya da demek istedi. Benim de tartışacak halim yoktu. Hava soğuktu, hani saatin artık sabahın ikisi üçü değil de dördü beşi olduğu anki soğuk vardır ya, işte öyle soğuktu. Bebek, dedim. Bebek gayet iyi, ben değilim. Bunu söylüyorsa kızgın demekti. Dilimi tuttum ve arabaya bindim.

Köpek bebeğin koltuğunu kirletiyordu, arabadaki kulübesiydi o koltuk. Sonra, artık başka bir köye geldiğimizde, doğru dürüst çekmeyen radyo kanalında rock şarkıları dinliyoruz. Sis, çatıları, ahırları ve şarap dükkânlarını siliyor. Uyuyan hayvanları, mandıraları, kiliseleri örten karanlık bir peçe gibi sabah sisi. Eşim İngilizce bir parça mırıldanmaya ve ezgisini ıslıkla çalmaya başlıyor. Nefis bir beste, diyor ve sesi açıyor. The Smiths. Onun nezdinde bir uzaylıyım ben çünkü The Smiths'i bilmiyorum. Çünkü rock müzik dinlemenin geri zekâlılık olduğunu düşünüyorum. Çünkü gitar beni duygulandırmıyor. Köpek, burnu patilerinin arasında, uyuyor. Nakarat kısmında, *And when a train goes by, it's such a sad sound. No..., it's such a sad thing*[1], elleri direksiyondan uzaklaştı ve frene basmayı son anda başardı. Ön cama bir geyik çarptı. Önce başı, ardından da vücudu uçan bir böcek misali sola fırladı; kaputta çarpışmanın izi kaldı. Köpek inledi. Ben iki büklüm oldum, emniyet kemerimi takmamıştım çünkü hep unutuyorum takmayı. Yavaş gidiyor olmamıza rağmen alnımı torpido gözüne çarptım ve sersemledim. Beynini dağıtabilirdin! Emniyet kemeri, sana bin defa dedim, emniyet kemeri! Herkes iyi mi, dedi ve arkasına döndü; heyecanlı ve nefes nefese olan köpek camları buğulandırıyordu. Fakat sonra köpeğin bir bacağının sileceğin ritmiyle, sanki kalçasını kaşıyormuşçasına, sallanıyor olduğu ilişti gözüne. Arabadan indik, kocam hayvanı kucağına almıştı. Müzik çalmaya devam ediyordu. Köpek hırpalanmış bedenini yaladı. Geyik topallaya topallaya kaçmaya çalıştı, sanki hayatta kaldığını anlama-

1 (Ing.) Tren geçerken nasıl da kederlidir sesi. Hayır... Nasıl da kederli bir şey bu. (ç.n.)

mış gibi bir hali vardı. Kocam hurdaya dönmüş olan radyatöre baktı, sonra birden varlığımı hatırlayıp bana sarıldı. Arabadan çıkan yoğun duman gözlerimizi kör etti ve bir an içinde kocam köpeği dudaklarından öptü, bense devrilmiş bir ağaç kütüğünü öptüm. İtmemiz gerek, dedi ama öncesinde birkaç adım uzaklaşıp eşofmanını indirdi. Edepsiz bir kocam var benim. Böyle bir anda nasıl çıkarırsın? Gene ne var, dedi cenaze töreninde sakız çiğneyen insanlar gibi. Pis işi hayvan gördü; kaputtaki kalıntıları yaladı. Sonra başını sallamaya başladı. Ona Blood adını verdik ama nihayetinde Bloodie dedik. Bulabildiğimiz bir şeylere sardık hayvanı ve emniyet kemeriyle arka koltuğa bağladık. Kocam gaza basarken ben arabayı ittim ve sonra hareket halindeki araca koştum. O kadar çok koştum ki kaçıyor olduklarını zannettim. Evde bebeği elleri beşiğin parmaklıklarında ayakta durur ve adeta gardiyana bağırırken buldum. Kocam çoktan hortumla arabasını yıkamaya koyulmuştu bile. Bloodie peşinden ayrılmıyordu ama yüzünde daha fazla dayanamadığını gösteren bir acı ifadesi vardı, ağlıyordu, bacağını sürüklüyordu, yere yatıp kıvranıyor, toprakta oyuklar oluşturuyordu. Gidip yattık. Bloodie'nin iyk iyk sesi tüm evde yankılanıyordu. Delirmiş bir şekilde kalktım, alet çekmecesinden ufak feneri alıp garaja gittim. Her şeyin altını üstüne getirdim, kerestelerin, kullanılmayan mobilyaların, döner sandalyelerin üstü leş gibiydi, bir tek şeffaf kılıfındaki teleskop ışıl ışıl parlıyordu. Hevesimin kursağımda kalmasına izin vermeyecektim. Kapıyı aralık bırakarak çıktım, buz gibi hava çok geçmeden evi soğutacaktı. Lastik çizmelerle, yarı çıplak bir şekilde kaynanama gittim. Kırsalda değil de bir *spaghetti western*in içindeydim. Kapı-

nın yanındaki bir saksının altına gizli olan tavşan ayağı anahtarlığa takılı anahtarı alıp kapıyı açtım. Kayınpederim yaşıyor olsaydı şayet, sırf zevkine rasgele ateş ederdi. Üst üste dizili ütülenmiş gömlekler, kitaplıkta itinayla dizili kitaplar; kısa bir süre önce birinin öldüğü izlenimini vermiyordu hiçbir şey. İki tarafında halatlar olan asma merdivenden çıktım. Kaynanam aldığı hapla uyuyordu. Bir kalastı kaynanam, gözlerini uyku maskesi örtüyordu, kulaklarına pamuk tıkamıştı, dümdüzdü göğsü, çarşaflara sarılı bir masaya benzer cinsiyetsiz bir bedendi onunki. Yanında bir piyano ve Japon bir sanatçının elinden çıkma küçük bir ada çizimi vardı. Buz gibiydi odası. Uzun bağcıklı ayakkabılarına dolanıp gürültü yaptım ama gözünü bile kırpmadı. Bir mum yaktım. Yeniden piyanoya çevirdim bakışlarımı, bir tuşa basmak geldi içimden. Arandım. Okyanusu görme ihtiyacı duyan insanlar vardır. Ben bir silah görme ihtiyacı duyuyorum, yerinde dursa da, pis ve boş olsa da. Kocam tek gözünü açtığında ona doğrultuyordum silahı. O kadar korktu ki tek kelime edemedi. Öldür onu, dedim. Ne, kimi? İyk, iyk. Köpeği öldür. Nedenmiş o? Çünkü acı çekiyor. Ee, ne olmuş yani? Rahat bırak hayvanı. Sen ciddi misin? İyk iyk. Yarın veterineri ararız, dedi ve yana kıvrılıp kıçını bana döndü. Kimi arayacağız? Hadi, şimdi öldür onu, dedim zıvanadan çıkmış bir şekilde. Ama kımıldamadı bile ve neredeyse Bloodie'nin iniltileri kadar gürültülü bir şekilde horlamaya başladı. Gözümün önünde uyuyan bu adamın sonu gelmez korkaklığı karşısında ağzım açık kaldı. Elimde silahla tüm evi dolaşıp nihayetinde mutfağın bir köşesinde, pis bir çaputun üstünde acıdan inlerken buldum köpeği. Nişan aldım, hiçbir şey düşünmüyordum as-

lında ama bir İsrail askeri tutumuyla zihnimde yankılanan emri duydum. Ateş et! Ateş et lanet olası, ve hayatımdaki ilk kurşunu sıktım.

Şehirdeki yağmurlu günlerde insanlar sinemaya, tiyatroya, lokantalara gider; kırsaldaysa birbirlerine hikâyeler anlatır, bu şekilde can sıkıntısına karşı koyabileceklerine inanırlar: Düğünden sonra yataklı bir otobüsün üst katında seyahat ediyorlardı. Parti kıyafetleri vardı üzerlerinde, saçlarında briyantin ve giysilerine yapışmış konfetiler. Ayakkabılarını çıkarmış, kadınınkileri adamınkilerin içine koymuşlardı. Balayına, güneye gidiyorlardı, göl kenarında bir kulübede kalacaklardı. Broşürde "cam gibi" yazıyordu. Kadın başını yeni evlendiği adamın omzuna yaslamış uyuyordu. Adam üzerine üzerine gelen yolu seyrediyordu. Ve asfalttaki teker izlerini. Ve yakıt lekelerini. Ve dümdüz olup da tüyleri asfalta karışmış hayvanları. Ve bulutlar ilişiyordu gözüne, artık kızıla çalmayan gri bulutlar. Klima nedeniyle içerisi soğuktu, karısı ceketiyle örtmüştü üzerini, şoför öksürüyordu. Kadına baktı önce, ardından da arka plandaki gece manzarasıyla camdaki kendi yansımasına. Benzincide indi, kadını uyandırmadı. Sıcak kaportaya dayanmış sigara içen şoförden ateş istedi ve yolcuların arasında sigarasını tüttürdü. Küflü benzincide dolaştı ve otobüslerin arasında çömelmiş yemek yiyen bir aile gördü. Ayrıca bir dizi bankın üstünde uyuyan ihtiyarlar gördü ve bu insanların birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını geçir-

di aklından. Benzincinin bir bölümünün karanlık olduğunu fark etti. Kimseye söylememişlerdi ve fırfırlı elbise oldukça iyi gizlemişti ama kadın hamileydi, hamileyiz, diyordu. Müstakbel kocam bu karnın içinde. Derken şoförün sigarasını yarıladığını gördü ve dönüşün daha uzun sürmesi için biraz daha uzaklaştı. Yabani otların arasındaki ahşap bir kulübeye geldi, arka tarafına geçti, fermuarını açtı ama bir şey çıkmadı. Kupkuruydu. İstasyonun ötesinde gölge misali bir köy olduğunu gördü. Şoför izmariti ayağıyla ezdi, sırtı kütürdedi ve adam o yöne koştu. Otobüsler beklemez. Muhtemelen kendi yaşlarında olan ama gözüne çok daha genç gözüken başka bir adamla beraber döner merdivenden çıktı. Ellerini tavana koyup yerini arandı. Kadın sanki yataktaymışçasına, ağzı hafif aralık uyuyordu. Hamile kadınların sık sık yaptığı üzere ellerini karnına götürmüştü. Adam yerine kuruldu ve sonra yine yol üzerine üzerine gelmeye başladı. Ve emniyet şeridindeki, üzerlerinde ölülerin isimleri yazan haçlar. Ve kuşlarıyla çöplükler. Ve ışığı taşıyan elektrik kabloları. Ve tüm seyahat boyu ağladı. İlkin çorak bir arazinin eşelenmiş toprağı karşısında. Ardından denize açılan bir kaviste. Daha sonrasındaysa hızla tavana çarpan doluları duyduğunda. Ağladı da ağladı. Otobüs son etaba girdiğinde hâlâ manzarayı seyrediyordu, gün ağarmıştı artık ve neredeyse hiç uyumamıştı. Kadın gerindi, kocaman gülümsedi ve günaydın aşkım, dedi ellerini benimkinin tohumlarını içeren karnından çekmeden. Kaynanam ile kayınpederimin balayı seyahatleri hakkında bana anlatılan hikâye bu. Çocuklarına, çocuklarının çocuklarına ve sonraki kuşaklara kalacak olan bu. Bir yerde çömelmiş kaka yapan bir köpek, bokunu aydınlatan bir otobüs görüyor ve içeride bir adam cama yaslanmış ağlıyor.

Bir elimle çocuğumu tutuyorum, diğeriyle raspayı. Bir elimle yemek hazırlıyor, diğeriyle kendimi bıçaklıyorum. İnsanın iki elinin olması ne iyi. Ne kadar da pratik. Arabayı çalıştırmış beni bekliyorlar, düşmemeye gayret ederek koşuyorum, korna çalıyorlar. Duydum duydum! Onlarla olayım, pazar gezintisine çıkma beklentisiyle ön koltuğa oturayım, kemerimi güzelce bağlayayım istiyorlar. Nereye gidiyoruz, diye soruyor artık yas tutmayan ve modern görünümlü bar masalarında kuru pasta yiyen onlarca duldan biri gibi davranan kaynanam. Nereye gitmek istersiniz, diye soruyor; hep aynı şey. Belli ki böyle sadece camdan dışarı bakarak sessiz kalamayacağım; bir yer önermek durumundayım. Nehir kenarına patates kızartması yiyip bir şeyler içmeye gitmek, hani şu dalgıç kıyafetleriyle su kayağı yapan emektarları seyretmek. Şehre gitmek, tek sıra halinde çan kulesinin merdivenlerini çıkmak, olabilecek en abes şeyleri, bir taşı mesela ya da evlerin kırmızı çatılarını hayran hayran seyreden turistler misali ağzımız açık bir şekilde bakmak. Bir sokak kermesine gitmek, şehir merkezinde, pazarın yakınlarında, kızarmış et kokusu eşliğinde bir kahve içmek. Coşkulu gözükmek gerek, hayatın tadını çıkarıyormuşuz gibi gözükmek gerek. Çocuğu oradan

oraya götürmek, ona balonlar almak gerek, atlı karıncaya bindirip sanki gerçekten bir yere gidiyormuş gibi yapmak, fotoğraflarını çekmek gerek çünkü bir çocuğun çocukluğunu yaşaması için bunları yapmak gerek. Nereye gideceksek gidelim artık, diyor kaynanam o dul hiddetiyle. Daha yeni başladı tekrar tırnaklarını kesmeye, daha yeni başladı müteveffanın bedenini el yordamıyla aranmadan deliksiz uyumaya, daha yeni başladı sütlü kahvesini gözyaşlarıyla ıslatmadan kahvaltı etmeye. Ve elbette, gezmek istiyor. Tek oğlu ihtiyar kadını bu bok çukurundan dışarı çıkarıyor, ki çok da iyi ediyor. Asma köprüden geçiyor olduğumuzu fark ediyorum. Kocam direksiyona geçeyim, dağlarda bayırlarda pratik yapayım istiyor ama benim canım çekmiyor. Başımı döndürüyor. Aşağıda kumullar ve katlanır plaj sandalyelerinde oturan aileler var. Huzurevlerinin izin günlerinde olan, çocukları ve torunlarıyla vakit geçirdikleri için mutluluk duyan nineler var, sigaralarını saklayan birkaç buhranlı hamile kadın var, rehabilitasyonda olan eroin bağımlıları var, her türden insan var. Kaynanam oraya gitmek istiyor. Arabayı yokuş yukarı park ediyoruz ve kocam el frenini çekip kendimizi köprünün altında bulmayalım diye birinci vitese alıyor. İşte şimdi güneşin batışını izlemek üzere gelen bir aileyiz biz de. Sanki güneşin doğup battığını bilmiyormuşuz gibi. Hakikaten ama her gün oluyor bu yani. Bebek emekliyor ve kaynanam sırtı ağrıya ağrıya peşinden gidiyor. Ben sıkılıyorum suyun içine dalmadan kökleri ve su bitkilerini kemirerek süzülen kuğuyu izlemekten, derken teknenin tekindeki bir köpeğin boynuna saldırıyor, boynu varken ne kadar da zarif bir köpekti ama. Bir anda bir şey monotonluğu bozuyor. Bir insan dal-

gası kabarıyor kıyıda, bir mırıltı yükseliyor. Nehre doğru akın ediyor, bir araya toplaşıyorlar, derken köprüden bir polis arabasının geldiğini görüyorum, ardından iki, üç tane daha geliyor. Sanki bir havai fişek gösterisi varmış gibi bir durum söz konusu, insanlar birbirinin üstüne çıkıyor; hepimiz aynı ailenin üyeleriyiz artık. 13 yaşındaki eşcinsel bir oğlan Twitter'da veda sözcükleri yazdıktan sonra buraya köprüden atlamaya gelmiş. Peşinen teşekkürlerini sunmuş takipçilerinin desteği için. Polis itfaiyeyi arıyor, ne ki hepsini toplasan bir kişi etmiyor. Kırmızı beyaz bir polis şeridi çekiyorlar ama tabii ki insanlar yine de geçiyor. Bebeğim bile meraklanıyor ve bakmasına izin veriyorum. Ama ben vaktimi suyun üstündeki bir karaltıya bakarak harcamak istemiyorum. Şu anda duygulanım yaratıyor, adrenalin salgılanmasına yol açıyor. Ne var ki yaşayanın ölüden farkının kalmadığı bir an gelecek işte. Hayatta olmak ve olmamak arasındaki, yol kenarında öğle uykusuna yatmış yahut daha biraz önce bir aracın altında kalmış birinin yanından geçen bir kamyon şoförünün neredeyse ayırdına bile varmayacağı, o belli belirsiz fark. Kamyon şoförü için güneşlenen bir insan ile onunla aynı şekilde yatan, ama beyin ölümü çoktan gerçekleşmiş bir insan arasında yoktur öyle belirgin bir fark. Doğrusu güzel bir pazar günü geçirdik.

Üstümde paslı bronzun turkuazı, dönüp duran sonbahar toprağı, sekteye uğrayan uyku. Uyku sersemi giyiniyorum çünkü az önce işittim onu. Yalınayak evden çıkıyorum, geri dönmüyorum, bir hayvan misali ilerliyorum bahçe kapısına. Onun burada olması demek dudaklarımın arzusunun vücut bulması demek. Şimşek çakmasını istemek ve gökyüzünün buna yanıt vermesi demek. Beyaz kum dokusu istemek ve tüm köyün kumsala dönüşmesi demek. Bir at istemek ve o atın ağır ağır yanımda yürüyüp böğrüyle beni okşaması demek. Taşra, göletin ufak girişi, ağaçlardan dökülen meyveler, bir bataklık; hepsi heyecan verici bir hal alıyor. Yavan olan sarhoş ediyor beni. Evimi çevreleyen demir parmaklıkların önünde duruyor. O bana bakarken ben de ona bakıyorum ve sonrasında kusmaya, ormana gideceğimi biliyorum. Ona bakıyorum ve sonrasında bir gagam, tüylerim ve pençelerim olacağını biliyorum. Başta, başta hep olduğu üzere, onu kovmalı mı yoksa göğsüne tırmığı mı geçirmeliyim bilemiyorum ama sonra siyah göğe gümüşi parıltılar saçarcasına öpüşüyoruz. Kocam uyuyor ve bebek yataktan düşüyordu. Uçurumdan aşağı yuvarlanan küçük bir taş.

Her şeyin eşzamanlı iki başlangıcı vardı: Biri zararlı bir düş, diğeri arabanın torpido gözünde bulunan ve geride kalan cehennem gibi yazın güneşinde erimiş prezervatifler. Her şey, vaazlar, şüpheler ve kanıtlarla kendi seyrinde ilerledi. Birbirimizin başının etini yedik, horoz dövüşündeki horozlar misali gagaladık durduk birbirimizi tepemizden talim yapan savaş uçakları geçerken. Bitmek üzere olan bir savaşa hazırlanan. Arada sırada bir tanesi manevra yapıyordu ve ben, kanadının elmacık kemiğime gömüldüğünü düşünüyordum. Dün gece rüyamda yatakta seni komşuyla bastığımı gördüm, ki ben rüyalarımı hiçbir zaman hatırlamam. Bütün sabah ağladım, diyor. Bak sen, bense torpido gözünde prezervatif buldum, prezervatifin orada ne işi var söyler misin? Sence araba sevişmek için iyi bir yer değil mi? Ben bunu sormadım. Bir şey sormadın ki zaten. Sana rüyamı anlattım. Sebepsiz yere mi gördüm yani ben bu rüyayı? Hangi komşudan bahsediyorsun bilmiyorum. Gecenin bir yarısı gelen, her gün o sıçtığımın motosikletiyle buradan geçen komşudan. Bilemeyeceğim. Her şeyi inkâr etmek gerektiği söylenir, hatta ortada kanıt olduğunda bile. Eğer iş oraya varırsa benim ben olduğumu inkâr ederim. Ne olmuş, ne istiyormuş? Kim? Bir dahaki sefere

gider kendim sorarım o halde, bakalım ne istiyormuş, benim de kendi şüphelerim var, kimin yok ki. Ne şüphesi, ne konuda şüphe? Lafı döndürüp dolaştırma da o adam kim onu söyle. Hiç kimse, dedim çoktan arkamı dönerek. Ama bana doğru attığı her adımda bakışlarının boğazıma bir satır gibi saplandığını hissediyordum. Bak, beni aptal yerine koyma. Ve ben öyle olmadığını söyleyip duruyordum ama siyah saçları beni zehirlemişti bir kere. Tipik işte. Oraya, yalınayak, çıplak girmek, büsbütün nüfuz etmek. Dalları ve çalılarıyla bizi kamufle eden mahrem bir orman. Bak, söylersen kızmayacağım ama bilmem gerekiyor. İyi de ona söyleyecektim? Ne söylenebilirdi ki? İçime bir timsahın ağzına giren bir yılan misali girdiğini mi? Bir kuşu yavaş yavaş ama geri dönüşü olmayan bir şekilde mideye indiren, tıka basa yiyen bir yılan gibi? Tek bir pala darbesiyle kendine yer açtı. Bunu mu söyleyecektim ona? Ve içimdeyken sesimin yankısını duydu. Ve kararmış bedenimin içindeyken öldürdü beni. Aklımdan kötü bir şey geçirdiğimi fark etti bence, çünkü sarsak bir hareketle kolumu tutup tırnağını geçirdi bana. Canımı yakıyorsun, dedim divaların hazin nağmesini kendime mal ederek. Bana ne olduğunu söyle! Fakat aslında hiç kimse hiçbir zaman hakikati istemez. Hiçbir şey olduğu yok. Yalancı, sahtekâr. Sadece bana onunla yatıp yatmadığını söyle, yemin ederim sonra seni rahat bırakacağım! Ve işte tekmelere, yumruklara, ahmak, adi şerefsiz, isterik manyak gibi laflara ve diğer bayağılıklara meydan vererek aynı anda hem kıskananı hem de kıskanılanı mahveden kıskançlık hakkındaki o uzun, yavan konuşma, o falanlar filanlar. Ta ki ben ilk kez dosdoğru camın içinden geçerek evden dışarı koşuncaya kadar. Baştan

ayağa kıpkırmızı geçtim çimlerden sanki bir çayırmış gibi ve yolda tavşanlar ile peçeli baykuşları ezdim yoksa onlar mı beni ezdi? Ve her zaman olduğu gibi budanmış ağaçların arasındaki yatağıma, mağarama attım kendimi. Galiba kocam beni aramaya koyuldu, sonrasındaysa yorgunluktan bitkin düşerek çöküp kaldı. Bense nemli çoraplarımla, yavaş yavaş titremeye başlayan bedenime yapışmış soğuk ve kurumuş kanımla yerde yatmaya devam ettim. Güneş yükselinceye dek mezarlara baktığım o uzun gece böyle başladı işte. Mezar taşlarının aksinde saçlarımı taradığım ve uyuduğum gece. Tanımadığım ölülerin isimlerini okuduğum gece. Buydu benim hayatım yahut bundan böyle bu olacaktı. Her sevişmemde aramızdan ayrılanları anıyorum ben. Âşık olduğumda, şu anda mesela, silkelenirken bir tabutun üstüne toprak atıyorum. Kimin tabutu olduğunun bir önemi yok. Ve mastürbasyon yaparken gömütlere saygısızlık ediyorum ve bebeğimi sallarken âmin diyor, gülümserken bir solunum cihazının fişini çekiyorum. Öpücüğün sebebi de bu ya zaten, çünkü her halükârda çok uzun zamandır ve hatta daha doğmadan öncesinden beri, kocam kıskançlıktan avaz avaz bağırıp dururken de, bir ölüyüm ben.

Günlerdir kesiklerimi tedavi etmekle uğraşıyorlar. Tamamını göremiyorum ama kürek kemiklerimde, göğsümde, karnımda, boynumda, her yerimde kesikler var, biliyorum. Hepsi basit birer kesik yalnızca. Gelen her yeni hemşire otuz saniyesini başka hiçbir şey yapmadan bana bakmaya ayırıyor ve bunu alenen yapıyor. Mevzu bu değil ama neyse diyorum, ne bileyim. Ben yatakta yatarken üzerime bir ışık tutuyor ve bedenimdeki küçük cam parçalarını, kıymıkları, yaprakları ayıklıyorlar. Bedenimden küçük kristaller, ayna parçaları, taç yaprakları, cam şeritleri çıkarıyorlar. Önce küçük bir çıban ve ertesi gün yahut ondan bir sonraki gün ufak, parlak bir cam parçası beliriyor. Kesikleri dezenfekte edip bana ağrı kesici veriyorlar. Beni çimlerden doğruca buraya, baygın bir şekilde getirdiler. Hayatımda ilk kez bayılıyor ve dünyadan kopuyorum. Şimdi benden yavaş yavaş yürümem bekleniyor, koşmayı ve ayaklarımı havaya kaldırmayı aklımdan bile geçirmeyecekmişim. Şimdi ayaklarımın üst kısmı zebranınkilere benziyor. Yaralarının kabuklarını soyma, diyorlar bana, anlaşılan çok yaygın bir şey bu hastalar arasında, ısrar etme hali yani. Kocam tık tık diyerek içeri giriyor ve yaptığı ilk şey çiçeklerin ardına saklanmak oluyor. Yüzümdeki, çok geçmeden iyileşecek

olan, kesiklerden sakınmaya özen göstererek öpüyor beni. Bir şey demek gerek ve aklıma gelen ona elimi bile sürmedim oluyor. Neden bahsettiğini bilmiyorum, diyor. İşte ondan; elimi bile sürmedim. Peki, diye yanıtlıyor, her neyse. Ya sen? O prezervatifler orada ne arıyordu? Eve erken dönüp bizimle vakit geçirmek varken durmadan McDonald's'a gitmenin lüzumu nedir yani? Güzel hamle, diyor, öğreniyorsun ve beni okşuyor ama tam da, tamı tamına boynumdaki kesikten.

Yerde binlerce kez söktüm çimleri kökünden, yeşil ile sarı, toprak ile solucanlar birbirine karıştı avucumda. Korkunç bir resim için güzel bir palet. Söktüm ve söktüm hiddetle. Ama sakinleşmedim. Eve koştum ve odada eski ahşap sandalyeyi aynaya fırlattım, bir yumruk savurup gömme dolabın kapağını ve başka bir kuvvetli darbeyle pencerenin panjurunu çıkardım. Yumurtalıklarım kasılıyor, külotumda bıçaklarımdan aşağı süzülen bir kan pıhtısı var. Yeniden hamile olduğumu zannetmiyorum, öfke bunun sebebi. Sarsakça koşuyorum, kesikler geriliyor. Hiç spor yapmadım, okulda tramplenden atlar, suyun dibine gömülür, bir daha yüzeye çıkmaya çalışmazdım bile, bu sırada dışarıda bir yaygara kopardı. Arkadaşlarım, boğuluyorsun, boğuluyorsun, diye bağırırdı. Şimdi neredeler? Karnımdaki, hamilelikten kalma yağları sıkıyorum, birden aklıma bir düşük olabileceği geliyor ama hayır, alakası yok. Bedenimin artıkları onlar. Kocam odun kesiyor, bebek ise bebek arabasında oturuyor yanı başında. Testere sesini duyuyorum. Çocuk gözlerini ayırmadan kırılan, gövdeden ayrılan ve yere düşen tahta parçalarına bakıyor. Çocuk parçalanan, çöken annesine bakıyor. Ama havaya saçılan kalıntıları görünce gülümsüyor ve beni dert etmeden kara kar taneleri

olduklarını düşünüyor onların, kış yaklaştığı için memnun. Herhalde anaokulunda yaptığı ilk resimleri vereceği standart bir annesi olduğunu düşünüyordur. Hemen yanı başında, önceden hayat dolu olan bir ağaç şimdi lime lime oluyor. Ona hiç bu kadar uzak olmadım. Küçük bilinçsiz beden. Küçük akılsız kafa. Anne, yani ben, koşuyorum ve kendimi yağmur suyuyla dolu bir kuyudan budanmamış, uzun çimlere atıyorum, yıllarca kalacak orada bedenim, kimse gelip de bulmayacak ve nihayetinde adli delil sayılacak. Bufalo nefesim boğuyor beni. Tüm camları buğulandırabilirdim, bir kalenin büyük camlarını, dar nehirlere aksi düşen şehirleri. Ağır ağır, yavaş yavaş nefes alan, başka kimseye soluyacak hava bırakmayan bir canavarım ben. Geceye bakıyorum, kilitli bir sandık gibi. Cehenneme giden eski bir vagon. Kesif havada beni yatıştıracak bir çatlak arıyorum. Benden ne istiyorsun, diyor kocam. Şimdi ne lazım? Yapabileceğim bir şey var mı? Ve önüme bir yastık koyuyor. Ama yastık işimi görmüyor. Havaya bir yumruk savuruyorum ve eşim koşarak gidip gençliğinden kalma bir çift kırmızı boks eldiveniyle dönüyor. Eldivenleri giydiriyor bana, burnuna iki hantal çapraz yumruk atıyor ve eldivenleri çıkarıyorum. Ne eldiven istiyorum ne de ring. Arada bir koruyucu olsun istemiyorum. Etten kemikten ellerimin dört bir yana ateş ettiğini görmek istiyorum. Sik beni, diye bağırıyorum ona havlamaya benzer bir ses tonuyla. Hadi sik artık. Ama ereksiyon halinde bana yaklaşırken asıl yapmak istediğim zehirli çiçek, zehirli mantar ve taş yemekti. Bu uzun günü, bu bulanık, çalkantılı günü bitirmek. Beni yatağa attı, bebek hâlâ kesilmiş odunların karşısındaydı, testereye uzanıyordu. Bacaklarımı açtı. Na-

sırlı elleriyle avuçladı beni. Çığlıklarım arzu dışında her şeyi barındırıyor içinde. Ve et parçasını içime sokarken, sevişmek buysa şayet, içeri deniz havasının girdiği beyaz bir oda, kesik dilimi yakan tuz tadı tüttü burnumda. Gözlerimi tedavi ediyor birisi, bakmayı öğretiyor bana ve beni bu domuz ahırından kat be kat daha sakin bir yere bırakıyor. Diğeri eşeliyor da eşeliyor beni arayış içinde. Çünkü var bulunacak bir şey. Ama kimse bilmiyor işte eşelemeyi. O bile bilmiyor. Kocam büzüşüp içimden çıktığında kalbinin küt küt attığını hissettim ve onu ısırmış olsam da sevdim aslında. Testere çalışmaya başladı.

Tüm sabahı tutukluluk halimi nasıl tercüme edeceğimi düşünerek geçirmemin bir önemi yok. Bir önemi yok doğrusunu bir türlü bulamadan zihnimden bin sözcük geçirerek kuru, yeşile çalan nehir boyunca yürümemin. Elinde bir kâse karışık tavuk yemi olan kaynanam spor yapmadığım için muhalefet ediyor bana uzaktan. Bütün sabah böyle bir aşağı bir yukarı ne yapıyorsun? Kent merkezinde bedava yoga kursuna gidebilirsin, ben bakarım ona. Shakespeare'in sonelerinden birini düşünmenin, zihninde özgür olduğun bir ânı aramanın ve bulamamanın bir önemi yok. Bir önemi yok beynin ve referanslarının, yansımalarının, sembollerinin ve arzunun. Önemli olan ne yaptığın, nereye gittiğin, hareket edip etmediğin. En nihayetinde boyanmamış ahşap duvarların arasına kapatılmış komşularım gibiler. Doğruca ahlakın, yasanın olmadığı, elektrikle aydınlatılan modern mekânlarla, pop müzikle, kapitalist demokrasilerle ve idam cezasının yürürlükten kaldırılmasıyla bir ilişkisi bulunmayan vahşi bir evrenden çıkan o çingeneler gibi. Melisa otuz yaşında ama ellisinde gösteriyor, incecik ve bir çizgi misali sımsıkı kapalı dudakları, kafatasını açığa çıkaran ve kendisine korkunç bir oyuncak bebek havası veren uzun, kızıl, düğüm düğüm saçları var. On iki

yaşındaki kızı Jacqueline sarhoş bir halde ve iniltiler eşliğinde eteğini kaldırdığı nehir kenarındaki metruk evde, o gotik delikte kaybediyor bekâretini. İzbe sosyal yardım kafeleriyle, bedensel engellilerle, espadriller ve keten takımlar giyen insanlarla dolu bu rezil dünyada doğup büyüyen tavşanın karnını kemiklerle doldurduklarına eminim. Nereden geliyorsun? Yarın ne yapıyorsun? Saat kaçta kalktın? Telaffuz çalıştın mı? Peki ya söz dağarcığı? Bu şekilde iş görüşmelerinden asla olumlu sonuç alamayacaksın. Nereye böyle? Derken nefes nefese girdim ormana, yüklü, karnı burnunda bir kısrak daha yavaş hareket edemezdi benden.

Ve sonra havada, görünmez bir cinsel gerilimin etkisiyle, bir doygunluk hâsıl oldu. Rembrandt. Meşe palamutları düşüyor, düşüyor ve düşüyordu, ağacın üst dallarından toprağa öyle yavaş, öyle ağır düşüyorlardı ki sanki havada uyuyorlardı. Altın ışınlarla kesiyorlardı havayı. Caravaggio. Yaprakların toprağa ulaşmadan önce bir, iki, hatta daha da çok kez fırıl fırıl döndüğünü görmenin verdiği o baygınlık, o rehavet; bir yaprak düşüyor, ardından bir yaprak daha ve sonra bir tane daha. İnsanın ağzını açık bırakan o ortam. Tükürüğünü tatlı suya dönüştüren. Elveda sana küf ve elveda sana karanlık. Yazın ölümü ormanı sessizliğe ve iç çekişlere dönüştürüyordu. Yanımda bebek arabasıyla bir kenara uzandım ve uyudum. Çiselediğini düşledim. Ama hayır, kelebeklerin birbirlerine çarpan kanatlarının sesiydi bu. Gece kelebeklerinin belli belirsiz şehvaniliği. Kulaklarımda atıyordu kalbim. Bebeğime bakmak için öne eğildim ve unuttum benim içimden çıktığını. Günaydın orman çocuğu. Çiftleşen iki kapibaraya baktı ve hemen küçücük pelvisiyle onların hareketlerini taklit etti. Düzüşüyordu artık bebeğim, onlar gibi bir yabaniydi.

Yükselip havada durmak diye bir şey varsa şayet gözlerinin içine bakmak en yakın şeydi buna. Tam da gece çökerken beliriyordu geyik ve duruyordu arkada, orman ile bahçe arasında. Evden yedi kollu şamdan misali dallara ayrılan boynuzları görülebiliyordu. Bir anlıktı o bakışma, ne ki sürüp gidiyordu hâlâ. Başını çevirdi ve gözbebekleri belirdi; körüm bundan böyle. Bacaklarımın arasında çimlere uzanmıştı çocuk. Kaçmadan önce boynuzlarının ağırlığıyla başını arkaya attı geyik ve U şeklinde açtı ağzını, uluyor, kuduruyordu sanki, bir mezardı ağzı. Bebek yuvarlandı, hayvan çekildi sahneden. Ama süzülen gözleri ve feryadı kaldı işte. Her şey karardığında ve ne geri ne de ileri diye bir şey söz konusu olduğunda dönüş yoluna koyuldum yönümü tayin edebilmek için çimlere dokuna dokuna, saçlarıma yapışmış bebekle. Sümükleri akıyordu üzerime, silmek için döndüğümde bir kora basıp ayağımı parçaladım. Ev kazalarımdan bıkan kocam banyoya, salona ve mutfağa ilkyardım çantaları koymuştu. Şimdiye değin parmak uçlarımı yaktım, kafamı yardım, kesilmedik yanım da kalmadı. Duştan çıkıyor solgun ve çıplak. Ereksiyon halinde ve üzgün. Canım hiçbir şey yapmak istemiyor diyor, televizyon izlemek bile gelmiyor içimden. En biçimsiz parmağımı

göstererek hareket çekiyorum ona ve bebeği şöminenin başında bırakarak yeni takılmış cam kapıdan dışarı çıkıyorum. Onlara bakarken suyla temas eden bir örümcek gibi hissediyorum kendimi. Soğuktan dona dona izliyorum onları. Kocam bir havlu aranıyor, koltuğun arkasına atıveriyor havluyu, tepesine oturup kurumayı bekliyor. Yavaş yavaş penisi iniyor ve teni yeniden turuncuya çalıyor. Bebek kolları havada ayağa kalkmaya çalışıyor ve tekrar tekrar bezinin üstüne düşüyor. Şimdi yüzümü cama yapıştırıp izliyorum, nefesim siliyor onları, çıkarıyor hayatımdan. Sonrası rahatlıkla öngörülebilir, bebek şömineye doğru emekliyor, birkaç saniyeye kalmadan ilkyardım çantasına ihtiyacı olacak. Bahse varım babası yerinden kımıldamayacak. Girdiğim bahislerde kazandığım tüm parayı bana verselerdi şimdiye milyoner olurdum. Ve kazanan... Bebek ellerini korlara koyuyor, İkiz Kuleler'e yapılan saldırıyı öğrendiğinde Bush nasıl tepki verdiyse aynen öyle tepki veriyor babası. Belinde havluyla koşa koşa sargı bezi ve antiinflamatuvar getirmeye gidiyor. Havlu düşüyor, ne ağlayan ne de bağıran, sessizliği hırıltılarıyla parçalayan çocuğu nasıl yatıştıracağını bilemiyor. Avuç içlerine ve ayaklarına tiyomersal sürüyor. Köpüğe benziyor kanı. O bir uzaylı. Küçük kızıl devrimci çocuk. İçeri girmiyorum çünkü bir marjinalim ben, hakaret etmeden nasıl konuşulur bilmiyorum, insanların evlerini gözetliyorum ve günlerdir yıkanmıyorum. Bana doğru, cama doğru geldiğini görüyorum, burnundan soluyor ve cam kapıyı açtığında biliyorum, siyah bir kuğuya dönüşeceğim, bana bağırmaya başladığında kısırlaştırılmış bir ördeğe dönüşeceğim. İçeri gireceğim. Ondan imkânsızı istemeyi bırakacağım. Deliliğimi bastıracağım,

banyoyu kullanmaya başlayacağım. Çocuğu yatıracağım, adama otuz bir çekeceğim ve daha iyi bir hayat uğruna isyanı bırakacağım. Deklare edilmemiş bir çocuk doğurmak isteyen ben. Kayıtlara geçmemiş. Kimliksiz. Uyruksuz, ne doğum tarihi ne soyadı ne de sosyal statüsü olan bir çocuk. Gezgin bir çocuk. Doğumhanede doğan değil de ormanın en karanlık köşesinde aydınlığa kavuşan bir çocuk. Emziklerle susturulan değil de hayvan çığlıklarıyla uyutulan bir çocuk. Bu gece ve sonrasında beni kurtaran erkeğimin ya da çocuğumun sevgisi değil hiçbir surette. Geyiğin, hâlâ bana bakmaya devam eden, altın gözü beni kurtaran.

Bebek düzmece kasılmalarla ağlıyordu. Gökten su boşaldı ve klor, havuzun oksitlenmesini engellemeye yetmedi. Şu anda daha yoğun bir hal alan yansıma asalak bitkilerin sardığı eğri büğrü ağaçlar karalıyordu. Bedenime bağladım onu; dikenlerle, arılarla, kır çiçekleriyle dolu arazide yavrusuyla zıp zıp zıplayan bir kanguruydum. Çoktan birer mukime dönüşen yeraltı işgalcilerinin bahçemde oluşturduğu toprak yığınlarının üzerinde koştuk. Yüzlerce, binlerce solucan yatağı üzerinde yürüyordum. Yavru kangurumla sıçradım onları ezmek için. Bileklerimi incittim, gür çimliğe doğru tırıs giderken buğday bitlerini ve ısırgan otlarını savurmak için ara ara eğiliyordum, ki bu da koşumuza eğlenceli bir maymun havası katıyordu. Ormana geldiğimizde çözdüm onu ve yokuş aşağı yürümesine müsaade ettim. Bir an sonra gözden kaybettim, kollarımı öne arkaya savura savura koştum. Bir şeyler söyledim. Bir silah sesi duydum ve bambilerin o saf merakıyla başımı arkaya çevirdim. Kulak kesildim. Neydi bu gürültü? Bebek nerede? Kalbim öyle hızlı atmaya başladı ki dökülmüş yaprakların arasında çamura bulanmış bir şekilde göreceğimi zannettim onu. Sonra bir anne çocuğunu nasıl ararsa öyle aramaya koyuldum. Koşarak ya da yürüyerek değil, fiziksel ey-

lemler aracılığıyla değil. Benim tırmanabileceğimden çok daha yüksek birtakım dalların üstünde yatarken buldum onu. Ce-eee an-ne yapıyordu bana eliyle. Daha yeni yeni yürümeye başlamıştı ve şimdiden ağaca tırmanabiliyordu. Küçük ve vahşi bir şey doğurmuşum. Ağaca tırmandım ve sarıldık. Bulunduğumuz yerden, gitgide yabani bir orman halini alan ağaçlığın bir tarafından öbürüne salınan suyu görebiliyorduk. Tavşanların küçük kafataslarını da. Ayrıca yuvasından ayrılan küçük bir güvercinin ölümünü de gördük. Annesinin kara ve sivri gagası korkuyla açılmıştı. Göletin bataklık suyunu tattırdım bebeğe. En parlak ve en güzel kokulu çiçeklerin taçyapraklarını yedirdim. Öz suyunu içmesi için yapraklar kemirttim. Seslerini taklit ettik hayvanların, bir parçaları olduk. Gündüz kuşları ve gece kuşları yanıt verdi bize, dingin bir şekilde başlayıp da yarısında kasvetli bir hal alan o çığlık duyuldu. O tatlı Aa ünlüsü; hırıltılı, korkunç Uh'a dönüşen. Bu bağıran kuş iki ayrı kuş aslında. Aklı başında ve deli. Uysal ve katil. Buzlu suya soktum oğlumu ve istemeden vaftiz ettim. Tanrı beni bağışlasın. Gerçek olamayacak kadar solgundu. Bir çocuk değil de bir tabloydu, bir çocuk eskizi, arketip. Canlılığını yitirmişti. Yolun ortasında ölü yavrular doğuran ve doğumdan günler sonra bile orada durup da dirilmeleri için cansız yavrularını itip kakan hayvanlar gibi sarsıp kızıl tenime sardım onu. Gece yarısı canlandı. Köpek ile kurdun saatleri sona erdi artık, sıra yarasada. Bacaklarımla itiyorum onu, cesaretlendiriyorum ama hâlâ kesik kesik nefesi. Yol çevreliyor bizi ve ötede kısa boynuzlu beyaz sığırların etrafını saran elektrikli teller yer alıyor. Av bölgesindeydik. Birtakım sesler çoktan unuttuğumuz adlarımızı söylüyor. Bizi

arıyorlar. Falan filan ya da kukuriku, hepsi bir. Çenelerini kapasalar daha iyi ederlerdi. Hayvanlar alay ediyor onlarla. Geyik duruyor olduğu yerde mumyalanmış bir halde, gözleri cam. Hareketsizliği dokunuyor insana. Hayatımın erkeği o benim, sonsuz kederimi görebilen o. Gerisi erkek bile sayılmaz. Konuştukları dil yetersizse neye yarar ki erkek olmak? Benim erkeğimin insanlıktan yoksun olduğu doğru ama kim ne yapsın insanlığı? Oğlum üçgen kulağını ve trüf mantarına benzer siyah burnunu çekiyor ama geyik gülmüyor. Tabiatın içine gizlenelim, tenimizi toprakla ve bitkilerle örtelim. Daha güçlü bağırıyorlar. Bizi yaban hayatımızdan koparmak isteyen, devasa fenerler taşıyan komşular bunlar. Baba bu. Dünyanın yarısı orada ama hiçbirinin bize bir faydası yok. Faydadan çok zarar getirir kalabalık, ızdırap, başka bir şey değil.

Telefon çaldı, bebeği bezi kıçından sarkar bir vaziyette bırakıverdim ve bir-iki laf edip de kayda değer tek kelimeyi söylememeyi başardım. Merhaba, hım, aynen öyle, aynen öyle. Ses tonum ele verdi beni, aile nasıl diye sorabilirdim ya da nasıl da bir fırtına bekliyor ama bizi diyebilirdim pekâlâ. Hep ses tonudur zaten ele veren ve de gözleri dikip bakma şekli, hafif kısık gözlerle basbayağı edepsizce bakma şekli. Ya kupkuru ya da tükürük dolu bir ağız. Bir çığlık duydum, oğlumu öldürüyorlar. Veya bir danayı boynundan yakaladılar. Bir şeyler olduğu kesin. Örgütlü bir katliam var dışarıda. Ne ki burada aslında, içeride. Kocam bana doğru geliyor ve nihayet bu kez bana dokunacak diye geçiriyorum aklımdan. Yutkunuyorum ama hiçbir şey geçmiyor gırtlağımdan. Hepsini o aldı. Yarım bir ağızla bıraktı beni, pütürlü, fırtınalı bir ağızla. Eşim kapının arkasından dinliyordu her şeyi, hayatımın dramaturgu bu kadar bayağı işte. Bunun üzerine bana telefonu kapatmamı, bebeciği büyükannesine bırakmamı, artık direksiyon pratiği yapmamızı, bir an önce ehliyetimi almam gerektiğini, bu kadar işe yaramaz bir insan olmaya devam edemeyeceğimi söyledi, ya çocuğumuza bir şey olur da acilen bir yere gitmen gerekirse ne olacak, dedi. Bu bölgelerde insanların aptal olmak

gibi bir lüksü olmadığını söyledi. Arabaya bindiğim an beni direksiyonla boğacakmış gibi bir hisse kapıldım. Debriyajı bozuyorsun, vites değiştir, değiştir şunu diye bağırıyor. Sineklerin, gün boyu her göz kırpışlarında onlara işkence ettikten sonra, nihayet atların gözlerini rahat bıraktıkları andı; kara kara hatlar, siyah girdaplar halinde gidip de atları bir başlarına ve kör bıraktıkları an. Merakla peşimizden geliyordu hayvanlar. Ve ailem sadakatsizliğin radyasyonlarına teslim olurken elimi hayvanlar ile insanları birbirinden ayıran dikenli tellere sokuyor ve atın ağzı açık bir şekilde dörtnala koşup da arzularını serbest bırakmaya tenezzül etmesini umuyorum. Dahası boşanma ve boşanma belgesi sözcüklerini işittiğimde belediye mezarlığı yakınındaki pis bir yerde boylu boyunca yatmanın nasıl da muazzam bir deneyim olacağını düşünüyorum. Etraf hayvan dışkıları ve sazlarla çevriliyken üstünde ihtiraslı bir beden, üstelik de ne bir cesede ne de bir savaş esirine ait bir beden olması; bağırsaklarımda bir insanın tüm varlığını, ağırlığını hissetme, ayaklarının ayaklarıma, başının başıma değdiğini hissetme lüksüne sahip olmak. Bir köylü yürüyor omzunda tüfekle, eğri bir ağaç onu rahatsız ediyor ve öldürmek üzere ateş açıyor ağaca. Tatatatata, cephede savaşmak isterdi. Gövdesi delik deşik oluyor ama devrilmiyor ağaç. Sendeliyor ama ayakta hâlâ. Kocam ağlamıyormuş gibi yapıyor. Üstümdeki adam dalgalana dalgalana hareket ediyor, boynumu tutuyor, batırdıkça batırıyor beni, tutkunun esrarını çözemesem de heyecan verici yine de. Ve perde. Avukatlar ve müşterek bir kararla ailenin dağılışı. Rakamlar, imzalar, yasalar, evrak işleri. Ama hayır, bu olmayacak. Can çekişen bir hayvan nasıl sarsarsa beni, öyle sarsacak birini arıyorum.

Arzuyla yanıp tutuştuğumda kafası kıstırılmış bir ineğim ben. Şayet arzuyla yanıp tutuşursam, bir damat kiliseden içeri nasıl girerse ormana o şekilde giren bir geyiğim ben.

Burada olmayanı hatırlıyorum. Güzelliği arayan ve sadece hapsedilmenin uçsuz bucaksızlığında bulan erkeklerin yaşadığı bir ada. Sadist olduğumu kabul ediyorum. Ruh olmadan hiçbir şeyin imkânı yok diyorum, tıpkı ötekisi olmadan herhangi bir imgenin olmayacağı gibi. Ama ötekim yok benim. Ruhum da öyle. Genç bir âşık karnıma ölümcül işareti kazıyacağının ve bereketli topraklara gideceğimizin sözünü verdi. Peki ne oldu? O gece binbir gece öncesinde kaldı ve âşık kayıplara karıştı. Ağzımdan çıkan sarmalların arasında arz-ı endam etmesini bekliyorum hâlâ. Bataklık alevi gibi içime kazınmış kokular var; alacakaranlıktaki ellerin kokusu, yumuşak bir sırtın kokusu, efsunlu bir gerdanın kokusu. Bitti gitti hepsi. Büyü yapmayı bekleyen küçük bir cadıyım ben hâlâ. Komşu aşırı dozda eroinden öldü kollarında bebeğiyle. Pencerelerine tahtalar çakılmış olan kadın kendi ateşinin dumanında boğuldu. Daha üremeden nesli tükeniyor hayvanların. Buralarda ölüm böyle bir şey işte. Oysa adadaki parlak gecelerimde her şey buluşmalardan, bir hülyadan, ateşli öpüşmelerden ibaretti. Oysa varlığımın altın çağında her şey cinsel dirilişin hazzından ibaretti. Dünyaya karşı bir antipati dalgası yükseliyor içimde. Şu anda bir çember oluşturan ve bana,

adeta çeneleri bedenlerinden ayrılmış, aval aval bakan hayvanların aklından ne geçiyor bilmiyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum. Elinde sepetiyle mantar ve meyve arayan bölge yerlilerinden biri geçseydi şimdi, bunun mistik bir âdet olduğunu düşünürdü.

Şu anda, bisiklete binmiş, ben onu gözetliyorum. Kocam yolda, en azından söylediği buydu, çocuk büyükannesinin evinde güvende. Eminim iyi besleniyordur, kadın da bu arada etrafta birilerinin olmasının tadını çıkarıyor muhakkak. Baba, evinde, beyinsiz meleğinin kasılmalarını dindirmeye çalışıyor. Küçük pulsuz balığının. Kemiklerini ezerek ileri geri salınıyor. Kalçasını kırarak. Kız gözlerini deviriyor babasına duyduğu hayranlıkla. Baba kızına ne yapıyor? Kız karşı çıkıyor. Yüzüne salyaları akıyor. Kafese kapatılmış, şımarık bir dişi kurt. Baba var gücüyle sıkıyor kızı. Çimdikliyor, öpücüklere boğuyor. Beyninin sol tarafı düz, annesine çekmiş. Konuşmuyor, yürümüyor, oturmuyor. Ağlamıyor. Su içmiyor, dikkatini bir şeye vermiyor, veriyor gibi bile yapmıyor. Kasılmalar sona eriyor. Elektrik çıkıp gidiyor bedeninden, gevşemiş bir halde bırakıyor onu. Kız karyolasında üzgün ve süzgün bir şekilde kalakalıyor, bacakları ve bukleleri dışarı sarkıyor. Kıvrımlardan yoksun beyni bedenin çürümeye doğru yol almasını, regl olmasını, regl olmayı bırakmasını engellemiyor. Babasının kızı kuş tüyü bir yorgana sardığını ve boynunda halka şeklinde beyaz tüyler olan bir sülüne dönüştürdüğünü görüyorum. Kim bilir ne düşünüyor kız? Bir hafızası olduğunda bunu

hatırlayacak mı acaba? Peki ne anlatacak kendisine sözcükler olmadan, bir dili olmadan? Ne geçiyor o geri kalmış zihninden? Bunamış bir kız çocuğu. Baba ninni söyleyerek uyutuyor kızını, ayak bileklerini okşuyor. Öyle arzuluyorum ki onu cama sert bir yumruk savurup içeri girecek ve çocuk yanı başımızda nefes alıp verir, tavandaki küçük fosforlu yıldızlar ışıldarken tecavüz edeceğim neredeyse ona. Gözü kapalı arzum ona sesleniyor ve retorik entrikalar konusunda deneyimli düşünen beynim düzleşiyor. Okyanusun derinliklerinde saklı bir sandığa bakar gibi bakıyor geceye ve ben mobilyaların altına saklanan bir fare gibi saklanıyorum. Ayağında terliklerle, kemerini bağlamadan çıkıyor dışarı ve çalıların arasında neyin kıpırdanıp durduğuna bakmadan önce önlem olarak demir bir çubuk alıyor eline. Saçları açık, çarpık bacaklı bir mağara adamı o, bir primat. Geri adım atıyor ve bir hendeğe düşüyorum. Çamur kadınlığımı bozuyor. Bacaklarımı hedef alıyor. Kendini gerçek bir erkek gibi hissetmek için istilacının kellesini uçurmak istiyor. Bir aile babası gibi hissetmek için. Mağarada yaygara koparmak için. Demirle karnıma dokunuyor ve sarkık etime gömüyor demiri. Cesaret bulmak için koltukaltlarını kokluyor. Çukurda yatarken tek isteğim nehir manzaralı bir odada veya nehrin tüm o taşlarla kayalarla birlikte üzerime doğru gürül gürül aktığını hissedebileceğim bir odada eteğimi çıkarmak. Bacaklarımı uzun boylu, kemikli babanın bacaklarına dolamak, eteğimi çıkarmak ve külotumu yüzüne, kalçamı kaşlarına dayamak istiyorum. O gözleri daha da şaşı bir hale getirmek. Dudaklarını fuşyaya çevirmek. Demiri boynumda geziniyor, taşra ufkunda tek bir hayvan yok, akıntı ve rüzgârla sürüklenip gittiler. İnce

bir kül tabakasıyla kaplı hava. Yeniden yokluyor beni ve ben titriyorum. Nihayet tanıyor hareketlerimi ve çamurlu sırtımdan tutarak kurtarıyor beni. Pencerenin ardından küçük kızının ulumasını duyuyoruz. "Tanrım bize Dünya'nın veremediği huzuru ver." Ve kollarında bazen taşlık, bazen beton sahile çarpan, bazense kıyıya doğru hafifçe süzülen suyun fış fış fış ya da foş foş foş sesini duydum. Akşam yemeği vakti şimdi, manastır vakti, harabe vakti. Elimden tutup evine götürüyor beni ama çatı katına tek başıma geçiyorum, karısı nerede hiçbir fikrim yok. Tek kişilik bir yatak, bir sandalye, başka bir kadın tarafından işlenmiş romantik bir goblen. Döşemeye gerek yok. İçeri giriyor ve demir anahtarla kilitliyor kapıyı. Alt kattakiler tıkır tıkır dans eden iki kemirgen olduğumuzu düşünecekler. Varlığı yüksek irtifa rahatsızlığı yaratıyor bende. Boynumdan tutup içine çekiyor beni. Salıveriyorum bedenimi. Yansın, kıpkırmızı kesilsin. Soyunuyor ve bir doksanlık bedeniyle üzerime yatıyor. Ayakları döşeğin dışında kalıyor. Kesip koparıyoruz uzuvlarımızı ve kendi yansımamı görüyorum bir kaleydoskoptan bakar gibi. Açık ağzım sayısız ağız şimdi. Dönüyor ve kedi misali üstüne çıkıyorum, yapabilseydim şayet arkadan girerdim ona. Arkadan giren bir kemirgen. Haz alıyorum, zaman ve mekân mefhumumu kaybediyorum. Ne gündüz ne gece, ne çatı burası ne de taşra. Ama önce yüzüne bakıyorum ve bu görüntüyü korumak için en olmadık şeyleri yapıyorum. Fakat elbette koruyamıyorum ve iç içe geçtiğimiz yerde bir çığ gibi düşüyor üzerime ertesi sabahın karanlık ışığı.

Ve böylece, gecenin bir yarısı, ben hâlâ çıplak yatarken, dar yataktan kalktı. Şiirsellikten bütünüyle yoksun bir not bırakmıştı bana. Mutlak dehşetin başlangıcı. Daha birkaç saat öncesinde havaya yükselmiştik adeta ama nedir ki bir gece öncesi sabah olduğunda? Küçük yataktan fırlıyorum, lime lime ağzım. Alt kat boş; hep beraber alışverişe gittiler. Kaç kez girip çıktı içime, adeta baldandı çatı katındaki hava. Kaç kez sürtündü arzu dayanılmaz olana, bundan daha fazla açılamazdı bir timsahın ağzı. Nehir sürükledi beni, kuru bir dal parçasıydım. Kusma arzusuyla yirmi kilometre pedal çevirdim evime kadar. Tükürüğüme karışan tadından bir an olsun uzaklaşmadan çevirdikçe çevirdim pedalları. Yol boyunca takip etti beni arzu, yapışkan, leş kokulu, köle ruhlu arzu. Yoğun bir lazer tedavisi istiyorum çenesini unutmak, alnını alnımdan ayırmak için. Uzakta paketli saman balyaları arasında daha önce hiç görmediğim bir delikanlı *scooter*ının önünü kaldırıyordu, bir sigara sarkıyordu alt dudağından. Oğlumun birkaç yıl sonraki hali belki. Uzun bacaklarımla pedal çevirmeye devam ediyorum, sivri dişleri olan bir kısrak gibi tepinmek isterdim.

Beş hafta oldu artık ve bu sana bir şey ifade ediyor mu, emin bile değilim. Saymayı bıraksan diyorum, korkunç bir şey bu. Beş hafta, otuz beş gün, sekiz yüz kırk saat, saymadan duramıyorum. Duracaksın çünkü bu şekilde devam edemeyeceğim, ayrıca beş değil üç, tatilden döndüğümüz zamankini unuttun mu yoksa? Beş! Seyahatten döndüğün geceydi hani, hatırlamıyor musun? Televizyonda şu adada mahsur kalan tiplerle ilgili programın son bölümünü gösterdikleri gün; ben ısrar edip duruyordum ve didiştikten sonra en nihayetinde koltukta yaptık, havluyla da örtündük, pozisyonu mozisyonu hep hatırlıyorum, ardından da cips yiyerek son bölümü izledik işte. Bana kalırsa sonra da birkaç sefer yaptık, yoksa seyahatte hiç yapmadık mı? Her neyse, tartışmak istemiyorum. Hayır, yoksa hatırlardım. Ne o, her seferinde kayıt falan mı tutuyorsun? Kayıt tutmama gerek yok. Aman neyse işte, şimdi yapalım ister misin? Sen bilirsin, bu gece olur, ne dersin, ama bana iyilik olsun diye yapma. Hiç sana iyilik olsun diye yaptığım oldu mu? Ne kadar güzel olduğunu unuttum mu sence? Yemekten önce mi, sonra mı? Sonra daha iyi olur. On iki civarı? Tamamdır, on iki, onu yatırdıktan sonra, ama bak, tekrar söylüyorum, iyilik olsun diye yapmak yok. Anlaştık,

önce haberleri izleyelim, galiba yine füze atmışlar. Onlar füze miydi diyorsun, kalp atışlarım değildi yani, öyle mi? Dengesini bozmak zor bir şey değil ama olur da onu güldürebilirsem otuz saniyeliğine istediğimi yaptırabilirim demektir. Libidon sigara yüzünden azalmış olmasın? Ne libido azalması? Onu kızdırmak dünyanın en kolay şeyi. Sigara isteksizlik yaratır. Saçma sapan konuşma, sigaranın bana bir şey yaptığı yok. Öyleyse neden isteksizsin? Ne konuda isteksiz? Fakat akşam yemeğinden sonraki sigaranın, lavaboda biriken yemek kokusunun ve kahvenin ardından çıplak omzumla peşine düştüm ve bana haşatının çıktığını söyledi, *aşatım çıktı* dediğini duydum ağız dolusu bir dumanla gargara yaparcasına. Dudakları ve dişetleri katran kaplıydı, dolayısıyla, ağız kokusundan sakınmak için her ihtimale karşı nefesimi tuttum. Kıllarımı almış, yeni bir külot giymiş, yıkanmış bir halde pusuda bekledim bir süre. Belki belimden tutar, belki biraz elleşir, belki beni duvara ya da beş hafta önceki –üç değil, üç olsaydı çok daha iyi olurdu, ayrıca tatiller sayılmaz– o son seferde yaptığımız gibi koltuğa dayar diye bekledim. Gelgelelim hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. Ve bu sinirlendiriyor beni, *sevillanas*[1] gibi tıpkı, diş bilememe yol açıyor. Küfrediyorum, hareket çekiyorum, tırnak gösteriyorum. Banyoya gidiyor, kapıyı kapatıyor ve kendimi soğuk yer karolarının üzerine atıyorum. Ayaklarımı duşa sokuyorum. Ve kasılıyorum. Gören yok ama beni. Kocam kaka yapmak istiyor. Onu içeri sokmuyorum, küçük bir intikam, dayanıversin. Ben de dayanıyorum, bide ile klozet arasında kıvrılmış yatan kızışma

1 Bir dans ve müzik türü. (ç.n.)

dönemindeki bir engereğim ben. Hadi, bırak da gireyim lütfen, sonra yaparız, bak söz. Şantaj yapıyor, siktirsin gitsin. Çok rica ediyorum bak, dalga geçmeyi bırak artık. Bunun üzerine klozetin üstüne tırmanıp felsefi-psikanalitik dokunuşları olan varoluşçu bir nutuk çekiyorum, monoloğumu tamamladığımda, bunların hepsi senin kafanda olan şeyler diyor, bu cümleden başka bir şey söylemedi hiçbir zaman. Sonunda çıkıyorum çünkü ona acıyorum, ateşimi dindirmeye yaramayan yavan bir öpücük konduruyor dudaklarıma, ben bir bufaloya ihtiyaç duyarken vere vere bir oklu kirpi veriyorlar bana. İtiyor beni, dışarı çıkarıyor. Kaka yaptığını, kakanın suya düşerken çıkardığı sesi duyuyorum. Onu yatakta bekliyorum. Bir şeyler okuyorum ama tek düşündüğüm ter içinde koşa koşa peşimden gelen bedenimi doyuma ulaştırmak. Kitabı bir kenara atıyorum. Bebek iki büklüm, Küba'daki tütün fabrikalarından tekinde çalışan bir işçi misali öksürerek uyuyor. Onu düzgünce yatırıyor ve uyuyorum, kocam hâlâ banyoda telefonuyla oynuyor. Nihayetinde sutyenimi çıkartıyorum, baleni canımı acıtıyor, külotumu değiştiriyorum, yüzümü yıkıyor, krem boca ediyorum. Sonrası hiç. Gün ağarırken tiz bir çığlık uyandırıyor beni, trompet sesi gibi bir çığlık. Karmaşık bir ıslık. Salondaki şömine sönmüş, üflüyorum ama sadece toz ve kül kalkıyor, burnuma doluyor hepsi. Tükürüyorum. Hapşırıyorum. Alerjim var. Burun kanaması. Ateşi yakmaya çalışıyorum. Curcuna devam ediyor. Dışarıda insanlar ve hayvanlar birbirine girmiş durumda. Bir tavuk kamyonuyla sıradan bir ailenin olduğu bir araba çarpıştı. Veya bir kanguru bir düzine yavru doğuruyordu ve sıkışıp kaldılar. Yalınayak çıkıyorum dışarı. Islanıyorum, kayıyorum taşlarda,

seslerin ve hırıltıların kaynağını arıyorum. Yola, ormana, turistlerin üremek üzere gittiği, kullanılmış prezervatiflerle dolu boş araziye gidiyorum. Gökyüzünden geliyor. Yüzlerce kuş, keşmekeş halinde, birbiri üzerinden geçiyor. Kimse rehberlik etmiyor onlara. Kuzey ve güney karışmış durumda. Bebek ağlıyor, sabah kederi kotasını dolduruyor, aç bir kurdun pencereden içeri girdiğini gördü rüyasında. Duman dedektörü yok odasında. Kocamın yanına yatırıyorum onu. Kollarını birbirlerine doluyorum, uyuyorlar, her biri bir diğerinin ağzından verdiği nefesi dolduruyor ciğerlerine. Vampir yavrum sigara tiryakisi olacak. Yeniden dışarı çıkıyorum. Gökyüzü ilk kez cezbediyor beni. Kuşlar çıldırıyor, kanat ve kuyruk tüylerini kaldırıyorlar boğalar gibi. Sonunda biri güneye yöneliyor ve gerisi onu takip ediyor çığlık çığlığa. Odada yatağın altında avaz avaza bağırırken buluyorum onu, bir kuş gibi o da. Ne yapıyoruz bilmiyorum eciş bücüş varlığımızla, tenimizle. Birbirine geçmiş iç organlarımızla. Çalıların ve kemiklerin arasında büyümesine müsaade ediyoruz. Çizik içinde kalmasına, tartaklanmasına müsaade ediyoruz. Uyuduğumu görüp de onu nasıl bana bırakırsın, akıl alır şey mi bu, dedi ve yeniden uykuya daldı. Kocam ile oğlumuzun arasına yattım. Nefes alışlarını izledim. Uyurken verdikleri o horultulu nefesi. Bir yüze baktım, sonra diğerine. Ortadaki kendime. Yüz hatlarından sıkıldım, çok uzun süre bakınca artık onları tanımaz olduğumu fark edip telaşlandım.

Bebek, günlerden pazar olmasına aldırış etmeden saat tam yedide uyandı. Vücut saati hiç şaşmıyor. Sis kırları örtüyordu, burası sahil de olabilirdi çöl de. Bir tür uyurgezerlik olabilirdi, bir alkol krizi ama hayır, sıçtığımın gerçekliğiydi işte. Kış kapıya dayanmıştı ve evlerin önü silme odun yığını doluydu. Günün geri kalanını küllerin uçuşunu izleyerek geçireceğim. Sabahı bebeğe küfrederek geçirdim. Güzel tek bir söz söylemedim. Bebeğe. Söylemediğim şey kalmadı, durmadan saydım sövdüm. Ağzı bozuk bir annesi var. Hakaretlere boğdum zavallıyı. Umarım hiçbirini hatırlamaz, daha sonra herkesin önünde ananın amı demeye kalkmaz. Bana bakıp anne, çiş, dedi ve onu bir başına çişe yolladım, yemek konusunda da kendi başının çaresine bakıversin bir zahmet. Kışın bu pazar günü kötü başladı. Gitgide de kötüleşti üstelik, ki saat daha iki bile değildi. Sağa sola ateş açarak dolaşmaya yahut bebeğe küfretmeye iyi gözle bakılmamasından usandım. Borulardan sızan gaz nedeniyle günü yarı baygın bir şekilde geçirdik, bana kalırsa bir kaçak var, bir hasar, yoksa bu çürük kokusuna bir açıklama bulamıyorum, dedi elbisesini iliklememiş olan bir komşu kadın. Bana kalırsa kocam bu yüzden hâlâ uyuyor, hani neredeyse yirmi dört saat oldu. Arada sırada bir

kamyon geçiyor. Bebeğimle kuzu yünü kazaklar kuşanıp bahçeye çıkıyoruz, vın vın, diyor o, benimse nefesim kesiliyor. İçeride ateş yanmaya devam ediyor.

Hafta sonundan yeni çıkmıştık ve şimdiden kavga ediyorduk. Saat sekiz buçukta ilk feryadı bastım, dokuzu yirmi geçe çekip gitmekle tehdit ettim, ona on kala hayatını cehenneme çevireceğimi söyledim. Onu on geçe elimde valizim, başımda hasır şapkam, kulak zarlarımda sineklerle bir koç gibi yolun ortasında duruyordum. Kaçınarak, hafifçe sürtünerek, bir santimetreyle ıskalayarak geçiyor yanımdan bisikletler, treylerler, topal köpekler. Korna çalarak, küfrederek –yürüsene be, kenara çekil– geçiyor yanımdan arabalarıyla komşular. Hepsi de, kendilerini aklama çabaları içinde, geceyi karakolda geçirmekten korkuyor, kimse avukata para vermek, yasal meselelerle uğraşmak istemiyor. Kanunların bürokrasisinden kaçıyorlar. Mavi üniformalı şeytandır. Yol kenarındaki ezilmiş bedenimi görmek dert ettikleri en son şey. Lağım çukuru ile kümes arasında iki büklüm yatan, kahverengi kanlarla kaplı bedenimi görmek dert ettikleri en son şey. Ya da bedenimin havalanıp da bir garaj kapısına çarpıp parçalandığını görmek. Olsa olsa acırlar ama bana değil. Bir çocuğun annesiz kalmış olmasına. Biraz daha kahve alırken herkes bunu söylüyor genç uyuşturucu bağımlılarının ölü bekleme törenlerinde. Annesiz kaldı zavallı çocuk. Zavallı öksüz. Kolları yara izleriyle ve

puslu bir hayatın ateşiyle dolu talihsiz kadın için ağlamıyor kimse. Herkes tabutun etrafında emekleyen çocuğun üstüne titriyor. Bisküviler veriyorlar ona, çocuk da şeker mi şeker. Ve ben bu buruk sonbahar-kışta yolun ortasında duruyorum hâlâ. Neden halen, antenlerini çıkarmış bir böcek gibi, oradayım bilmiyorum, bir korkuluk gibi, kıyafet ve kitapla doldurduğum valizimle. Asfaltta yalınayak yürümek ve ayaklarımın griye çalması hoşuma gidiyor. Kocam şişme havuzu boşaltıyor ve paslı suyu bahçeye döküyor. Binlerce karınca boğuluyor ama kimse umursamıyor. Bir telefon bekliyorum. Otobanın uğultusu zihinsel bir ses, ok misali geçen arabalarsa aklımdaki düşünceler. Bir telefon bekliyorum ve otobanın yankısını telefonunkiyle karıştırıyorum, bir kedi miyavlaması duyuyor ve merhaba diye yanıtlıyorum, bir çekiç sesi duyuyor ve telefonu kavrıyorum. Her şey koca bir çarpıtmadan ibaret. Oğlumun minik arabası, vın vın, pekâlâ ezebilir beni. Merdivenin üstündeki düşük pantolonlu adamın testeresinden çıkan haz dolu bir çığlık. Bütün gün elimi yaktı cep telefonum ama o hiç aramadı. Yolda bir aşağı bir yukarı yürüyorum, küçük taşlar var ayak parmaklarımın arasında, bebeğimin alnıysa alev alev. Motosiklet de geçmiyor. Arzu demek gırtlağına, saç derine, boğazına bir şeker yapışması demek. Nihayetinde, artık göz gözü görmez olduğunda, kocam beni aramaya geliyor. Ne en parlak meyveler ne de kırmızı DUR işaretleri görünüyor. Kocam ıslıkla zafer marşı çala çala geliyor. El kol işareti yapıyor –gümüş ışık huzmeleri elleri– bir uçağın inmesine yardım ediyormuş gibi gözüküyor. Hiç değilse bebek arabasını içeri sok, diye bağırıyor bana. Baştan ayağa bir gölgeyim ben. Peki, tamam, giriyorum, hadi akşam

yemeği yiyelim, televizyon izleyelim ve sonra da yatalım. Duman tütüyor kıvrımlı bacada. Bir yuvanın sıcaklığı; gelgelelim gözlerim her şeyi tutuşturuyor. Bir süre daha yolda kalıyorum. Kendinden geçmiş, mahvolmuş, huzuru bozulmuş. Oğlum bir horoz gösteriyor bana ve ü ürü ü diyor. Gitgide daha da kötü konuşur oluyoruz. Tek sıra halinde yürüyen zombi örümcekler görüyorum. Onun parmakları bunlar, beni okşuyorlar; arzunun, o yıkıcı iştahın suçu her şey. Bugün ateşini ölçtün mü, denildiğini duyuyorum birden. Hatırlamıyorum. Ateşi yükseliyor. Kırklara dayanıyor. Benimki de öyle ama annenin sağlığı kimin umurunda. Öncelik onlarda. Acil servisi aramalıyım, ne var ki yerimden kımıldamıyorum, acizim adım atmaktan, yol kenarındayım hâlâ, beni görmeyen arabalarla aynı hizada. Rüzgârın çimleri sallayışını, dalgalandırışını, topraktan ayırışını izliyorum. Tabiat anaya bakıyorum, o da bana bakıyor. Kapatamadığım bir alarm arzu. Bebeğim emziğini çiğneyip parçalıyor, nam nam. Bebeğim erişkin olmak istiyor, ayakkabıları giyiyor ve yola koyuluyor. Nasıl da iyi gelirdi bu ama. Sıfırdan başlamak. Yavrum bir yumruk atıyor bana, bam, alt dudağıma geliyor, hayır anne, anne hayır, diyor, parmağımı kaldırıyor ve şefkatli bir anne edasıyla, böyle yapılmaz, tamam mı, diyorum ve o gülüyor, gözümün içine baka baka alay ediyor benimle. Geliyor musun? Geliyorum, diyor taşranın mavi gecesi içinden sesim. Üçümüz bir ambulansta bitiriyoruz geceyi ve sonra sarılmış bir halde eve dönüyoruz. Antibiyotik ve soğuk kompres. Bir mezar, bir çukur kazmak bile yetersiz kalırdı. Çöle atmak gerek onu, hayvanlar yesin diye çöle atmak. Arzuyu yani.

Her şeyin çabucak bitmesini istiyordum ben veya meşru müdafaa halinde gerçekleşmesini. Gerçekten onu öldürmeyi düşünüyor falan değildim elbette ama o an, o ışıkta aklımdan geçiverdi işte. Üstüne o köpek susmuyor, susmuyordu, havladıkça havladı, geri zekâlının önde gideni park halindeki traktörlerin tekerleklerine bile havlıyordu, birileri bir maket bıçağıyla şunun ses tellerini kesiversin tez elden. Çabucak bitiversin ve sonra başka bir şeye geçilsin. Onu o ayın altında öldürecek değildim ama her şey bir an meselesi işte. Ve o an, nasıl desem, o an tehlike huzurlu geldi bana. Oralarda bir yerde duran kürek, tırmık, kocamın şalvarından sarkan ve bir çan misali salınan, ucu paslı bıçak erotik bir topluluk oluşturuyordu bir nevi. Yani, demem o ki hiçbir şekilde katil matil değilim ben. Profile uymuyorum, öte yandan bu işten hani şu kendinde değildi açıklamasıyla paçayı kurtarmamı sağlayacak trajik bir hikâyem de yok. Ne dedem tecavüz etti bana ne de amcam, bir çocukluğum oldu elbette ama unuttum gitti. Çekip gittiğim evvelsi günden öncesini hatırlamıyorum. Uzmanların benimle işi var yani. Normal bir aileden geliyorum ben. Fazlasıyla normal. Karşı tarafın avukatı ellerini ovuşturuyor. En kötüsü normal ailelerdir. Yalan. Ya da normal bir ai-

leden gelmekten daha kötü bir şey yoktur. Anneciklerinin şeytanları onlar, ben büyüttüm onları, besledim, şişmanlattım. Sonunda onunla evleneceksin ve üç çocuğun olacak çünkü daha sigaranın birini söndürmeden onun ateşiyle yakılan diğerleri gibi tıpkı, bir çocuk da öbürünü getirir beraberinde. Bu evi yahut internette göreceğimiz, suya bir çocuk düştüğü takdirde devreye girecek alarm sistemiyle güvenlik engeli bulunan gerçek bir havuzu olan daha büyük bir tanesini alacaksınız. Diyorum ben. Bir saniyenizi istiyorum. O arkamda kasıla kasıla yürüyedursun, şunu merak ediyorum: Dizüstü düştüm ve kendimi yaraladım, bir kemiğimi kırdım diyelim, şayet dua etmeyi öğrenirsem, zamanı, yanlış âna bile olsa, geri çevirme olasılığım var mı yoksa bu hikâye alarmı kurmayı unutan anneyle mi son bulacak? İşte o an, bu, bana kalırsa karanlık değil de daha çok gerçekçi hatta berrak düşüncenin üzerine mutlak bir aydınlanma yaşadım ve el yordamıyla silahı arandım. Aydınlanma meselesine son derece temkinli yaklaşmak gerek. Yani zihnin, ne kadar az çalışıyor olursa olsun, aydınlandığı âna temkinli yaklaşmayı kastediyorum. Onunla alay ediyor falan değilim ama arkamdaki hali gerçekten gülünç, pelvisi önde, benim gözlerimse komşunun dökün tülerini örtmek için kullandığı yeşil tentede. İnsanlar taşrada amma da çok dökün tü biriktiriyor. Ne kadar çok yerleri varsa o kadar çok öteberi dolduruyorlar. Çekmeceler, raflar, ıvır zıvırla dolup taşan hangarlar, bir ateş yakıp da hepsinden kurtulmak lazım esasen. Boğazını kesmek istediğimi zannetmiyorum. Sadece bu boyun eğme halinin beni rahatsız ettiğini söylüyorum. Köpek hâlâ havlıyor. Kime bilmiyorum. Bedenim kuru. Kupkuru. Kurak. Kabahati soğuğa atalım.

Ayağımın altındaki kafası mıydı yoksa gübre mi bilmeyerek uzaklaştım oradan. Neyse ki her şey çabuk olup bitti, hem de çok çabuk.

Uyandığında kocasının çizgili bir şezlonga oturmuş gazete okuyor olduğunu gördü. Sayfaları çevirişini duydu, hangi bölümdeki hangi makaleyi okuyor olduğunu gördü. Boğazını temizleyişini dinledi. Oturma pozisyonunu değiştirdiğini, bacağını diğer bacağının üstünden indirdiğini gördü. Öldüğünü ne zaman hissetmeye başlayacağım? Onun için ne zaman dua edebileceğim? Bunlar sabahın dört buçuğunda cevaplanması güç sorular anne. Bir şey al da uyuyalım hadi. Ve sabırsızlıkla burnundan soludu. Kaynanamın yatağı uykuyla verdiği mücadelenin izleriyle dolu. Hadi, uyu sen. Ama onun uyuması imkânsız. Gözkapakları ağır mı ağır. Ne demek ki bir insanın ölmesi, dedi kocamış şehvetiyle diklenerek. Bana mı soruyorsun, dedim pijamamın içine iyiden iyiye gömülerek. Tablolar, aziz kartları, fotoğraflar. Üst üste yığılmış giysiler, havlular, koku. Ve diş fırçası, tarak, çorap. Merhemi, talk pudrası, altını çizdiği kitapları. Koltuğu, piposu, kibritleri. Külotları, atletleri, tıraş kremi. Ama asıl bunların hiçbiri. Nefes alıp verme şekli, kıçının yastıkta bıraktığı iz, sabah uyandığında ağzının kokusu, bir şey çiğnerken çıkardığı keçi sesi, seninle konuşurken parmaklarını gerip kütletmesi. Sandalyeye oturur yahut ayakta dururkenki kımıltısız bedeni. Veya sırtı duvara yas-

lanmışken. Ve bunlardan çok daha fazlası. Bir şeylere, bir at sineğine, bir solucana, kıraç bir toprak parçasına anlaşılmaz ve öngörülemez bakma biçimi. Doyurulmamış ne ki bütün bir köyü yakacak denli şiddetli bir arzu. Yoldaki bir adam figürü. Uzaktan seçemiyoruz ne olduğunu. Bir kafa. Şömine rafını süsleyecek bir kafatası. Kaynanam soruyor da soruyor. Ne yapayım oğlum göğe mi bakayım? Çayını iç anne. Hadi. Oğul onun sağlığı için endişeleniyor. Anne ve babalar acı çektiklerinde çocuklara dönüşüyorlar. Sönmüş ateşin başındaki koltuğa gömülmüş oturuyorum ben hâlâ. Terlikli halime bakıyorum, Heidi olmak istiyorum. Ama kaynanamı öyle iyi anlıyorum ki koşarak yanına gitmek ve göğsüne sokulmak istiyorum. Parmaklarımı gözlerine sokmak. Sabahlığının içine girmek isteyecek kadar iyi anlıyorum onu. Dört elimiz olabilirdi böylece, rahatlatırdı hem belki de bu onu. Hiçbir şey söylemiyorum. Bana biçilmiş masum gelin rolünü ustalıkla oynuyorum. Gömülü olanın kendi elleriyle yaptığı, her birinin üstünde etiketi bulunan –'94 yazı, '97 yazı, 2002 sonbaharı– binlerce reçel kavanozunun durduğu dolaba bakıyorum aval aval. İnsanların birbirini anlaması çok feci. Susmak daha iyi, benim yaptığım da bu zaten, aptalı oynamak. Kocam annesinin bitki çayını karıştırıyor, içine şeker koymayı reddediyor, masaj yapıyor annesine ve yapabileceğin hiçbir şey yok anne diyor, babam aramızdan ayrıldı, söylenecek söz yok, bunun bir tesellisi yok, insanın elinden gelen hiçbir şey yok. Huzur içinde uyusun, diyor annesine. Of. Çok sıkıcı. Ölüler hakkında söylenen sözler sinirime dokunuyor benim. Er ya da geç kadına isabet edecek olan kurşunu nasıl durduracağını bilmiyor. Bir şeyler yaparak ona yardımı dokunduğu-

nu zannediyor. Giyotinin bıçağı havada ama farkında bile değil o bunun, tahmin edemiyor bıçağın kellesine inivereceğini. Ana oğul kucaklaşıyor ama anne orada değil artık. Rüzgârın savurduğu o balon durdurulamaz. Bakir göğü geçen ve fırtınalar tarafından silip süpürülen o hafif mi hafif şey durdurulamaz. Omuz silkip sanki aklımdan hiçbir şey geçirmiyormuş gibi bakıyorum ona, nekahet dönemindeki birine bakarmış gibi, biz ayakta durmaya devam eder ve çaktırmadan sürekli saati kontrol ederken sönüp gitmekte olan birine bakarmış gibi. Artık evi mis gibi kokutarak bana yemek yapmadığı, canını ciğerini tereyağlı ekmekle beslemediği için üzgünüm. Ne demek ki bir insanın ölmesi? Ne oldu ve ne olmadı şimdi o hayata? Saat sabahın altısı canım kaynanam, diyorum, düşünme artık, ve sonrasında kimse yanıt vermiyor ona. Gerek de yok zaten.

Tam ormana inen yokuşa geldiğim sırada radyoda bir kadın *Mrs. Dalloway* üzerine konuşuyor. Belli ki program başlayalı epey olmuş ama yine de ondan bahsettiklerini anlıyorum. Nereye kadar gideceksin? Kocam kendimi gölde bulmamam için el frenini çekerek hareket halindeki araçtan iniyor. Bugün iyiydin diyor, her seferinde daha iyi kullanıyorsun, şimdi virajlar ve geri gitme kaldı. Uzaklaştığını ve ardından yeni terasa çivi çaktığını görüyorum. Camları buğulu arabada kalıyorum ben, sesi iyice açıyorum, ayağımı debriyajdan çekiyorum. "*Mrs. Dalloway* zaman ve varoluşumuzun birbirine bağlanabilirliği üzerine bir roman." Bu tarz bir söz dağarcığı duymayalı ne kadar uzun zaman olmuştu: birbirine bağlanabilirlik. Siktir, plastik kolu çevirmeye çalışıyorum ama bu koltuk arkaya yatmıyor. Kocam uzaktan küfrettiğimi görüyor, dudaklarımı okuyor ve gülümsüyor; kulağının arkasında bir sigara var, bir bakkal kendisi. Bir eleştirmen yazdıklarımın "varoluşumuzun birbirine bağlanabilirliği" üzerine olduğunu söyleseydi bu orman, bu rustik atmosfer, inşaat halindeki evim, tahta kirişler yerleştiren bu adam benim için nasıl bir anlam ifade ederdi acaba. Gülüyorum, gergin bir kahkaha attığım. Geçen gün tam bir şeyler okumaya çalışıyordum ki ufacık

ayaklardan çıkan pat pat pat sesi çalındı kulağıma ve bir farenin sakin sakin kitaplığımın altına girdiğini gördüm, komşuyu çağırmak zorunda kaldım, elinde sopayla geldi, sonra kanalizasyonun etrafında dolanan gri bir kediyi getirip odama bıraktılar, her yeri kokladı, yatağımı tüy içinde bıraktı ama hiçbir şey yapmadı, dolayısıyla şimdilerde dört bir tarafta fare kapanlarıyla bir şeyler okuyorum artık. Septimus, hani şu aynı zamanda manik depresif bozuklukla ve delilikle de savaşan, ve romanda kendini hakikaten de pencereden atan, travmalardan muzdarip savaş kahramanı hakkında konuşuyorlar. Yazmanın yahut kendimi pencereden atmanın hayatım üzerinde ne gibi hafifletici etkileri olabileceğini düşünüyorum. Yazan birinin ihtiyacı yoktur deri cekete, zira mevsim hep yazdır onun evreninde. El frenini kavrıyorum. Kimi geceler eve paslı bir dille geç bir saatte gidince musluklardan yılan çıkmayacağını bilmek beni rahatlatıyor. Hiçbir zaman hem de, imkânsız çünkü. Gerçi oturma odasında bir kaplan belirebilir pekâlâ. Biri benim yarattığım bir karakterden *Mrs. Dalloway*'den bahsettiği şekilde bahsedebilir. Radyoyu kapatıyor ve anlaşılmaz sesler çıkaran kuşları dinlemeye uğraşıyorum, gelgelelim zehirli bir miras bu. Nasıl olurdu, nasıl olurdu acaba diyorum direksiyonu tekmeleyerek, siktir, uyuyakalıyorum tam olarak yatıramadığım koltukta, bacaklarım camda izler bırakıyor. Çok sonra bir gözümü açtım ve bana doğru seken, gagası sapsarı bir karatavuk gördüm.

Öğle yemeğinden beri tuvalete gitmek istiyorum ama anne olmaktan başka bir şey yapmak imkânsız. Ağlayıp duruyor üstelik, ağlıyor, ağlıyor ve ağlıyor, aklımı oynatacağım. Anneyim ben, nokta. Pişmanım esasında ama bunu söyleyemem bile. Kime söyleyeceğim ki zaten? Kucağımda oturan, elini tabağımdaki soğuk yemek artıklarına sokup duran, bir tavuk kemiğiyle oynayan ona mı? Hayır! Bırak şunu, bak boğulacaksın. Önüne bir bisküvi atıveriyorum. Bana geri veriyor. Ağzım tükürüğüyle, kırıntılarla dolu. Bir kolumda domates parçaları var. Bitirmesine fırsat bırakmadan bir bisküvi daha tıkıyorum ağzına, boğuluyor. Hakkımda ne düşünebileceğiyle ilgilenmiyorum. Onu dünyaya getirdim işte, yeterli değil mi bu. Otomatiğe bağlamış bir anneyim ben. Mızmızlanıyor ve bu ağlamasından bile kötü. Onu havaya kaldırıyor, yapmacık bir şekilde gülümsüyor, dişlerimi sıkıyorum. Bebekten önce mutluydu anne. Şimdi anne her sabah bebekten kaçma arzusuyla uyanıyor ve bebek daha da çok ağlıyor. Tuvalete gitmek istiyorum ama ardı arkası kesilmeyen bu viyaklamalar ve homurdanmalar fırsat vermiyor bana. Benden ne istiyor. Ne istiyorsun? Onu bırakmama izin vermiyor. Kendini geriye doğru atıyor. Dün tuvalete onunla gitmem gerekti, bugün altıma sıçarım

daha iyi. Eşimi arıyorum. Desteğe ihtiyacım var. Numarayı çevirirken omzumda duruyor, kolumu koparacak, göbeğime vıcık vıcık bir şey yapıştırıyor. Aç şunu lütfen, hadi aç şunu. Alo, dinle aşkım, gelmen gerek, daha fazla dayanamıyorum. Hayır, hayır o kadar geç gelemezsin, şimdi gelmen lazım, anlamıyorsun bak, anlamak istemiyorsun bile, akşama kadar bekleyemem, bunun üzerine telefonu kapatıyorum çünkü beni anlamıyor ayağına yatıyor: Hiç değilse belki bu şekilde korkar da gelir. Ve olur da geri ararsa diye kabloya dolanmış bir vaziyette telefonun etrafında dönüp duruyoruz, sonra, hani onu vereceğim biri geçer belki düşüncesiyle bebeği kapıya götürüyorum. Ama ihtiyaç duyduğum türden komşularım yok benim. Soysuzlar var sadece. Peki ya pencerelerine tahtalar çakılı olan ve saldırgan kaplumbağalarıyla yaşayan ihtiyar kadının kapısını çalsam? Eminim bebek eğlendirebilirdi o ihtiyar kadını, televizyon izlemek ya da sinemaya gitmek gibi olurdu. Kimse geçmiyor, kimse istemiyor onu, kimse kımıldamıyor, hava durgun, melun. Ayak ucuma yatırıyorum bebeği. Debeleniyor, geriniyor, bana bağırıyor, bezini çıkarıyor, ayakkabılarımın bağcıklarını çözüyor, deri bağcıkları yiyor. Bir yengeç bir çocuğa nasıl bakarsa ben de öyle bakıyorum ona. Bir yarış arabası geçiyor içinde bir aileyle. Camlardan dışarı sarkıyorlar. Gece vakti, bahçe kapısına yaslanmış duruyorum hâlâ, hamile halim geliyor gözümün önüne, karnımda bir gargoyle olduğuna inandığım zamanlar. Doğurduğum an geliyor gözümün önüne, onu dışarı attığım an. Isırılıyoruz, içeri girmem ve ocağı yakmam, önümüzdeki kış için erzak toplayan kırmızı karıncalarla dolu öğle yemeği artıklarını kaldırmam lazım. Baba oralı olmadı bile. Onu sırtıma yük-

lüyor ve içeri giriyorum terli, aç, tırnakları keskin bebekle. Erişte ya da çorba yapmam lazım ona, komşunun bahçesinden sebze toplamam lazım ama hiç canım istemiyor. Anne olmak çok sıkıcı. Artık dayanamayacağım. İçimde bir yumru oluşuyor resmen. Bebeği bırakıyor, bacak bacak üstüne atıyorum. Koşuyor ve kendimi içeri kapatıyorum. Cenaze törenlerinde giysilerini parçalayarak feryat figan ağlayan Asyalılar gibi ağlıyor. Dayanamıyorum ve kapıyı açıyorum, bütün bunların ne kadar da iğrenç olduğunu düşünüyorum.

Hiçbir zaman *cool* değilsin, hiçbir zaman *zen* değilsin. Yol boyu aynı laflar. Hiçbir zaman *cool* değilsin, hiçbir zaman *zen* değilsin. Sefil durumdayım. Bacak bacak üstüne atıyor, sonra indiriyorum bacaklarımı. Kalbim ne halde bahsetmeyeceğim bile. Arkada, koltuğunda oğlum oturuyor. Her iki tarafta ufacık köyler, ufacık köyler; tepe güzel olabilecek bir manzara sunuyor. Normal davran, sakinleş, diyor kocam ve iniyor, pastaneye giriyor. Ben de iniyorum, karşıya geçiyorum, yolun karşısından arabaya bakıyorum. Oğlan gözlerini ayırmıyor camekânın ardından seçtiği hamur işlerini satın alan babasından, nasıl bir çikolata var içinde? Peki kremalı pasta var mı? Kaç tane alayım aşkım? Baygın baygın bakan fırıncı elinde maşayla bekliyor. Parmakları pudra şekeriyle kaplı. Şöyle bir göz ucuyla bakıyor ve doğruca çöp kovasının yolunu tutuyorum. Ne dediğimi bilmiyorum. Sokakta bir ileri bir geri gidip geliyorum. Kocam elinde karton bir kutuyla çıkıyor dükkândan, kutuyu kucağıma yerleştiriyor. Kutuya dikkat et. Altı tane aldım. Üç sana üç bana. Her birinden ikişer tane. Elim kapı kolunda. Titriyor. Alev alev yanıyor. Bahçenin tekinde üçlü takılan hayvanlar ilişiyor gözüme, biri arkada, öbürü diğerinin kıçını kokluyor. Azıcık iştahım vardı zaten, o da

kaçıyor. Midem altüst olmuş durumda; bu soğukta sevişmek! Araba bir dönemece sapıyor. Kutuyu düşürüyorum, koltuk krema oluyor. Bağırışlar çağırışlar. Pastaları elimden geldiğince toplayıp yeniden kutuya koyuyorum. Kocam küçümseyerek bakıyor pastalara, üzerlerinde parmak izlerin var, diyor. İzleri gizlemeye çalışıyorum ama daha da beter oluyor. Hep gerginsin, diyor bana. Hiçbir zaman *cool* gözükmüyorsun. Her şeyi mahvediyorsun. Ve arabada sigara yakıyor, bizim ailede yasak aslında bu. Yine de bir şey demiyorum işte. Nasıl bir aile ki bu zaten. Ayrıca cam açık ve rüzgâr halihazırda antibiyotik kullanan bebeğin boğazına boğazına esiyor. Ama ne yapacaksın. Arkadaşların evine geldiğimizde üçümüz de öksürüyoruz. Büyük, bej bir halı, sonbahar yapraklarına, çocukların paslı bisikletlerine ve birkaç stepneye açılan ufak bir kapı. Salonun ortasına kurulu bir çadır, çocukların dudaklarını yalayan küçük, beyaz bir köpekçik. Bir çaydanlık, başkalarının getirdiği hamur işleriyle dolu kutular, peçeteler, tatlı kaşıkları, fısıldaşmalar. Hoş bir ortam. Başkalarına ait. Bu kadar çok medeni insan olması aklımı başımdan alıyor. Saçları güzelce taranmış hepsinin, hoş kokuyorlar. Merhaba, naber, merhaba, uzun zaman oldu görüşmeyeli, ne var ne yok, ne olsun. Sizden? Kucaklaşmalar, sırt sıvazlamalar. Sırt sıvazlamalar. Kucaklaşmalar. Hepsi bir masanın etrafında, üstünden epey bir vakit geçmiş olsa da, mutlu yıllar diyor birbirine. Bizim karşımızda bir ayna var. Kimse acı çekiyormuş gibi gözükmüyor, delirmiş gözükmüyor kimse, kimse ölüleri çağırmıyor. Çocuklardan birinin doğum gününden kalma süsler var etrafta. Titi, ağzına sokma onu, çık oradan, hayır! Merdiven! Çocuklar hadi gelin bir şeyler yiyin! Kim süt

istiyor bakalım? Hadi, çocuklar masaya! Peki ya siz? Ona ne veriyorsunuz? Kocamla ilk kez birbirimize bakıyoruz. Ona ne veriyoruz? Ne olursa. Diğer çocuklar ne yiyorsa o da onu yiyor. Yemeğini getirmedim. Unuttum. Yağı, bez değiştirme örtüsünü, yedek pantolon, damlaları getirdim. Çocuklar hep beraber bir şeyler yiyor, bir kreşe benziyor burası, bebeğim gülüyor, gülüşü tanıdık gelmiyor bana. Avluya iniyorlar, sağa sola tırmanıyorlar, yaprakların üzerinde yuvarlanıyorlar. Biz yetişkinler de tabaklarımızı çeşitli yiyeceklerle dolduruyoruz, kocam getirdiğimiz kutuyu açmaya utanıyor ve bir kenara bırakıyor kutumuzu. Kimse elini sürmüyor kutumuza. Altı pasta eriyor. Öğleden sonra yavaş yavaş geçiyor, ağır bir hayvan, suya giren dev bir fok adeta. Arkada toprağa çakılı herekleriyle asmalar var. Biri kutuda ne olduğunu soruyor. Kimse fark etmiyor parmak izlerimi. Bağırış çağırışlar, gözyaşları, itişip kakışmalar. Anne babalar ağlayanın kendi çocukları olup olmadığına bakıyorlar, gerektiği takdirde gidip kurtaracaklar çocuklarını. Kocam sünger kek yiyip fenalaşıyor, kaburgalarına bir sancı giriyor. Herkes ona dikiyor gözlerini, sonunda biri doktor diye bağırıyor. Sonra eşeklerin ve şaraphanelerin arasında bir doktor aramaya dışarı çıkıyorlar. Ah şu doktorlar. Oturduğum yerden seyrediyorum olup bitenleri, beni çağırmıyorlar, dahil etmiyorlar, ehil görmüyorlar beni bu iş için. Doktor, diye bağırıyorlar, doktor. Biz geriye kalanlar bir avuç başarısız insanız sadece. Kapı kapı dolaşıyorlar, her türden insan var ama doktor ender bulunan bir şey, doktor olmak için okumak gerek. Sonunda onu buldukları sırada bir ineği doğurtmakta olan, elleri kolları amniyon sıvısıyla kaplı bir veterinerle dönüyorlar. Halıya yatırıyorlar

kocamı. Mesleki deformasyon: Veteriner lateks eldivenlerini geçiriyor ellerine. Çocuklar bir daire oluşturuyor, bir şeyin peydahlanmasını bekliyorlar, bunun bir sihirbazlık numarası olduğunu düşünüyorlar. Ben de öyle, bir doğum gerçekleşecek zannediyorum. Bu sahnenin bitmesini istemiyorum, eve dönmek istemiyorum. Bay bay, kendinize iyi bakın, aileye selamlar. Bay bay, görüşmek üzere. Kocam bana neredeyse kalbim duruyordu diyor. Bu benim suçum mu, diye soruyorum. Bir tehlike işareti. Peki benim bu tehlike işaretiyle ne yapmamı istiyorsun? Farkına varmanı. Peki, peki, diyorum ama ayakkabımı çıkarıp ona fırlatmak geçiyor içimden. Kimse bizim aldığımız pastalara elini sürmedi, resmen çöpe atılsınlar diye almışım. Yokuş aşağı basıp gitmek istiyorum aksaya aksaya. Birileri yedi aslında diye düşündüm ama tartışmanın bir anlamı yoktu. Bana saygı duymuyorsun, kutu bunun bir örneği. Sen benim saygımı hak ediyor musun ki? Ama tartışmanın bir anlamı yok işte. Ve kutunun çifti, aileyi temsil ettiğine dair bir şeyler söyledi, düşmesine izin vermişmişim, düzeltmeye çalışmışmışım ama iş işten geçmişmiş. Doğru dürüst dinlemiyorum. Metaforlarını anlamıyorum, aklım almıyor herhalde. Kendimde değilim ama hani sanki bir kâbustan uyanmanın verdiği his gibi o kendinde olmama hali. Yokuş aşağı basıp gitmek ve sulama arkına geldiğimde durmamak istiyorum, kendime karşı girdiğim bu yarışta çiçekleri ezip geçmek istiyorum. Neyin var, diye soruyor, anasız babasız bir kız çocuğuna benziyorum o an. Onu tek başına büyütemez misin, diye sordum. Hemen şu an arabadan inerim. Bebek arka koltukta oturuyor, üç dişini göstererek gülüyordu. İnerim ve bir dahaki sefere pastaların sapasağlam kalır.

Zikzaklar çizen mermileri ve her daim baş aşağı uçan savaş uçaklarıyla üzerime üzerime geliyordu kırlar. İneceğim, diye bağırdım ona, ineceğim ve kapıyı açtım, bir bacağımı dışarı çıkardım. Eve geldiğimizde ne yiyeceğiz diye soruyor bana. Önlüğümü takıyor ve soğan doğruyorum, soğan doğruyorum, soğan doğruyorum, nihayetinde parmağımı kesinceye dek incecik doğruyorum soğanları. Ve gülüyorum. Mevzu ne kadar ciddiyse o kadar çok gülesim geliyor. Çamurlu yer karolarının üzerine atıyorum kendimi. Tüm bu pasta meselesi kahkahalara boğuyor beni. Öksürürken ağzını kapa. Hapşırırken ağzını kapa. Sigara içiyorsan ağzını kapa diyen sesim çalınıyor kulağıma. Bense kocamı kapayarak yaşıyorum. Öyle pis, öyle inatçı, öyle kötüyüm ki, korkutucu gerçekten. Bütün ev soğan kokuyor şimdi.

Kendime dokunmak için onun uyuşmuş elini kullanıyorum, bana bakmıyor, rüya görüyor. Kendisine dokunmak için benim ölü elimi kullanıyor, ona bakmıyorum, uyuyorum. Ayrı odalarda. Ayrı yataklarda. Ortada bir hata var. Bir olmak için yaratılmamışız. Kimse siyam ikizi olmak istemez, organları birbirine yapışık olsun istemez. Rüya görürken gülümsüyor. Ben gülümsetmiyorum onu. Ben ona küfrediyorum. Omzuna, yüzüne yumruk atıyorum. İkimizin de burasına kadar geldi artık. Bıktık, usandık birbirimizden ama devam ediyoruz işte. Daha gözümü açar açmaz hareket çekiyorum. Günaydın, kahvaltıda ne yemek istersin? Ortaparmağımı yüzüne dayayıveriyorum. Dişlerini kırmak isterdim. Hayat dolu çocuk anne babasının arasında kendi kendine bir şarkı mırıldanıyor. Kimi daha çok seviyorsun, diye soruyor çocuğa. Patlaması an meselesi. Günün nasıl geçti diye sormak bu kadar mı zor onun için? Öyle gözüküyor. Günün nasıl geçti, diye soruyorum kendime ve kendi kendime yanıtlıyorum yine, iyi, neler yaptığımı anlatıyorum, kendimle sohbet ediyorum. Kalkıp gidiyorum, benim kruvasanımı yiyor, kahvemi bitiriyor, gitmeme izin veriyor, besbelli, ama sonra pişman oluyor, şeytansın sen, diyor beni bizden bir kafa boyu uzun çayırlara götürürken.

Geri adım atmıyor, körlemesine yürütüyor beni, otlar alnıma alnıma vuruyor diken gibi, iskeletler gibi. Sonra bu karmaşayı fırsat bilip üzerime abanıyor ama bununla bir yere varmıyor, daha içerilere itiyor beni. Konuşmaya başlıyorum, ne dediğimin farkında değilim ama konuşuyorum işte, konuşman araba alarmına benziyor diyor, çalıyor, çalıyor ve çalıyor, dayanılmaz bir şey. Bunun üzerine bağırıyorum, sesimi yükselttiğimin farkında bile değilim aslında, bağırmadan konuşamaz mısın sen? Biraz olsun kendini tutamaz mısın? Elimden gelmediğini anlamıyor. Kendine hâkim ol, diyor, böyle durmadan konuştuğunda hiçbir şey anlaşılmıyor. Neden bir telaffuz kursuna gitmiyorsun? Neden buranın sakinlerinden biriyle konuşma pratiği yapmıyorsun? Bir yerde duruyoruz. Şimdi ne yapıyoruz? Fakat bir şey söyleyecek olduğumda beni susturuyor ve birkaç metre uzaklaşıyor, artık onu göremiyorum. Ellerimle gözlerime, göz çukurlarıma bastırıyorum, canım yanıyor, ağlasam ne fayda. Ürkek, hassas, mutsuz bir geyiğim ben. Hava serinliyor, o geri gelmiyor ama gitmiyor da, çayırdaki sayısız ottan biriyim ben de. Bir süre hiçbir şey olmuyor, sonunda boğuk bir gürültü kopuyor. Ne yapacağımı bilemez bir halde bir oraya bir buraya koşuyor ve çizgi çizgi boyanmış asfaltta buluyorum kendimi. O da oradaydı, gösteriyi izliyordu. İnekleri buzağılarından ayırmışlar, oysa daha bir dakika öncesinde hep beraber memnun mesut otluyor, karınlarını doyuruyorlardı. Bu büyükbaş anneler ne kadar da yaygaracı, sesleri kısılıncaya dek avaz avaza bağırıyor, direniyorlar ama yine de tüm yavrularını alıp götürüyorlar işte. Bay bay buzağılar, diyorum el sallayarak. İyi yolculuklar. Şaşkına dönen inekler yol kenarında kalakalı-

yorlar. Akbabalar çatal bıçakları ve boyunlarında peçeteleriyle tam vaktinde geliyorlar öğle yemeğine. Birlikte, kol kola dönüyoruz, öyle çok seviyoruz ki birbirimizi. Şu dile dolanan şarkılardan birini mırıldanıyoruz, *inek bağlı olduğu halde acaba neden gitmez yavrusu*. Başkasının talihsizliği atın attığı çiftedir insana.

Kır çiçekleri yol kenarında toprağı yarıyor. Parçalıyor, dağıtıyorlar. Bizim gibi tıpkı. Arabaların orada buluşmak üzere sözleştik. Bir ceviz ağacına bakıyor ve onu erkeklere yeğlediğimi geçiriyorum aklımdan. Çayırların tepesinde denizin üzerinde süzülürcesine uçan bir doğan görüyor ve ne kadar şanslı olduğunu geçiriyorum aklımdan. Kasım ayı sisinin içinde, evlerin bittiği yerde görüyorum onu. Seyyar tezgâhını iten bir sokak satıcısının arkasından yürüyor, iyk, iyk, dişlerim kamaşıyor. Sanırım meyve ve balık satıyor. Buluşmamızın sebebi nasıl devam edeceğimizi, duvara toslamanın önüne nasıl geçeceğimizi konuşmak. Gerçi hiç lüzumu yoktu. Hem de hiç. Tek bir kelime bile etmedi zaten. Hani dilsizdi sanki, ses telleri zarar görmüştü. Yolun yapay sessizliği, hız tümseklerinde öpüşmek, yol kenarında, nükleer santralin toksinlerine maruz kala kala öpüşmek yeterliydi bizim için. Ve doruk noktasına ulaşmak. O erotik saplantı, doku veren doku sözcüğü, bakır rengi, gözlerin üstündeki yabani otlar, gözlerdeki, göz bebeklerinin ardındaki. Böylece baş aşağı sarkan, ileri geri salınan, kanlar içindeki bebeklerle yürüdük, salyaları akıyor, bizim de öyle, haykırıyorlar tıpkı bizim gibi. Ve kör bir şekilde mezara düştük, iki geri zekâlı gibi yuvarlandık, bebekler selamladı bizi yukarıdan,

ellerini uzattılar bize. Ve gece çırpınıp duran bir köpek misali geçip gittiğinde vedalaştık. Boğazım tıkandı sanki, hani sanki bir kene boynuma tırmandı, beni sarıp sarmalayan, içime yerleşen bir şey vardı sanki; yutağımda bir kıskaç. Eve dönüş beyaz çizgileri bir ip cambazı misali takip etmekten ibaretti, önce bir adım, sonra bir adım daha, kemiklerim bir köle misali peşimden geliyordu, kollarım iki yana açık. Şafak sökerken bebek arabasını ittim durmadan, tatlı tatlı mırıldanıyordu bebek. La la la. Ne diyor? Şu an nasıl oluyor da bir şey söyleyebiliyor, o şevki bulabiliyor? Soğuk burnunu kaldırıp gezegenin tekine uluyan küçük kurdum benim. İçeri girdiğimde duman kaplıydı ev, akşam yemeği menüsüyle beraber öpücükler kondurulmuş ve bantla tutturulmuş bir not vardı. Küçük kurdun üstündekileri çıkardım derisini de soyarak. Battaniyenin altında aldığım homeopatik sakinleştirici hiçbir işe yaramadı, hatta saatler sonra uyandığımda tenim mora çalıyordu. Her zamankinden daha çok vakit alıyordu her şey, çorabımın tekini giyiyordum, diğeri düşüyordu. Bir düğmeyi ilikliyordum, diğeri açılıyordu. Saçlarımı taradım, dişlerime, tırnaklarıma baktım. Hiçbir şey yerli yerinde değildi. Bedenim fonksiyonlarını yerine getirmiyordu, kendisini kıyafetlerle donatmama, derli toplu bir hale getirmeme izin vermiyordu. Dört elle çalındı kapı, ne oldu, ne oldu. Neye ne oldu, diyorum. Uyku kıyafetlerimi, zehirli teni çıkarıp atıyorum üstümden, yeniden koku alabiliyorum, kirpiklerim var yeniden. Kelimeleri telaffuz edebiliyor, yutkunabiliyorum yeniden. Aynaya bakıyorum, benzemiyorum bir gün önceki halime. Anne değilim ben. Dışarıda inliyorlar. Yaygara koparıyorlar. Beni delirtmenin hoş bir şey oldu-

ğunu düşünüyorlar. Yere yatıyorlar, kapının altından açık seçik mesajlar atıyorlar. "Seni seviyoruz anne." Dudaklarını pembeye boyamış iki kaçık, aman ne komik. Gülmeye, olup bitenlerle eğlenmeye çalışıyorum, şimdi küçük olanı büyüğün kafasına çıkıyor, bir canavar oldular, hep beraber hoşça vakit geçirelim istiyorum ama mümkün değil işte. Sabırsızlanıyorlar: Çık artık. Hadi anne, çık, diyor kocam tiz bir sesle, acıktık. Beni dışarı çıkarmayı başaramayacaklar. Çarpık ayaklarımla elimden geldiğince giyiniyorum ve elimi kapı koluna götürüyorum. Öte tarafta sessizlik var şimdi. Gittiler mi acaba? Yoksa pençelerini savurmak için kapıyı açmamı mı bekliyorlar? Eğilip anahtar deliğinden bakıyorum. Gölgeler görüyorum, ayakları olabilir mi? Ya saklandılar ya da yere yattılar veya kaçıp gittiler. Kapıya tekme atıyorum. Öbür taraftayım şimdi. Merhaba? Kimse var mı? Bebeğim, annen geldi, burada mısın? Terasa çıkıyorum. Bir önceki gecenin kalıntılarına basıyorum. Aşkım azap içindeydi, izmaritlerle parmak uçlarını yaktı ama arzu kutsal bir şey işte. Ikilem de buradan kaynaklanıyor ya zaten diyorum kendi kendime, gri ve kesiklerle dolu parmaklarım. Başkasıyla gitmek hiç hoş değil, dedi bir komşu kadın, kaynanam hemfikirdi onunla. Hiç hoş değil, diye tekrarladı iki sarhoş koro halinde, boş şişelerini fırlattılar sonra. Dans et, kör olasıca. Ortaçağda, Fransa'da, zina yapan kadınları çırılçıplak soyuyor ve bir tavuğun peşinde tüm kenti dolaştırıyorlardı, dediklerini duyuyorum uzaklardan ve neden bilmiyorum ama belli birine hitaben söylendiğini düşünüyorum bu lafların. Geyikçik beliriyor uzaklarda, keşke bilebilseydim bana ne demeye çalıştığını. Bomboş gökte iki figür peyda oluyor. Derin bir oh çekiyor

bir kurt. Benim erkeklerim onlar; biri diğerinin tepesinde, hoplayıp zıplıyor, uçuyorlar. Derin mutlulukları yankılanıyor kulaklarımda.

Kocam beni ne zaman becerse göz kırpıyorum ve sanki bir ağacı kesip de devirmişler gibi oluyor. Balta vurmuşlar gibi. Yemeği elimle yiyorum ve yağlar damlıyor. Bağırarak konuşuyorum, salyalarım akıyor ama yine de beceriyorlar beni, çekiciyim hâlâ. Hadi senin sevdiğin gibi duvara yaslan, diyor şehvetle. İstediğin gibi eller bağlı. Onu tanımıyorum. Sanki not tutmuş gibi bir hali var. Beni beceriyor ve gözlerim tekrar tekrar yuvalarından fırlıyor. Şeytan kovucu. Kör oluyorum. Alnımda bir taş. Beni beceriyor, beceriyor; bir yıkım bu, eşyalar kırılıp dökülüyor. Büyükannenin küçük porselen fincanları. İtalya'dan alınan ufak tablolar. Evim bir cam deposu. Kalça kemiğim ağrıyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Bir defalığına kendimi olayların akışına bırakıyorum. Benim her şeyi gereksiz yere tekrarlayan kocacığım yeniden hayat buldu. Küçük bey uyandı. Beni sıvılarıyla boğmasına müsaade ediyorum. Bana orospu diyor hatta. Öyle diyor. Ve ağzı azgın sularla doluyor. Kirli sularla. Onun sözcükleri değil bunlar. Tanrı'ya şükürler olsun. Öğrendi nihayet, başkasından mı acaba? Ama artık bana bir faydası yok. Ona ait olmaya çalışıyorum. Kafa derimi veriyorum ona. Al. Beynimi veriyorum. Gergin tenimi veriyorum. Çekiştir bakalım. Kirpiklerimi veriyorum, umur-

samıyorum kirpiksiz kalmayı. Açıp kaparken kurusun gözlerim. Kendimi sunuyorum ona. Tut beni. Sahip ol bana. Tat beni. Onun kadını olmak istiyorum ama bir yabancı nasıl hayretle bakarsa öyle bakıyorum ben de. Öğle uykusuna yatmışken bir gölgenin saldırısına uğrayan bir kadın. Yürürken orası burası mıncıklanan bir kadın. Yana devriliyorum. Fenalaşıyorum ve bana bir bardak su veriyorlar. Oturun hanımefendi, diyor çocuklar. Yumruk yaptıkları elleriyle, sanki bir kuş beslercesine, tuz veriyorlar bana. Gagamla ısırıyorum onu. Bitti işte. Bana dokunmasına müsaade ediyorum. Tükürük içindeyiz. Şimdi sırada kucaklaşma ve vıcık vıcık bir öpücük kondurma var. Şimdi sırada sevgi istismarı var. Kendi içime gömülmek istiyorum. Ama insanın kendi ayağına sıkması gibi bir şey bu. Filizlenmesi için bir şeyi toprağın yüzeyine gömmek gibi. Sıcak çarpmasından muzdarip yaşlı bir çiftiz biz.

Gelgelelim aptal değil; sadece öyleymiş gibi gözüküyorum, dedi ve bir sabah saat yedi kırkta, rüzgâr başlarımızın üstünde tepinirken, gel, dedi, otur şöyle. Gel, otur şöyle bittiğini anlamanız için duymanız gereken tek şeydir. Buraya kadarmış. Dizlerimin bağı çözüldü. Sonrasında yaşananların ne önemi var, masa başında, ellerimizi birbirine dolamış, ama az ama çok saat oturmuşuz, ağlamışız, bavullarımızı toplamışız, mal varlığımızı bölüşmüşüz, ne önemi var. Bundan sonra olacakların ne önemi var, ortak velayetmiş, çocuk ebeveyninden biri tarafından kaçırılmışmış, nafaka davası açılmışmış, ne önemi var. Gel, otur şöyle; üstelik saat daha sabahın sekizi bile değildi, yorucu, zorlu, kanlı bir gecenin kekre tadı vardı ağzımda. Gel, otur şöyle, gerçi sonra, yaraların kabuk bağladığı bahanesine sığınarak, belki de bir şeylerin daha iyi olabileceği düşüncesiyle teselli bulabiliyorsunuz. Zamanın bizim için bir şeyler yapacağı düşüncesiyle. Cinsel organımda bir sancı hissettim ve kendimi sandalyeye sürüklemek zorunda kaldım. Yapabilseydim şayet, baston kullanır, yaşlı bir kadın gibi giyinir, saçlarımı beyaza boyar, beynim kendilerine yer açıncaya değin nörolojik ilaçlardan alırdım. Yaşlı bir kadın olmak istiyorum. Büsbütün sevimsiz, iğrenç, çekilmez; leş gibi kokar ve beni

çok uzun süre yıkamak zorunda kalmaları için gerekli ilaçları alırdım. Böylece, cinsel organım hâlâ zonklarken, dinledim onu, çoktan yabancısı olduğum bir ağzı oynattığını, anlamadığım kelimeler söylediğini gördüm. Havada parçalara ayrılıyordu yapraklar, sanki başımızda bir yönetmen varmışçasına değişiyordu sahne. Ta ki ben tedavi sözcüğünü duyuncaya kadar. Böyle görüyordu beni. Sakinleşmesi gereken bir kadın olarak. Amibe dönüşmesi gereken. Beyaz çarşafları, beyaz duvarları, dilaltı hapları, ilaçları, tabletleri olan bir yere gitmesi gereken. Oda arkadaşıyla tanışacağı, diğer biçarelerle meyve suyu içeceği, zanaat atölyelerine katılacağı, ciltli ve resimli kitaplar okuyacağı bir yere. Ta ki bir gün diğer hastalar veda partisi düzenleyinceye, balonlar şişirip renkli boyalarla hazırladıkları posterleri asıncaya ve ben taburcu olup da yeniden topluma dönünceye dek. Bir kramptan bin kat şiddetli bir öğürme arzusunu bastırdım, ülserden, apandisitten, nazardan bin kat beter bir kasılma. Bir kara kurbağasına dönüştüm ve zehirli bir sidik misali, bir anda salıverdim on yıllık beraberliğimizi masanın, sandalyenin ve koltuğun üstüne. Ve yol açtığım hasar karşısında bir bez alıp temizliğe mi girişsin, bana sarılsın mı yoksa nihayet beni yatırmaları için bir ambulans mı çağırsın, bilemedi. Çocuk masanın ayakları arasından baktı bize ve bir yetişkin gibi ne olup bittiğini anladı. İçeride her şey un ufak olmuştu, velet ağzında el yapımı bir bıçakla bana bakıyor. Titreye titreye kalktım, evimi kaybetmiştim, çayırlara çıktım. Şayet radyoda savaşın patlak verdiğini söyleselerdi kendimi bundan daha az kaybolmuş hissederdim. Tabiat ana gülüyordu bana; ne de olsa bu eski kurt artık patroniçesi değildi buraların. Böcekler tırmanıyor şimdi

bedenin üzerine. Yerde yatıp otların arasında yuvarlanarak göğü seyrettim, sona erdiğinde içeri girdim. Benimkiler televizyonda bir yarışma programı izliyor, hamburger yiyordu, içerisi kızartma kokuyordu. Evlenelim, dedim. Bir dakika sonrasında benim adam, gözlerini ekrandan ayırmadan, kabul, dedi.

Bugün kadehten şampanya içiliyor. İlk kez topuklu ayakkabılar var ayağımda. Sahip olduğumu bilmediğim bir belim var ve de. Saçlarım parlıyor. Dışarıda iki sincap geziniyor. Hepimiz sarhoşuz. Taşlar bile. Uzun bir masa, ruj lekelerini iyice ortaya çıkaran beyaz bir masa örtüsü. Biri beni dans pistinin ortasına götürüyor, döndürüyor, bana bir, iki, üçü öğretiyor, beni güldürüyor. Pek olası gelmiyor gülmek bana. Parmaklarımla yüzümdeki tebessüme dokunuyorum. Davetliler çılgınca dans ediyor, kadınlar kuğu boyunlarını üç yüz altmış derece döndürüyor, kimileri ormana bakan yamaçtan aşağı düşüyor ve bir daha görmüyoruz onları. Ortadan kaybolan insan sayısı kalan insan sayısından fazla. Komşular uyuyorlar yahut köhne yataklarında ölüp gittiler. Hava ağır, ara ara parıldıyor da. Kocam yanıma gelip gidiyor, dilsiz öpücükler konduruyor dudaklarıma, omzumu okşuyor, hayvanlar bile saygıyla bakıyorlar ona. Ve ölüm danslarından önce, eğreti bir şapelde, bir papaz, ki ben kendisinden daha dini bütün bir insanım, performatif bir edayla bize, "Burada Tanrı'nın ve bu şahitlerin huzurunda, kutsal dinimizin adıyla ve Yüce Rabbin karşısında bu erkek ve bu kadının evliliğini kutlamak üzere toplandık," diyor. Bu kadın dediği ben oluyorum. "Siz, şu anda

elini tuttuğunuz bu kadını yasal ve evli karınız olarak kabul ediyor ve Tanrı'nın ve bu tanıkların huzurunda, Tanrı size ömür bahşettiği sürece, onu seveceğinize, onurlandıracağınıza, avutacağınıza, ona sadık olacağınıza, kocalık görevlerinizi yerinize getireceğinize söz veriyor musunuz?" Evet, veriyorum. Gelgelelim ben hiçbir şey duymadım. Bir kekeleme. Bir mırıltı. Herkesin gözü üzerimde, günün eğlencesi benim. "Siz şu anda elini tuttuğunuz bu adamı yasal kocanız olarak kabul ediyor, Tanrı'nın ve bu tanıkların huzurunda, Tanrı size ömür bahşettiği sürece, onu seveceğinize, onurlandıracağınıza, avutacağınıza, kendinizi sadece ona adayacağınıza, bir kadının kocasına karşı olan görev ve yükümlülüklerini yerine getireceğinize söz veriyor musunuz?" Tanrı bana ömür bahşettiği ve bacaklarım paralel bir hayata açılan yolda koştuğu müddetçe. Zihnimdeyse hâlâ bir ineğin bedenine bıçağı saplayacak güç ve arzuya sahip olduğum yankılanıyor. Ve, "Evet, veriyorum," demeden önce otlarla kaplı halim geliyor gözümün önüne. "Bu karşılıklı imanınızın, sevginizin ve mutluluğunuzun bir işareti, bu kutsal hizmetin ve ölüm sizi ayırıncaya dek sizleri birleştiren kutsal evliliğin mukaddes bağının anısı olsun." İyi de bizi nasıl ayıracak? Hangimiz öbürünün cesedini görecek? Kim kimi gömecek? "Bu adam ve bu kadın, kutsal ve yasalara uygun bir şekilde, Tanrı'nın ve bu tanıkların huzurunda birbirlerine söz verdiler ve inandılar, el ele tutuşarak bunu bir kez daha gösterdiler, ben de şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Tanrı'nın birleştirdiğini, hiçbir insan ayırmasın." Sonrasında herkes birer çakal, birer sırtlan gibi haykırdı, bense umutsuzca geyiğimi aradım etrafta. Ve küçük oğlumu aradım ama saklanmıştı. Kimsecikler

yoktu, beni durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Sandalyelerin üstüne çıkardılar bizi, kollarına alıp döndürdüler, "Oley!", "Yaşasın yeni evliler!", "Şükürler olsun!" ve pirinç taneleri saçtılar üzerimize, saç gözeneklerime girdi bu pirinçler, yumru yumru dudaklarıyla öptüler beni, sürüngenler misali kuyrukları olan bir av köpeği sürüsü döne döne bir girdap oluşturdu, masa örtüsünü çekip, kadehleri, şişeleri ve çiçekleri devirdi. Zihnimde de koşturup duruyor köpekler, yoksa tay mı onlar? Açık alanda yüzüme şaşkın şaşkın bakıp fısıldaştıklarını gördüm insanların, imparatoriçeydim ben, sakallı kadın, Madam Zingare. Ağzımı yokladım ve tebessüm yerine dudaklarımın kenarından koyu renkli, ılık, yapış yapış bir şey aktığını fark ettim.

Tavan pervanesi olan, büsbütün nemli bu odada bele tam oturan uçuş uçuş bir beyaz elbiseden başka bir şey değildim ben. Bacak aramda dolanıyordu elim ama ihtiyacım olan bu değildi esasında. Bir süre kaşıdım orayı ama hiçbir şey olmadı. Kendimi mıncıkladım, bana dokunanın başkasının eliymiş gibi olabilmesi için elime vurdum da vurdum, jartiyerlerimi dişlerimle çıkardım, tırnaklarımdaki süsleri söktüm, elimi kalbime götürdüm, ensemi ıslattım, parfüm sıktım, defalarca soyundum. Külotumu değiştirdim. Kendimi koklamaya çalıştım ama boynumu neredeyse kıracak kadar uzatmama rağmen başaramadım. Yüzükoyun uyumak istedim. Yan dönüp, sırtüstü yatıp uyumak. Tek bir el hareketiyle makası kapıverdim, perçemimi kesip yastığın üstüne bıraktım. İki kişiyiz artık. Tavan pervanesi gitgide daha yavaş dönüyor, üzerime üzerime geliyordu. Dilsizdi telefon. Döşekse bir gölet. Jüt perdeler hışırdıyordu hafif hafif. Ateşli gecemize erken geleceğinin sözünü vermişti bana. Çocuğu dula bırakıp geleceğinin sözünü vermişti. Benim suçum değil; bağırsaklarımı deşip çıkardılar ve öylece bırakıverdiler beni. Ne zamandır onu bekliyordum bilmiyordum ama bacaklarımı o kadar çok açıp kapamıştım ki kramp girmişti artık. Bir sıçrayışta kalktım, sutyen

takmıyor olmak canımı yaktı. Yatağın üstünde yürüdüm ve domaldım. Tüllere sarılı bir şekilde güldüm ucuz, sırrı dökülmüş aynada. Bir Hollywood yıldızıydım, büyüleyici ve trajik. Küvete girdim, su sıçrattım etrafa. Ama hâlâ yoksundum işte ihtiyacım olandan, geçmemişti o kudurmuşluğum. Gelmiyor üstelik ve ben takla atıyorum, kendimi bağlıyor ve çözüyorum. Ve şayet gelmezse tek başıma başlayacağım, iştah açıcılar, aperatifler. Ön sevişme. Bu otelin çiğ et kokusunu dolduruyorum ciğerlerime. Islak elbise ağır geliyor bana, karman çorman yosunlarımdan, beni boğan jüponun kumaşından kurtulmak için debeleniyorum. Pek bir halta yaramayacağını, ihtiyacım olan o kaba kuvvete hiçbir zaman sahip olmayacağımı bile bile tükürüğümle ıslatıyorum parmağımı. Kayıtsızım, fazla çıplağım kendi bedenimde. Bir yumruk benim istediğim, hızlı ve şiddetli bir şekilde sarsılmak. Bana hücum edilsin istiyorum. Otel görevlisini arıyorum, uyandırıyorum onu, gözlerini açamıyormuş gibi konuşuyor. Bir martini istiyor, zeytin istemediğimi, iki buzlu ve bir dilim limonlu istediğimi belirtiyorum. Aşk şarkıları dinletiyor bana, şefkat var sesinde; kimsenin ziyaret etmediği bir gelinim işte. Görülmüş şey mi. Bana bir meşrubat getirmeyi öneriyor, neşelendirmeye çalışıyor beni. Telefonu kapatıyorum. Yüksek gerilimli bir striptiz yapıyorum klozete çıkıp, salınıyor, sallanıyor, kalçamı kıvıra kıvıra dans ediyorum. Dilimi çıkarıyorum. Topuklu ayakkabılarımla bütün odayı arşınlıyorum. Ecza dolabının aksinde kendi kendimin azgın seyircisiyim. Sonunda sifonu çekiyorum. Damat gelmedi hâlâ. Her şeyin sorumlusu çocuk muhakkak.

Umarsız bir şekilde, üstümde sarı şortumla arka koltukta oturuyordum, elimde valizim, sırf talim maksadıyla deli deli yüz ifadeleri takınıyor, kaşlarımı kaldırıp kaldırıp indiriyordum. Normal davranıyor ve bir anda, sebepsiz yere, gözlerimi belli bir yere dikip sabit kalakalıyordum. Ayrıca birinin gözlerine tüm dikkatini vererek bakmayı ama aslında başka bir gerçekliğin içinde olduğumun da fark edilmesini sağlamayı öğreniyordum. İsviçre yolundaki Zelda Fitzgerald gibi gözükmeliyim; çikolata yemek ya da saat denemek değil kastettiğim. Dizlerimi çeneme dayamış otururken yalayıp yutuyorum izlediğimiz rotayı, yılankavi yolları. Dişlerimi cama geçiriyorum. Kocam dikiz aynasından durmamı belirten bir işaret yapıyor bana. Bir gün öncesinde bunu konuştuğumuzu, bunun en iyisi olacağı konusunda fikir birliğine vardığımızı belirten bir işaret yapıyor. Üçümüz için en iyisi. Tedavim yaklaşıyor, görebiliyorum. Kalın bir ayna ayırıyor bizi, onunla, oradan çıktığımda olacağım kadınla beni. Bir kahkaha patlatıyorum, oğlum arkasına dönüp meraklı gözlerle bakıyor bana. Evet, gülen annesi. Enayi dümbelekleri. Baba oğul. İkisi beraber. Aynı anadan çıkma ikisi de. Kırık dökük, darmadağın bir haldeyim. Ayakkabılarımın bağcıkları yok ve

şortum üstümden düşüp duruyor. Valizimde renkli bir not defteri var ama mânâsız imgelerden başka ne yazabilirdim ki o sayfalara? Yol açık, hava durumunda denildiğine göre hafta sonu sıcak olacakmış, kocam, baksana, güneşlenerek dinlenebileceksin, diyor. Arabamız sorunsuz tırmanıyor tepelere. Beni götürebilmek için bakım yaptırdı; elimde bir iğneyle sıvışmalı, gece lastikleri patlatmalıydım. Yol kenarlarında kümelenen kirli karların arasında Sibirya'ya gidip geri dönecek kadar benzinimiz var. Roman bu şekilde başlıyor. Arkada oturan roman kahramanı uzaklara götürülüyor, şortu ve atkuyruğu yaptığı saçlarıyla uslu bir öğrenci gibi gözüküyor ama aslında köpekler bile ondan kaçıyor ve gözlerinde kurşun yaraları var. Ama aslında hareket halindeki araç nedeniyle ağaçların hızla döndüğünü görüyor. Üst üste biniyor, iç içe geçiyorlar, hepsi tek bir ağaç şimdi. Ağaçtan öte bir coşkunluk hissi, kusmak üzere olan bir ağız, kabahatli. Gökyüzünde, toprağın altında, dört bir yanda. Bir şey eksik. Erkeklerimin bakışları kaburgalarıma savrulan tekmeler; ikisi birden *love me, love me, say that you love me*[1] şarkısını mırıldanıyor, Mozart'la, *Divertimento Re Majör, K 334*'le bastırıyorum onları. Geldik, diyor. Tepesinde bir bacası bulunan bu eğri büğrü taş yığını benim evim olacak demek. Kahvaltıda kızarmış ekmekle bir düzine kafadan çatlak insanın kendi elleriyle yaptığı erik reçeli yiyeceğim. Tıpkı benim gibi kafadan çatlak. Bostanda, zanaat atölyelerinde çalışacak, dar bir yatakta uyuyacağım, yanı başımdaki yataklarda yatanlar kâbuslar görecek. Tıpkı benim gibi. Yarısı içilmiş izmaritlerin arasında yü-

1 (İng.) Sev beni, sev beni, beni sevdiğini söyle. (c.n.)

rüyeceğim. Hayatımın baharında –serbest düşüş. Ölüleri uyandıracağım, zihnimi bununla meşgul edeceğim, birer kuzu misali çitten atlatacağım hepsini. Elveda marazi cinsel kaygılar. Hep beraber arabadan iniyoruz, sersem turistler gibi bir halimiz var; fotoğraf, daha fazla fotoğraf. Bize tesisi gezdireceklerini, havuzu, oyun ve yemek salonunu göstereceklerini düşünüyorum. Balayında olduğumu düşünüyorum, diğer kadınlar gibi tıpkı. Gelgelelim biri kollarımı tutuyor, enerjik bir şekilde sıkıyor. Hoş geldin, dedikten sonra hafifçe itiyor beni. Ve, daha bir saniye öncesinde yanımda duran oğlum ile kocamın birden bana bay bay güzellik, bay bay anne, diyerek el salladıklarını görüyorum. Sonrasında her şey bir anda olup bitiyor, motor sesini duyuyorum, çoktan tepelere yol aldılar bile, çoktan başka bir şarkı söylemeye başladılar bile. Arkamı dönüyorum. Kapalı kapılardan oluşan bir koridor; biri içeri yönlendiriyor beni ve yatırılıyorum.

Geriye kalan sabahların ilk sabahında yatıyordum, parmaklarım sarkıyordu yatağın kenarından. Bir doktor yanıma geldi. Eğri büğrü gözlüğü üzerimde, dört gözü birden üzerimde. Rüyamda bebeğimi asit yağmurunun altında uyurken bıraktığımı gördüm. Onu beraberimde götüremediğimi gördüm rüyamda. Bana uzaktan baktığını. Affedersin. Ne dediniz? Ne dedim? Af diliyordunuz. Yok, hayır, sadece bir rüyaydı. Kalkmam mı gerekiyor? Hiçbir şey yapmanız gerekmiyor. Yatakta kalabilir miyim yani? Burada hayat gündüzleri mi yaşanıyor? Nasıl yaşamak istiyorsanız öyle yaşayabilirsiniz. Kocam nasıl yaşamak istiyorsam öyle yaşayayım diye mi para ödedi? İstediğiniz zaman gidebilirsiniz. Burası yeni dünya değil mi? Sadece diğerlerinden daha sakin bir yer. Ve bunun üzerine, diğer tüm dertli doktorlar gibi, ayaklarını sürüye sürüye gitti. Tekrar tekrar cama çarpan ve nihayetinde cansız bir şekilde yığılıp kalan yanar döner renkli bir sineğe bakakaldım. Küçük mavi kanatları yatağıma saçıldı. Yakınlarda nefes alan başka bir insan görmedim. Kimse gözetlemiyordu beni; benden başka. Bir otele fazlasıyla benzeyen, temiz ve rahat gözüken bir tesiste kalıyor olmaktan memnun bir şekilde yataktan kalktım ve yaşadığımı hissederek yemek salonuna indim.

Yalnızdım, biri yeniden hayata dönmüştü işte. Herkesi tek tek selamladım, hatta hepsine isimlerini sordum. Aslında insanların adlarını umursadığım falan yok, adın ne önemi var ki? Yanaklara öpücük kondurdum, elleri sıktım, güven telkin eden bir edayla sırtları sıvazladım. Bana Tanrı yardımcın olsun yahut mübarek insansın der gibi bir halleri vardı. Hastalar ve sağlık görevlileri beni tükürüklere boğdu. Muck. Muck. Biri bağıra çağıra Rohypnol istiyordu. İlginç. Hazır çorba kokan yemek salonunu geçip bahçeye çıktım. Yüksek bir duvar bizi çoban köpekleri sürüsüyle dolu koca bir evden ayırıyordu. Bir yerlerden kulağıma pornografik bir kumbiya çalınıyor. Biri gazete okuyor, bir başkan uçak kazası geçirmiş. Bir başkası bir babanın Noel tatilinde kızını öldürdüğünü söylüyor. Etrafta kadın kategorisine koyamayacağım iki dişi hariç hiç kadın görmediğimi ancak şimdi, saçımla oynarken, fark ediyorum. Kocam erkeklerin arasına kapattı beni. Sadece cevize benzer tıraşlı kafalar görüyorum. Testosteron kokuyor. Biri öksürüyor, öbürü boğazını temizliyor, hepsi de sigara içiyor. Sadece kalın, kurşuni sesler var. Ya doktorlar ve hastalar birlik olur da beni alt ederlerse? Beyazlar içindeki bir tanesi bana göz kırpıyor. Kocam beni buraya neden getirdi? Ne kadar dayanacağımı görmek için, erkek delisini tiksindirmek için. Yuvarlak bir masada şehriyeli çorbamı içiyorum, yemek bittiğinde tabakların yerini iskambil kartları alıyor; hepimizi eğlendiriyormuş izlenimi veren bir kart oyunu oynuyoruz, takım arkadaşlarımdan teki sanki bana bir işaret yapıyormuş gibi davranıyor ve fallik gözlerle bakıyor gözlerime. Gece, sanki başka bir hayata ait bir şeymişçesine, duvarı aşan havlamalar çalınıyor kulağıma. Süzülüveriyorum çar-

şaflardan, burada uyuyanların kaçı şimdi ölü acaba. O beliriyor. Çenesi ağzımda. Gözü kıçımda. Bir anda parlayan bir alevle silmek istiyorum onu ama yapamıyorum ve arzu balsamının beni alıp götürmesine izin veriyorum. Oğlum aklıma bile gelmiyor.

Bana ne olduğunu söyleyinceye kadar kaçmaya devam edeceğim, sana dokunmak istemeyeceğim, tetikte olacağım. Alçak sesle konuşsa, sussa ya, burada hâlâ beni tanımıyorlar. Sancılı sessizlik. Terapist acı çekmemize müsaade ediyor. Kocanız her daim tetikte olduğunu söylüyor, bunu nasıl yorumluyorsunuz? Yan yana oturuyoruz ama ikimiz de bedenlerimizle ne yapacağımızı bilmiyoruz, iki yana sarkıyor kollarımız, cinsiyetsiz bedenlerimiz, arkadaş. Güya, aramızdaki sorunları çözelim diye bize bu sağaltıcı zaman aralığını verdiler, bir de bebeğe ninniler söyleyen bir bakıcı yerleştirdiler yan odaya, yaralarımızı açmaya çalışalım diye, böyle söylüyor uzman ve beni bir gülme alıyor, özür diliyorum ardından ama bebek o ninnilerle sıkıntıdan ölmüş olmalı. Burada yapay çimlerle kaplı parka bakan bu gülünç muayenehanedeyim işte, önümdeki tepside çay fincanları, arka planda dinlendirici bir müzik. Düşünmenize yardımcı olacak bir müzik, diyor uzman; kafanızı duvarlara vurma arzusu uyandıran bir müzik. Kocamın yüzü kıpkırmızı, doğruca üzerime gelen bir boğa kocam. Kocamın berikinden on kat büyük bir penisi var ama kullanmayı bilmiyor işte. Dilini kullanmayı da öyle. Bir dizi nasihatte bulunuyor uzman ama dilini doğru dü-

rüst kullanmadığı için hâlâ canı gönülden inanıyorum boşanacağımıza. Sürüngen dili. Uyuyan bir yılanın küçük dili. Ne uzun uzun uzadıya dil gezdirme ne emme ne de yalama. Gırtlaklamayı bilmeyen uysal dil. Diğerinin varlığını nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum, benden ne söylememi istediklerini bilmiyorum. Onun mutsuz bir koca olduğunu görüyorum ama altıma işemek üzereyim, bu yüzden şimdi bir siktirip gitsen iyi edersin orospu çocuğu, seninle tanıştığımdan beri abazanım, nevrozdan muzdarip bir halde dolanıyorum ortalıkta, resmen lanetlenmiş durumdayım; neyin var, diye soruyor kocam. Neyin var? Sembiyoz ne? Sembiyoz değil, nevroz diyorum. Nevrozunun bununla ne ilgisi var ki? Tüm dünya nevrozdan muzdarip zaten. Bir tuhaf baktın, ne oldu, ne düşünüyorsun? Aklıma bir görüntü geldi, kusura bakma, ama gözleri pörtlemiş, yuvalarından fırlamış simsiyah bir at canlandı zihnimde ve bu at eziyor beni, iki büklüm oluyorum altında. Kusura bakma. Hiçbir zaman normal değilsin, hep gerginsin diyerek saldırıya geçiyor, tam ağzından *cool* sözcüğü çıkacakken kendini tutuyor. Ne yanıt verdiğimi bilmiyorum, bir türlü sevişmiyoruz, doğrusu, bu şekilde canım istemiyor, senden uzak duruyorum, tüm gün surat asıyorsun. Uzman karşılıklı hoşgörü ve saygıdan söz ediyor, sanki suyun altındaymışız gibi geliyor sesi bize. Ah bu cumhuriyetçiler, hoş... ne? Bana yeniden kocamın tetikte oluşuyla ilgili bir soru yöneltiyor, cevap vermiyorum, şakıyayım istiyorlar. Terimi, kalp atış hızımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum, hiçbir şey beni ele versin istemiyorum. Sizce kendini neden tehlikede hissediyor? Aman ne şaşırtmacalı soru. Sizce bu duruma yol açan nedir? Tüm cevapları biliyorum ve pekâlâ gözüm ka-

palı yanıtlayabilirim, sıkılıyorum, berikinin gölgesi hoşuma gitmiyor, sıkılıyorum, başımı iki yana sallıyorum. Artık bir bebek sayılmayan bebek yan odada ağlıyor, bebek bakıcısının onu nasıl sakinleştireceği konusunda en ufak bir fikri yok, kendine başka bir meslek edinmeliydi. Seni döve döve öldüreceğim, dedim. Seni döve döve öldüreceğim deme noktasına nasıl geldim? Polis çağır, korkma. Yok, yok çağırma. Bana ihmal davası aç, hani şu sonunda kafalarına kurşun murşun sıkmayan, onun yerine ailelerine dönüp de pazar günleri çikolatalı kurabiyeler pişiren dengesiz anneleri konu edinen yanki filmlerindekiler gibi. İhmalkârsın, diyor. Kendimden çok daha fazlasını bekliyordum. Aile terapisine gidelim, bebişi de buna dahil edelim ister misin, diye sorarak alay ediyorum onunla. Çocuk gibisin diyor, psikolog onaylayan gözlerle bakıyor ona, birbirlerini sevdiler. Berbat bir kocasın diye geçirdim aklımdan ve sıkıca sarıldım ona. Gizli ve şüphesiz hayli ilginç bir şeyler yazan uzmanı yok saydım ve var gücümle sıktım onu, öyle sıktım ki bağırsaklarının suyunu çıkardım. Beni reddetmemesini, itmemesini umarak elledim onu. Reddetmedi, itmedi, melek kocam benim.

Gitti ve ben bahçeye sanki bir uçurummuş gibi bakakaldım. Gitti, bebeğini de beraberinde götürdü. Her şeyi mahvetmişim gibi bir hisse kapıldım. Bir dem manasızlık tüm benliğimi ateşe vermişti ve ben kendimi elimde dolu bir silah tutarken buluvermiştim. Ateş etmeyi öyle çok istiyordum ki, dayanamıyordum neredeyse. Bu sıçtığımın kuşları amma da gürültü yapıyor ha. Dışarıda, tabiat ana günbatımı ritüelini sürdürüyordu. Kimileri, dürbünleriyle kuşların kıtadan göçünü izlemek üzere ellerinde bir mandalina veya bir salkım üzümle çıkıyordu yemek salonundan; kuşların kanat çırpışı, o mükerrer hareket duygulandırıyor onları besbelli. Yanımdan geçerken bana gülümsüyor ve sonra, durumu kavradıklarında, kaçıyorlardı. O koridordan yürürken kendimi şehvetli hissediyordum; bluzumdan taşan göğüsler, çekik gözler, düz saçlar, muzaffer bir gülümseme ve hayli yukarıda tutulan bir silah. Uzman yakından takip ediyordu beni, cam kapılardan görüyordum onu, ayakkabıları sakız gibi yapışmıştı bana. Kocamla beraber katıldığımız danışmanlık seansındaki davranışlarım sebebiyle endişelenmişti. Yanıma koştu ve telaş içinde benden kendisiyle ofisine gitmemi istedi, benimle ofisime kadar gelir misiniz? Fakat elimin tabanca şeklinde

ve işaretparmağımın tetikte olduğunu görünce geri çekildi. Ödlek. Sonra, soluklanıp kendini toparladı ve beni odasına yönlendirdi, ardımdan kapıyı kilitledi. Bunun bir mahremiyet ihlali olduğunu biliyorum ama yine de kendime bu kadarını söyleme izni tanıyorum, diyerek soluk soluğa lafa girdi ve ben esnedim. Benden elimi kesmemi istemeye niyetlenmişti niyetlenmesine ama bunun yasal olmadığını biliyordu. Kendim de dahil olmak üzere klişeleri tekrarlamaktan başka bir şey yapmayan insanlarla vakit kaybetmek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Bej perdenin ardında bir grup hastanın ördek kovalamaca oyunu oynadığını görüyorum. Kocamın bir buldozere benzeyen o yabancının varlığı karşısında kendisini aciz hissettiğini, ev ortamımın bozulduğunu, benim burada bir hafta daha kalmamı tercih ettiğini söylüyor; tüm bunlar arkamdan konuşuldu, resmen cezalıyım işte. Bugün artık bitsin, gece olsun, hayvanlarla yüzleşmem için dışarı çıkmama izin versinler istiyorum. Sonunda ona kendimi sorumlu hissettiğimi, bir eş ve anne olarak bana düşen görevleri gözden geçireceğimi, bir hafta daha kalmamın faydası dokunacağını söyledim ve elimin yeniden beş parmağa kavuşmasına izin verdim. Kendimi afişe edeyim diye uğraştı ama bakışlarımı görür görmez kapıyı açtı. Koridora çıkıp odama koştum. Duşlardan gelen buğu kör etti beni. Kocamı aradım. X ailesine ulaştınız, lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın, sizi ilk fırsatta arayacağız. Çok teşekkürler. Hep aynı şey, buna nasıl dayanıyorlar, nasıl bu kadar benzer olabiliyorlar, bir keçi sürüsünde bile hayvanları çenelerini kaldırış şekillerine bakarak birbirlerinden ayırmak mümkünken hem de. Koridorda koştum, bir kestirmeden saptım ve yıkılma tehlikesi

olduğunu belirten uyarı levhalarının üzerinden atladım. Yürürken kimseye rastlamadım. Baba oğul ne yapıyorlar acaba. Sıcacık bir suyun altında, havuzda, çırılçıplak oturmuş birbirlerinin çüklerine baktıklarını hayal ediyorum. Hortumla oynadıklarını, havaya harfler çizdiklerini görebiliyorum. Bostanda çömelmiş sebze topluyor, mahsulleri yiyorlar. Sonra tatlı olarak ayın altında dondurma yiyecekler; babası çocuğa teker teker her bir yıldızın adını söylüyor. Çocuk parmağıyla işaret ediyor. Babası çocuğu sallıyor, çocuk babasını. Bu gece yavaş yavaş beni unuttuklarını ve yarın gece de usul usul unutacaklarını görebiliyorum.

İkisi çantalarla ve yanlarında getirdikleri yiyeceklerle karşı kaldırımdaydı, görünüşe bakılırsa çocuğu bu tarz yerlerden uzak tutmak daha iyi. Gün ağarırken kahvaltıya indim, yemek salonu ilk kez boştu. Sonra ıslak saçla ve göğüslerimi sıkan mayomla karşıya geçip onlara gülümsedim. Bugün mühim bir gün, dedi ve bizim için endişelenen bir amcasının ödünç verdiği 4x4'e bindik. Birkaç kilometre boyunca, gişeleri geçinceye dek, mutluyduk, rüzgâr yüzümüze vuruyordu, radyoda çalan seksenlerin hit parçalarından birine eşlik ediyor ve birbirimizin boynuna masaj yapıyorduk. Hayat akıp gidiyor. Ayrıca güneye uzanan birkaç kilometre boyunca sıradan bir aileydik, yanında 25 faktör güneş kremi ve akşam için termos ile ceket götüren sıradan bir anne-baba-çocuk. Polis kontrolünden başarıyla geçtik ve uzun uzun çamlar ile okaliptüslerin olduğu bir fidanlığı ardımızda bıraktık, sonra yol tuz kokmaya başladı, park ettik ve kocam oğlanı denizle ilk temasına hazırladı. Dikiz aynasından kendime baktım ve tuhaf bir şey görmedim, sevgilim –arada ona sevgilim demek hoşuma gidiyor– bana bir şeyler söylüyor, çocukluğuyla ilgili tam olarak ne olduğunu anlamadığım bir şeyler anlatıyordu, onu dinlerken, özenle hı hı derken kendimi iyi bir eş gibi hissettim. Ba-

gajdan benekli şemsiyeyi, yiyecekleri ve termosu çıkardık; her şeyi düşünüp hazırlamıştı, bebek kendinden geçmiş bir şekilde denizi gösterdi. İyiye işaret, tam suya girdiği ânı çekmeyi unutma, dedi bu ileri geri gidip gelen mavi kasırganın cazibesine çocuk kadar kapılmış olan erkeğim. Tropikal bölgedeydik. Kumda yana yana, hep beraber kahkahalar ata ata zıpladık, bir plaj çadırının altındaki, kendini kreme boğmuş, mayolu, yaşlı bir kadının gördüğü aile manzarasından hoşnut bir şekilde bize gülümsediğini fark ettim. Her şey yolunda gidiyordu. Bayrak denizin sakin ve girilebilir olduğunu işaret ediyordu, altında denize girmek risklidir, tehlikelidir, denize girmek yasaktır ve bir çocuk kayıp bayrakları duruyordu. Kimileri renkli iplerle bağlı eğreti hamaklarda kestiriyordu, kimileriyse çıplak güneşleniyordu. Biri dikkatimi çekti, o kadar kızarmıştı ki o bordo tende hatları belli olmuyordu artık. Bir dolu bebek oraya buraya koşuşturuyor, insanların ayakkabılarını çalıyor, kum girdapları oluşturuyordu, benimki de klana katıldı ve anında zincirlerinden boşanmış bir bebek sürüsüne dönüştüler. Kocam benden kaba etlerine bronzlaştırıcı sürmemi istedi ve uzandı. Bir dakikaya kalmadan uyuyuverdi. Önlerine bir kitap açıp da kendilerini oyalayacak bir şey arayışıyla sağa sola bakınan kadınlardan biriyle göz göze gelmek istemedim, kimsenin nezaretinde olmak istemedim, böylece arka plandan gelen bağırış çağırışlar eşliğinde ben de kavrulmak üzere uzandım. Sanıyorum birkaç saniyeliğine içim geçti, bilemiyorum, mesele şu ki o rahatsız plastik şezlongda arkamı dönünce mışıl mışıl uyuyan kocamın daha önce eşi benzeri görülmemiş bir ereksiyon halinde olduğunu fark ettim. Hayretler içinde ona bakakaldım

ama yüzü açık vermiyordu, ereksiyonunun kaynağını tahmin etmem mümkün değildi ve bu beni rahatsız etti çünkü belli ki kaynağı, yanına bir krem brule misali uzanmış olan ben değildim de başka bir şeydi. Ve sanıyorum, yani hafızam beni yanıltmıyorsa tabii, her şey o zaman başladı. Onu hafifçe dürttüm –o hiç de hafifçe değil, sertçe dürttüğümü söylüyor– ve mayosunu hafifçe araladım. Mayolu hanımefendi bana etrafta çocukların dolaştığını, buranın bir aile plajı olduğunu ve bunu yapmak için başka yerler bulunduğunu söyledi. Kocam hâlâ uyuyordu ama oradaki o fazlasıyla canlı olan şey aklımı başımdan almaya başlıyordu, benden bir şey gizliyormuş gibi geldi, rüyasını kıskanıyordum, daha fazlasını görmek, perdeyi bütünüyle aralamak istedim ve derhal uyan, ne olup bittiğini bana hemen anlatacaksın, diye bağırdım, bunun üzerine bana baktı ve bana deli dedi, göğsüne sağlam bir yumruk indirdim, kuma bulanmış çocuk bulutu olduğu yerde kalakaldı ve çocuklar her şeyi abarttığından çığlık çığlığa ağlamaya başladılar tabii ki. Anne babaları bizler değildik, çocuklar da aşırı hassastı, dolayısıyla anneler sanki çocukları vahşi bir seks sahnesine tanık oluyormuşçasına onları yanımızdan almak üzere koşa koşa geldiler, cafcaflı havlulara sardıkları yavrularının gözlerini ve kulaklarını örttüler, bu esnada mevzuyu fazlasıyla ciddiye alan bir grup insan plajdaki cankurtarana haber vermekle meşguldü; ki o da bu olaya müdahil olarak bir anlığına kendini işe yarar hissetme fırsatı bulmuş oldu. Yeni kalkmış olan kocam hiçbir şekilde beni savunmadı, hatta beni aslanlara attı, hakaretlere, vaizlerin dillerinden düşürmedikleri açık saçık laflara maruz bıraktı ve burnu simsiyah olmuş, taşlar tüküren ufaklığı alıp götürdü. Kor-

kağın önde gideni beni orada öylece bıraktı, herkes bana bakıyordu, en ufak bir sorumluluk kabul etmedi. O noktada kocam artık sertliğini kaybetmişti, hatta bir erkek gibi bile gözükmüyordu. Arabamız beyaz çizgilerde mutlak bir sessizlik içinde ilerlerken fark ettik çocuğu denize sokmadığımızı.

O olayı zihnimde yeniden canlandırmam gerekti, başka çarem yok, kaçmamın tek yolu bu, hem en azından bol bol vaktim var burada; ilkin bir çakmakla, sonra yedi kollu bir şamdanla cama doğru gidip geldiğim, gidip gelip gölgesini takip ettiğim o geceyi yeniden yaşamam gerekti. Kalıp kalmadığını, fırtınalara göğüs gerenlerden olup olmadığını görmek üzere ışıkları yakıp yakıp kapatıyordum. Eşim göğsünde cep telefonuyla uyuyor, radyasyonu dert etmiyordu bile. Bebek ayakta uyuyordu ama evde düşe kalka ilerlemeye devam ediyor, perdelere ve başka bir yüzyıldan kalma sehpalara tutunuyor, kül tablalarını, çatal bıçakları, bulduğu her şeyi yere atıyordu; belki de babası dışında bir adamla beraber olmayayım diye bir türlü uyumak bilmiyordu. Onu nihayet beşiğine yatırmayı, çığlıklarını bastırmayı, içinde astronotlar yahut kaptanlar olan kitaplarından birinin sayfalarını karıştırmayı ve bir insanın geceleri yapabileceği en iyi şeyin uyumak olduğuna onu ikna etmeyi başarıncaya dek kırk takla attım. Anne yalan söylüyor. Kapıya doğru adım attığımda karşımda kareli donuyla sigara peşine düşmüş eşimi buldum. Tatlıydı, uyku ile uyanıklık hali arasındaki tüm erkekler tatlıdır, gözlerinin, burunlarının ve ağızlarının arasındaki üçgende bir gevşeme var-

dır, bir şekilde erekliklerini yitirirler. Nereye gidiyorsun? Hiçbir yere, dışarı, dedim. Aynı anda iki cevap birden vermek hiçbir zaman bir işe yaramaz. Dışarı mı? Ne için? Hiç, çöpü atmak için, diyorum; bir dahaki sefere daha yaratıcı bir şeyler uydurmalıyım. Çöp poşetini kapının önüne bırak, yarın atarım. İyi bir koca gibi davrandığında beni illet ediyor. Durumu kabullenmekten, bacak arama bir yastık tıkmaktan başka çarem yok; hevesim kursağımda kalacak mecbur. Ya da uykuya daldığı an kaçmaktan, parmaklıkların üstünden atlamaktan. Su ısıtıcısını çalıştırdı, şömineye odun attı, parmaklarını kütürdetti, bir yere gidecekmiş gibi bir hali yoktu doğrusu. Diğerinin nerede olduğunu bilmeden suyun kaynamasını bekledim, parmaklıklarda gezinen yüzüğünün çıkardığı tıngırtıyı duymuyor, pencerelerin ardındaki o can çekişme hırıltısını hissetmiyordum artık. Kocam çocuğun bisküvilerinden yerken hani neredeyse dümdüz bir çizgi halini almış gözlerle bakıyordu bana. Yolumu tıkar, önümü keserken her şey normalmiş gibi davranıyordu. Yapmadığım şey kalmadı, tekerlekli tavşanının ipi boynuna dolanıp da onu boğmuş olmasın diye bebeği kontrol ettim, tabakları boşalttım, mutfak tezgâhını temizledim. Açık pencerenin önüne oturup dudaklarının izleriyle dolu siyah sigarasından birkaç fırt çektim. İçeride başkasının oğlu uyuyordu. Doğurmaya ne lüzum var? Aydınlanmaya başlayan yabani otlara bakarak bunu düşünüp durdum. Şöminenin başına kıvrılmış kendi kendine satranç oynuyordu, piyonlardan tekini oynattığı an sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bir hali vardı; ailemizi genişletelim veya sıkılmaması için ona bir kardeş verelim, gelgelelim taşı oynattı ve sadece yatağa gidiyor olduğunu söyledi. Daha ne

kadar takılacağımı sordu ve geliyorum, birazdan geliyorum, sen git, dedim; dudaklarıma belli belirsiz bir öpücük kondurdu ama her seferinde daha mesafeliydi sanki, iki heykel gibiydik. Ve tam ben çıkmak üzereyken banyodan seslendi. Dikkatli olmamı söyledi, ne konuda, diye sordum içeri girmeden, beni görmesine imkân vermeden, neden söz ettiğimi gayet iyi biliyorsun, dikkat et, dedi ve doğruca yatmaya gitti. Dışarı adımımı atıp da onu gördüğüm an diğer her şeyi unuttum, dumanı tüten evi, tavşan uykusu uyuyan küçük Rus'u, tutkuyla yanıp kavrulduğum günleri unuttum. Bir çırpıda yalayıp yuttum onu, çünkü geceler bunun içindir oğlum.

O uğursuz deniz gezisinin bir sonucu olarak beni çeşitli uzmanlarla görüşmeye mahkûm ettiklerinde hayat akıp gitmiyor diye geçirdim içimden. Alıştırmalardan teki bir aynayla odaya kapanmak ve saatlerce aynaya bakıp sonunda ne gördüğümü söylemekti. Enerjinizi boşa harcamanıza gerek yok, beş para etmez biri olduğumu görmek için aksime ihtiyaç duymuyorum. Ne anlamı var ki. Neden çenemi kapamadım ki. İyisi mi unut gitsin. Neden beş para etmez biri olduğunuzu söylüyorsunuz? Kendinizi böyle mi görüyorsunuz yoksa başkalarının sizi böyle gördüğünü mü düşünüyorsunuz? Artık neredeyse cevap bile vermiyorum. Beş para etmez biri olduğumu zaten biliyorum. Dışarıdan keskin bir baharatlı tavuk kokusu geliyordu, sonrasında insan ilişkileriyle ilgili bir film izleyip üzerine tartışacaklardı. Sevdiklerinizi özlüyor musunuz, diye sordular, kafam bir su tankının içindeydi, çocuksu suratı, kirli yanakları, pembe poposu ve sarı saçlarıyla oğlum geliyordu gözümün önüne. Sıla hasreti mi çekiyorsunuz, diye direttiler. Polonya köylüsü. Bir kızıl. Benim gibi bir sürgün. Ve devam ettiler kuruttukları sözcüklerle gürültü yapmaya. Neredeyse aynı anda konuşuyorlardı, zihnimde *English Suite 01* çalıyordu. Neden denize giremediniz, diye ısrar ediyorlardı. Sizce de

simgesel değil mi? Neden sonunu getirmediniz; bunun üzerine mayolu halim geldi gözümün önüne, rüzgârdaki iki pembe nokta, kumlu vajinam, üç yaşın getirdiği bitkin bakışlarım. Bununla bir ilgisi olmalı diye düşündüm ama onlara tek bir şey bile söylemedim, şayet beni çözümlemek istiyorlarsa bunu ellerinde hiçbir ipucu olmadan yapsınlar. Üç yaşındayım, ailemden kaçıyorum, anne ördek ile baba ördeğin bir anlık dalgınlığından faydalanıyorum, seslerini yükseltiyorlar, ben gidiveriyorum, kıyıdaki tükürüğe benzer o suların içinde kayboluyorum. Birden çevremde tanıdık kimseyi görmez oluyorum, sadece rengârenk mayolar, kımıldayan dudaklar var ama kim olduğumu bilen yok. Tüm öğleden sonrayı bir başıma geçiriyorum, bir plaj çadırından diğerine gidiyorum, ne bulursam onu yiyorum, kek artıkları mesela, ayakları ıslak toprağa gömülü gazete okuyan adamların başımı okşamalarına izin veriyorum, başkalarının yaptığı kumdan kaleleri deviriyorum, dalgakıran boyunca emekliyorum. Sonunda izbandut gibi bir adam ailemi ve adımı sordu bana, o zaman aklıma yalan söylemem gerektiği gelmemişti, beni kapıp omuzlarına çıkardı ve herkes alkışlamaya başladı. Bir cankurtaranın üzerine tırmanmış küçük bir maymunum ben, çevrede şak şak şak şak sesleri, ne istiyorlar? Dövmeli cankurtaran iki metrelik boyuyla, uzun dişlerini göstererek gülümsüyor bana. Küçücüğüm ama yine de insanlar çevremde koşuştururken mayomun üzerinden ensesini hissetmek hoşuma gidiyor. İnsanlar yüreklendirmeye devam ediyorlar ve ben başımı arkaya atıyorum, dörtnala giderken yalnızca mavi göğü görüyorum; herkesin alkış tuttuğu Rus bir sirk yıldızıyım ben. Müthiş bir sanatçıyım. Kayıp çocuk bayrağını taktı-

lar bile; kaçak çocuklar için de bir bayrak olmalı. İskelenin ucunda koşan ve tökezleyen iki kişi görüyorum, beni içlerine çekmek için hortumlarını uzatan iki fil görüyorum. Bunlar onlar. Bacaklarımı kurtarıcımın boynuna doluyorum ama dişi fil içine çekip sarılıyor bana. Herkes yeniden buluşmamızı kutluyor, hoparlörden gelen bir ses gösterdikleri dayanışma için insanlara teşekkürlerini sunuyor, onay mırıltıları duyuluyor. Durun, aramaya devam edin, bu benim ailem değil diyesim geliyor ama yine, bunu ancak şimdi akıl edebiliyorum. Uzmanlar bana bakıyorlar. Ne düşünüyorsunuz? Aklınıza bir şey mi geldi? Şimdi bebeğimin tanımadığı insanların yaygılarına oturmak, orada sessizce durmak ve toparlandıklarında onlarla gitmek, onların hayat trenlerini takip etmek istediğini görüyorum. Seansı bitirelim, dediler aynı anda, ben ağzımı bile açmadım. Akşamdan kalma bir şekilde çıktım oradan. Sendeliyor, güç bela koridor duvarından destek alıyordum. O iki geveze kafama balyozu indirmişti resmen. Kimim ben, dedim ve güldüm. Kim, dedim yeniden, bu kez daha da çok gülerek ve oğlunun önünde boşalan anne, babasını gören kız çocuğu olduğumu fark ettim. Birkaç hasta Şişşşt, bırak da uyuyalım, dedi. Bir şekilde çıktım oradan ve dönüp dolaşarak bahçenin ortasına kadar geldim. Kendimi çimlere attım. Simsiyahtı etraf. Bir şey vardı havada, şafak vakti hissi, çocukluk hissi, ben hâlâ uyuklarken tren yolculuğuna çıkmak üzere beni giydirdikleri, çarpık bacaklarımı düzeltmek için ayakkabılarımı ters giydirdikleri o anın hissi. Kaybolmuş ve izim bulunmazken bir izbandutun omuzlarından gördüğüm gökyüzüyle aynıydı o gece gökyüzü.

Ormanımdaydım uyandığımda. Bir kolunun yahut bir gözünün olmadığını fark eden biri gibi tıpkı, artık evlat sevgisini hissetmediğimi fark ettim. Berraklık arayışıyla nemli odadan çıktım ama dışarıda yağmur yağıyordu. Hayvanların çığlıklarını duydum ve bu, ormanda olduğum hissini pekiştirdi. Geyiği görmenin, geyiğin gözlerini üzerime dikmesinin bana yardımı dokunabileceğine kanaat getirip onu aramaya çıktım. Ama onun boynuzları yerine hemşireler buldum karşımda. Hiçbir şey hissetmeden yürüdüm hastanede. Yürüdüm, yürüdüm ve karşımda bir kapı ile bir merdiven buldum. Bir yere geldiğimde beni oturtup gözlerimi bağladılar. Beni neden oturttuklarını bilmiyorum, gözlerimin neden bağlı olduğunu bilmiyorum ama hâlâ alev alev yanıyor ve sevgisini hissetmiyorsam ne önemi vardı ki bunun. Birisi bir, iki, üç, diyerek beni döndürdü ve elimde iğneye benzer bir şeyle öylece bırakıverdiler beni. Insanlar bana dokunuyordu. Kendimi savunsam mı yoksa, bebeğime duyduğum nefret de dahil, her şeyin bir düş olduğunu mu kabullensem bilemedim. Sevinç çığlıkları rehberlik ediyordu bana, soğuk, soğuk, ılık, sıcak, sıcak, yanıyor! Ve anlaşılan iğnem piñatayla buluştu çünkü bir şey patladı ve herkes alkışladı. Gözlerim hâlâ bağlıydı, bana

artık bakabileceğimi söylüyorlardı ama ben o tatlı karanlığı istiyordum, fakat sonunda diğerlerinin sabırsızlığıyla gözlerimdeki bağ çözüldü. Kâğıt şeritler, renkli posterler, hediyeler ve konfeti yağmuruna tutulmuş ben. Yeni hayatında senin için her şeyin en iyisini diliyoruz. Bana kartlar ve muskalar verdiler, beni alıp götürdüler. Gidiyordum. Sondu bu. Fakat benim için başlangıçtı çünkü kasvetli olan oradaydı. Ana kapıyı açtılar. Oradaydılar. Baba jilet gibi olmuştu, elini tutan oğlu forma giyiyordu. Buruk tatlım benim, zıp zıp kurbağam. Aramıza hoş geldin. Onlara doğru yürümeme izin verdiler, geriye kalan her şey siliniyordu. Eşim ve çocuğu. Kucaklaştık, bebek artık yürüyordu, daha çok diş vardı ağzında, kafasındaysa daha çok saç ve söz dağarcığını genişletmiş, vak vak ve tak tak'ı eklemişti kelimelerine. Eşim ortamı yumuşatma maksadıyla bir espri yaptı; artık dışarıda olduğuna göre huzur içinde yaşayabileceğiz nihayet. Hazır olduğumu, diplomamı aldığımı, yeniden yaşayabileceğimi ima edercesine selamladılar beni. Yol kenarında durdu, altımızda daha önce hiç görmediğim bir nehir kıyısı uzanıyordu, gözlerini kapat, dedi bana ve işte bir kez daha görmez oldum. Çocuk mutluluktan ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Eşim bir düğmeye bastı ve arabanın üstü bir tavus kuşunun kuyruğu misali açıldı. Ben olduğum yerde kaldım, onlar nasıl gözüktüğünü görmek üzere indiler. Mutluluktan deliren oğlum ellerini kaldırıp rüzgâra bıraktı, nehre taş attı. Yapmamasını, tehlikeli olduğunu, rüzgârın onu alıp götürebileceğini söyledim ama bana kulak asmadı. Kocama dert yandım ama herhangi bir tepki vermedi. Bu şekilde taşradaki evimi, artık geçmişin hissizliğine gömülmüş olan, diğer yerden ayıran kilomet-

relerce yolu geride bıraktık. Bana nasıl olduğumu, arkadaş edinip edinmediğimi, onlara hediye getirip getirmediğimi sordular. Rüzgâr başımı zaten arkaya yatırıyordu ama kocam yolculuğu daha da eğlenceli bir hale getirmek için gaza bastı. Ardından köye vardık ve sanki mihraba götürürcesine eşlik ettiler bize. Her şey bir kez daha var olmuş, orada duruyordu işte; traktörler, sundurmalar, kapılarının önünde sigara içen komşular. Evime girdim, her şey ışıl ışıldı, birtakım değişiklikler vardı, saati de gösteren bir mikrodalga fırın, koca koca taçyaprakları olan çiçekli bir masa örtüsü, yeni, bu kez kablosuz, telefon ve yanında bir not defteri. Şöminenin karşısındaki koltuğa oturdum. Hareketleri ışık çemberleriydi. Düşlediğim ilk bıçağın yansıması elimdeydi yeniden. Şayet günahlarım için cezalandırılmak yerine hastaneye yatırılmış olsaydım, bir bakımevi yerine gerçek bir tımarhane söz konusu olsaydı bu hançer elimde olmazdı. Korku içinde daha önce içinden geçmiş olduğum ve şimdi sineklik takılı cam kapıya yöneldim. Kapıyı açtım ve koşa koşa onu aramaya koyuldum, boynuzlarının uçlarını bulmam gerekiyordu. Geyiğim benim, canım geyikciğim, umarım buralardasındır geyik.

Ev güzelce süslenmişti, kendimle gurur duyabilirdim, üzerinde çarpışan arabalar olan flamalar, atıştırmalıklarla dolu bir masa, her misafir için hatıra niyetine ufak bir hediye, süslenip püslenmiş doğum günü çocuğu. Parlak renkler, müzik, bir partide olması gereken ne varsa hepsi tamamdı işte. Benim küçük güvercinim iki yaşında artık ve zihnimde ıkınıp itmeye devam ediyorum ben hâlâ; geliyor, ha gayret, başı görünüyor. Mumları üflemek için eşim arkama geçti ve birkaç fotoğraf makinesi bize odaklandı. Sonsuza dek orada, tabettirilmiş, çerçevelenmiş o fotoğraf karesindeydik artık. Sonra çocuk, zira artık bir bebek olmadığını söylüyorlardı, çikolatalı muzlu pastayı tükürdü ve benden kaçıverdi. Peşinden koştum, onu yere serdim, öptüm, kokladım, yeniden kaçtı ve komşu çocukları saklambaç, kovalamaca ve yağ satarım, bal satarım oynadı çünkü burada oyunlar çağa ayak uydurmazlar. Kendime bir gece öncesinden kalan şarabın dibini koydum, bardağımı hafifçe salladım ve etrafta, kutsal yağ sürülmüş göğsümü gere gere, herhangi bir ev sahibesi gibi dolandım. Diğer anneler onaylayan bakışlar atıyorlardı bana, dişlerinden muz lifleri sarkıyordu, her şey muazzam gidiyordu doğrusu. İçkimi hamakta bitirdim ve bir bardak daha koydum, şişenin dibi-

ni sadece ve sonra bir tane daha ve kendi şerefime, düzenlemeyi başardığım doğum günü partisinin şerefine kadeh kaldırdım. Neden bilmiyorum ama gözlerimi topraktaki bir tümsekten alamadım. Başta anlamadım. Şu anın içinden geçmişe, milyonlarca yıl öncesine ait imgelere bakan biri misali bakakaldım toprağa. Sonra köpek üstüme atladı ve dişlerini bana geçirdi. Zavallı Bloodie orada, toprağın altındaydı. Kocamla oraya gömmüştük onu, daha yeni, öğle vakti, gözleri sineklerle dolduğunda. Dolayısıyla tüm geceyi bedeninde bir kurşunla, gömülmeden geçirdi. İç organları dışarıdaydı. Hemen öldü, son bir kez ulumadı bile. Kalıntılarına bakarken patlama sesini duydum. Çocuklar el ele tutuşmuş şarkılar söyleyerek, gülüp oynayarak eğreti mezarının üstünden geçiyorlardı. Bu yüzden mi yoksa ekşimiş şaraptan yahut muz dolu ağızlardan dolayı mı bilmiyorum ama birden kapıyı çarpıp kendimi içeri kapattım. Hepiniz geberin. Her zamanki gibi kapıyı çaldı. Aşkım, kraliçem, tatlım, annecik, güzelim, yabanim benim, diyordu, kaç adım olduğunu bilmiyorum bile artık. Ve ben tek kelime etmiyorum. İyi misin? Ve ben tek kelime etmiyorum. Gel, bak bütün misafirler gidiyor, bunu mahvetme lütfen. Hediyeler nerede? Ve ben: Geber aşkım. Bloodie havlıyormuş gibi geldi bana, onu öldürdüğüm için beni suçlayarak hırlıyormuş gibi. Birden kapıyı açtım ve çıktım, veda dokunuşlarının, kayıp mont arayışlarının, gitmek istemeyen çocukların ağlanıp sızlanmalarının çoktan baş gösterdiği yemek odasından geçtim ve üstü açılır arabaya bindim. Gaza bastım, birinci vitese mi yoksa üçüncü vitese mi aldım bilmiyorum. Nereye gidiyorsun? Delirdin mi? Ehliyetin yok, dediğini duydum uzaktan. Senindir, onu sana

hediye ediyorum, ipek kâğıtlara sarıp hediye paketi yapıp öyle vereceğim sana onu, sen benden daha çok hak ediyorsun. Sana veriyorum. Oğlumuzu, dedim, bu esnada insanlar ne olup bittiğini görmek üzere dışarı çıkıyor, benim yine kafayı sıyırdığımı söylüyorlar birbirlerine fısır fısır. Daha çok bahçe kapısı, daha çok koyun, asfaltta ezilmiş daha çok tavuk, kullanılmayan daha çok değirmen, göllere gömülmüş daha çok sandal, siyah duman püskürten daha çok baca, daha çok ağıl, derken durdum. Arabadan atlayıp içeri girdim. Prensesi penceredeydi. Evdeyse kimse yoktu. Ne o ne de karısı oradaydı. Eser bile yoktu ikisinden de. Özel çocuklarını terk edip gitmişler miydi yoksa? Bütün odaları dolaştım, düzüştükleri yatağa baktım, banyosuna, diş fırçasına baktım, kalktığı andan itibaren baktığı her şeye baktım, salondaki işlemeli koltuğuna çöktüm kaldım. Üst katta kız inliyordu. Alt katta ayaklı duvar saatinin tik takları. Uyuyakaldım ve rüyamda bir boynuzun derin, tatlı sesini işittim, onun uzanmış yatarkenki sırtını, bedenime yapışan saçlarını gördüm fakat sonra kıkırdamalar duydum. Patikadan geliyorlardı işte, sepetleri mantarlarla dolup taşıyordu. Maziye mi karışmıştım ben? Onları beklemek üzere dışarı çıktım. Kadın dehşet içinde baktı bana. Adam ise onu bir el hareketiyle yukarıya, kıza bakmaya yolladı ve sonra beni kolumdan tuttu. Elli metre ya da biraz daha fazla yürüdük. Yüz yüzeydik, hiçbir şey söylemedik, ne iğrenç bir şey konuşmak. Öpüştük. Yüz ifadesinin değiştiğini gördüm, kim bilir belki de kesik izlerime bakıyordu. Dilindeki dilim bir ağrı kesiciydi ve biliyordum beni bu yüzden, bunun için öptüğünü. Öyle güçlüydü ki o öpücük, o tuzlu kan tadı, ölümü böyle birdenbire askıya

almak. Derken kendisi için fazla küçük kaçan ve on dört yaşındaymış gibi gözükmesine sebep olan bir motosikletle kocam geldi. Benim iki boğam, aygırlarım, piyonlarım bir aradaydı işte. Aralarında işaretlerle anlaştılar ve açıklığa yürüdüler, onları duyamayacağım bir yerde durdular. Gölgelerini, birbirine dönük bu iki bedenin kabartısını gördüm. Anne ve kız penceredeydi, biri diğerinden daha beyazdı. Düelloya nasıl da hazır olduklarını gördüm ama sonra her şey yatıştı ve birbirlerini uzun zamandır görmeyen iki kardeşin kavuşmasına benzer bir hal aldı, aile evinde geçirdikleri çocukluklarından, ölü anne ve babalarının borçlarını ne şekilde ödeyeceklerinden bahsediyorlardı sanki. Tepelerindeki gök kararırken bedenlerini hafifçe boyuyordu. İnce, dinmek bilmeyen bir yağmur yağıyordu üzerlerine. Ben ölüp ölüp dirilirken konuşuyor da konuşuyorlardı. Ne dediklerini bilmiyorum, seslerini yükseltmiyorlardı artık, sanki dua edercesine sağa sola kımıldanmalarına, başlarını hafif hafif, onaylarcasına sallamalarına bakılırsa birbirlerini anlıyor gibi gözüküyorlardı. İçlerinden biri esnedi. Diğeri güldü. Anlaşmışlardı. Siyam ikizleri ayrıldı ve bir tanesi bana doğru yürüdü. Titredim, hangisiydi acaba? Sanki karaborsaya düşmüştüm, peki ama kim alacaktı beni? Hayatıma ne olacaktı, hangi evde yaşayacaktım, bana ne şekilde hitap edecekti, hangisi beni seçmişti? Öksürdü ve kocam olduğunu anladım o an, daha sadık olan. Üstü açık arabaya yürüdük sessizlik içinde. Öncesinde yaşanan tüm sessizliklerden daha suskun bir sessizlikti bu. Yağmurun altında yaptığımız yolculukta bir dizi servi ilişti gözüme, yeni mi bunlar, diye sordum. Hep oradaydılar, dedi. Evin önünde durmadı ama partinin bittiğini göre-

bildim yine de zira mayın tarlasına dönmüş olan bahçenin üstünde mavi balonlar süzülüyordu. Bebek içeride, uyuyor mu? O artık bir bebek değil, dedi. Ama bana sanki o artık senin bebeğin değil dedi gibi geldi. Toprakta teker izleri oluşturarak ormana girdik. Pek az hayvan uyanıktı. Geyik ortalarda değildi ama ben oradaydım işte. Kontağı kapattı, gevşedi, uzun zamandır tutuyor olduğu derin bir nefes verdi. Evet, ne yapmak istiyorsun? Beklediğim en son şey bir soruydu. Sonucun pozitif veya negatif olduğunu, bana ne kadar vaktimin, kaç haftamın, kaç günümün kaldığını söyleyeceğini düşünmüştüm. Ağlayacağını düşünmüştüm. Bir soru soracağını değil. Ne diyorsun? Hiçbir şey diyemedim, ah zavallı. Ve tüm hayatımı tiz bir iniltiye dönüştüren bir sessizliğe gömüldü. Ormandaki ağaçlar kızışmış kaplanlar gibiydi. Unutamayacağım, dedi ve ilk kez ciddiydi. Sessizlik; bir öncekinden daha boğucu. Kulaklarımdaki uğultu ölü bir kuş misali son sürat yere çakıldı. O bakışlardan sonra mümkün değil herhangi bir şey yapmak, ne ekleyebilirim ki. Zorluk çıkarmayacağımı gördüğünde, bir sigara yakıp hem bir çocuk bekliyorlar, dedi. Daha doğrusu iki; ikiz bebecikler. Her ne kadar ciddiyetimizi korumaya çalıştıysak da kendimizi gülmekten alamadık, neye güldüğümüzü bilmiyorum, ikiz bebecikler lafına belki. Bir tane de biz yapalım ister misin? Bir çocuk daha mı, diye sordu öksürük nöbetine tutulmuş bir halde. Ve yeniden kahkahalara boğulduk. Biz! Bir çocuk daha ha! Orada oturup son kez mutlu bir karı koca gibi kahkahalar attık. Kapıyı açmadan indim arabadan, ayrılmak için oldukça uygun bir modeldi doğrusu. Arkasını döndü ve çalıların arasında kaybolusumu izledi. Başta safi acıydı hissettiğim. İnsanın kendiy-

le bile paylaşmadığı türden bir acı. Çok uzun bir süre yas tuttum ama bir an geldi ve evinin anahtarını deliğe ilk kez sokan, ilk kez tek kelime etmeden akşam yemeği yiyen dul gibi, ilk kez tek başına yatan dul gibi tıpkı, canlı ve vahşi bir kedere kapıldım.

Yeni anne olan bir kadının cinnetin eşiğinde gezinen bu karanlık öyküsünde, aile, evlilik, aşk, annelik, kadınlık gibi kavramlar en tekinsiz halleriyle dikiliyor karşımıza. Clarice Lispector ve Sylvia Plath'ın edebi izlerini takip eden yazar Ariana Harwicz, hem ele aldığı konulara yaklaşımı hem de taviz vermeyen üslubuyla, kadın kahramanının ruhunda, zihninde ve arzularının korkutucu dehlizlerinde sorgulayıcı bir yolculuğa çıkarıyor bizi.

Geber Aşkım, Mariana Enriquez ve Samanta Schweblin gibi çağdaş Arjantin edebiyatının son dönemine iz bırakan yazarlardan biri olan Harwicz'in kaleminden, bir kadının hayatının kırılma anları hakkında, büyüleyen ve yaralayan bir roman.

çınar

www.cinaryayinlari.com
www.facebook.com/cinaryayinevi
twitter.com/cinaryayinevi
instagram.com/cinaryayinlari

₺17
KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-975-348-437-4
9 789753 484374